XIX. évfolyam 26. szám

Ára: 1 forint

1963. június 27

Ludas Matyi

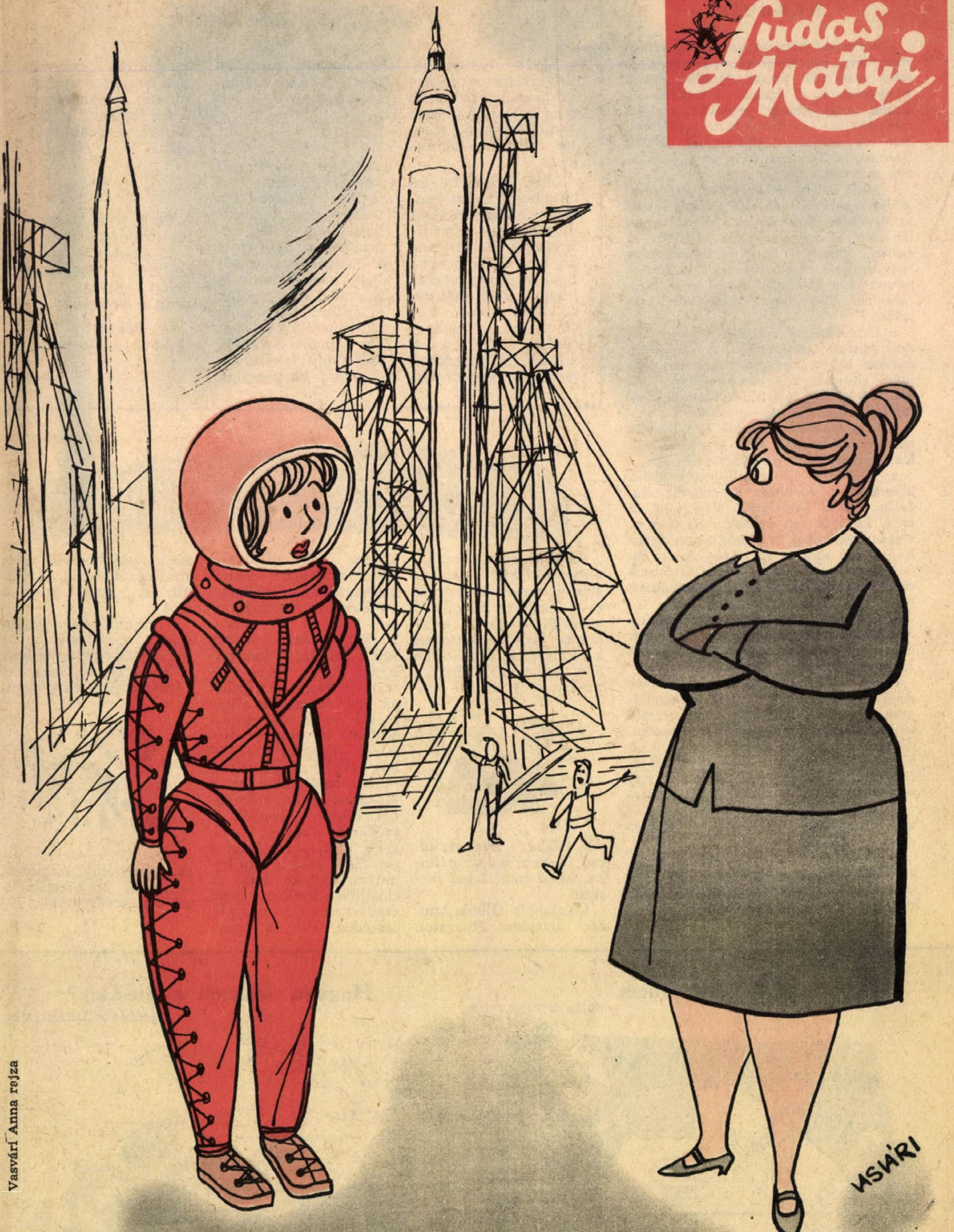

Vasvári Anna rajza

NŐI DOLGOK

– *Na és hányra jössz haza?*

Revünk a 8—9. oldalon

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉRDŐÍV

Háromnapos bécsi társasutazáson vettem részt. Szép volt, érdekes és tanulságos, de most nem erről akarok beszélni, hanem a szervezésről. E kirándulás kapcsán mi, utasok, meglehetősen szépszámú rubrikát töltöttünk ki. Viszonzásul én is összeállítottam egy kérdőívet. Címzett: az IBUSZ Sportutazási Részlege, mely ezt a kiruccanást szervezte.

1. Miért kellett indulás előtt egy órával gyülekeznünk? Ez idő alatt ugyanis semmi az égvilágon nem történt. Álltunk egyik lábunkról a másikra, aztán másikról az egyikre. Vártuk a buszt és folyamatosan búcsúzkodtunk. A busz hat óra előtt néhány perccel tárta ki ajtaját. Akkor aztán megrohantuk. Tömegesen. Miért volt erre szükség?

2. Odafelémenet vezetőnk előadást tartott Ausztria történetéről. A hangszóró azonban hol recsegett, hol meg hosszabb időre elnémult. Időnként felvisított. Ma sem tudom, hogy melyik Lipót mettől meddig uralkodott. Ki ezért a felelős?

3. Reggel hatkor indultunk és félkettőre már Bécsben voltunk. Miért kezdődött szállodai ellátásunk mégis vacsorával?

4. A Zentral Hotel halljában vezetőnk jelentkezőket verbuvált háromágyas szobákba. Én is belevágtam. Vesztemre. A szoba kétágyas volt és csak a mi tiszteletünkre erőszakoltak bele még egy vaságyat. Elutazásunk napján, egy olasz csoport fogadásának előkészületei során, szobánk visszavarázsolódott kényelmes kétágyassá. Mi e csoda magyarázata?

5. A harmadik napon este kilenckor indultunk haza. Mégis, már reggel le kellett hordanunk táskáinkat a buszba, és a szobát aznap már nem használhattuk. Miért?

6. Sportutazásról lévén szó, néhányan megkértük autóbuszunk sofőrjét, hogy vigyen ki bennünket a programban szereplő sportrendezvény színhelyére. Megtagadta. Akkor a vezetőhöz fordultunk. Sajnos, ő nem adhat utasítást a gépkocsivezetőnek. Ugyanezt a választ kaptuk a Sporthivatal velünk utazó tisztviselőjétől, aki e rendezvény látogatásának megszervezésére, hivatalos kiküldetésben jött velünk. A kérdés: mitől volt ez sportutazás?

7. Utolsó, összefoglaló kérdésünk: miért nem kaphattunk a pénzünkért udvarias kiszolgálást, körültekintő, szervezett programot, a kulturált utazás minimumát?

K. A.

Pesti tudósítónktól

Egyik hetilapunk folytatásos regényt közöl. A lap pontosan meg is jelöli a szóban forgó irodalmi alkotás műfaját: kémregény.

Csak helyeselni lehet, hogy a lap nem holmi általánosítással oldja meg a mű profilírozását. Helyes lenne, ha például a bűnügyi regényeken belül lenne betörőregény, sikkasztóregény, tolvajregény, szélhámosregény. Nyilván a szerzőt is büszkévé tenné, ha például úgy emlegetnék mint ismert, kitűnő szélhámosregényírót.

*

Rémes álmom volt az egyik éjszaka. Termelési értekezleten vettem részt a pokolban. Több ördög panaszkodott, hogy rossz a tüzelőanyag minősége, kicsi a kalóriája, néha alig tudják előállítani a gyehenna színvonalához szükséges hőfokot. Az egyik ördög így fakadt ki:

— A kárhozottak nyugodtan szenvednek és nem is tudják, milyen nehézségek árán biztosítjuk számukra a pokol kínjait.

*

Pesti tréfa a szovjet űrhajósnőről.

— Szeretnék levelet írni a világ első űrhajósnőjének. Hogyan címezzem?

— Valentyina Tyereskova űrleánynak.

f. l.

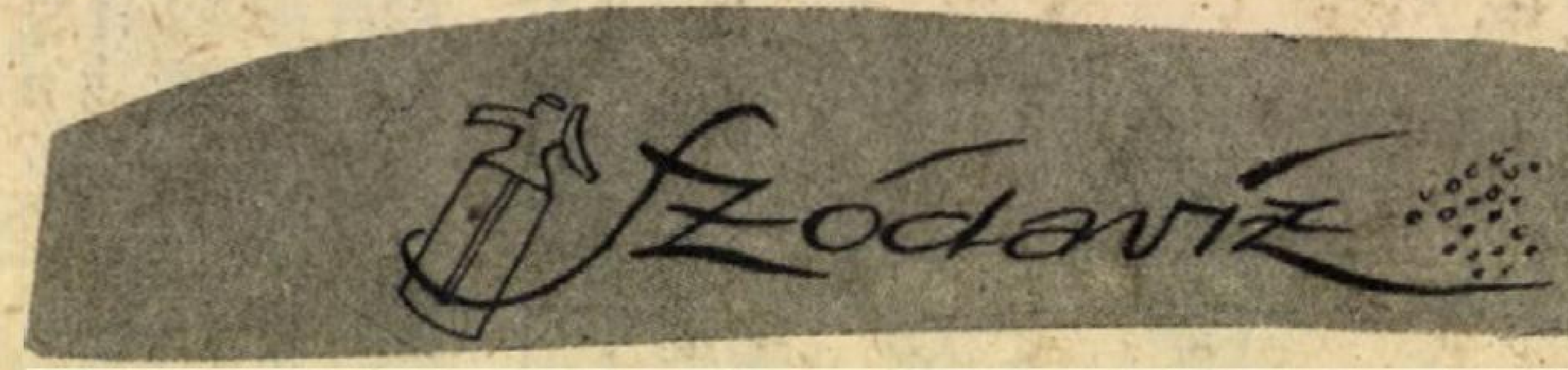

Szódavíz

Szeretem a szódavizet. Gyönyörködtet, amikor megnyomom a kallantyút és a csapból pezsgő-hűs folyadék ömlik a poharamba. Én tehát szeretem a szódavizet, a pincérek nem. Mármint, amikor a vendég *csak* szódát rendel. Hiába, a szódavíz olcsó, az nem bor-sör-pálinka, azon nem lehet keresni.

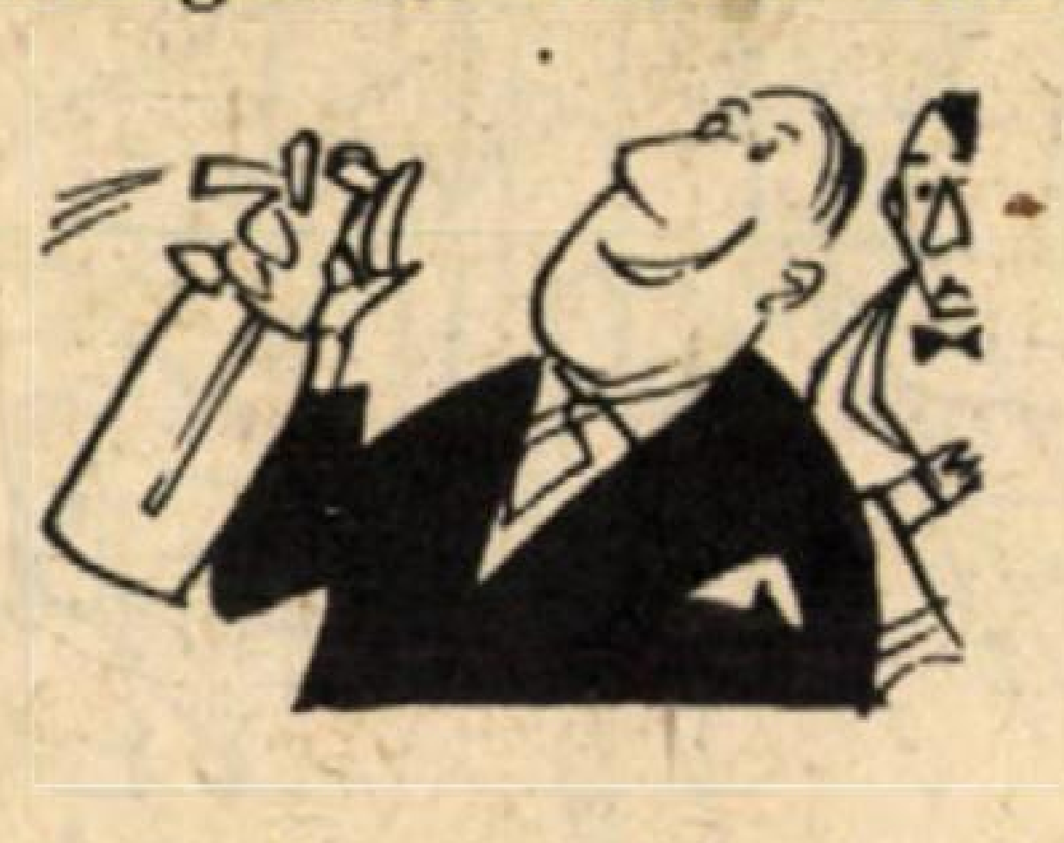

Legalábbis nálunk. Amióta azonban Nyugaton jártam, emelt fővel rendelek szódavizet. Ennek története van. Az ember külföldön igyekszik beosztani szerény kis valutáját. Enni muszáj, sztriptízt nézni muszáj, keménynyakú inget venni muszáj, – de inni? Így hát az első étkezésem alkalmával kis üveg szódát kértem. A pincér udvariasan vette fel a rendelést. Hiába – gondoltam –, itt szolgálatkészek a pincérek. Aztán, a fizetésnél, minden kiderült. A szódavíz – bárhol – drágább, mint a bor, vagy a sör. Hogy miért, nem kutattam, nyilván drága az előállítása. Ezekután nem csodálkoztam azon a párbeszéden, amit a szomszédos asztaltól hallottam, ahol két termetes asszony ült. Az egyik vitte a szót.

– Képzeld, ha a férjem velem vacsorázik, mit rendel? Egy-két üveg bort és kész! Bezzeg, ha a titkárnőjét viszi vacsorázni, az a nyomorult, számolatlanul áll az asztalán a sok üres szódásüveg!...

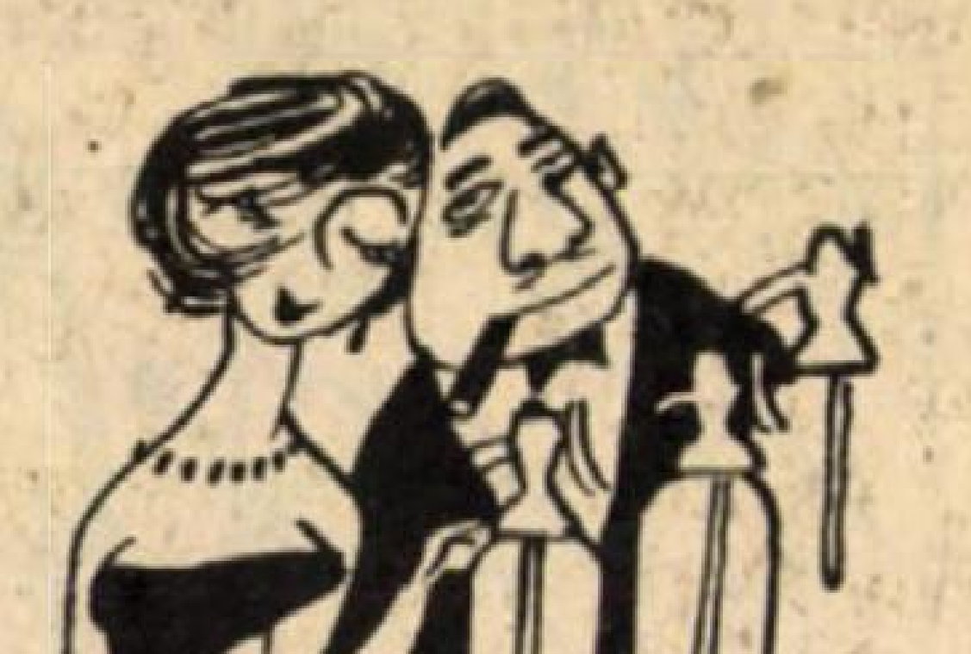

T. P.

Filozófus pincér

Fülöp György rajza

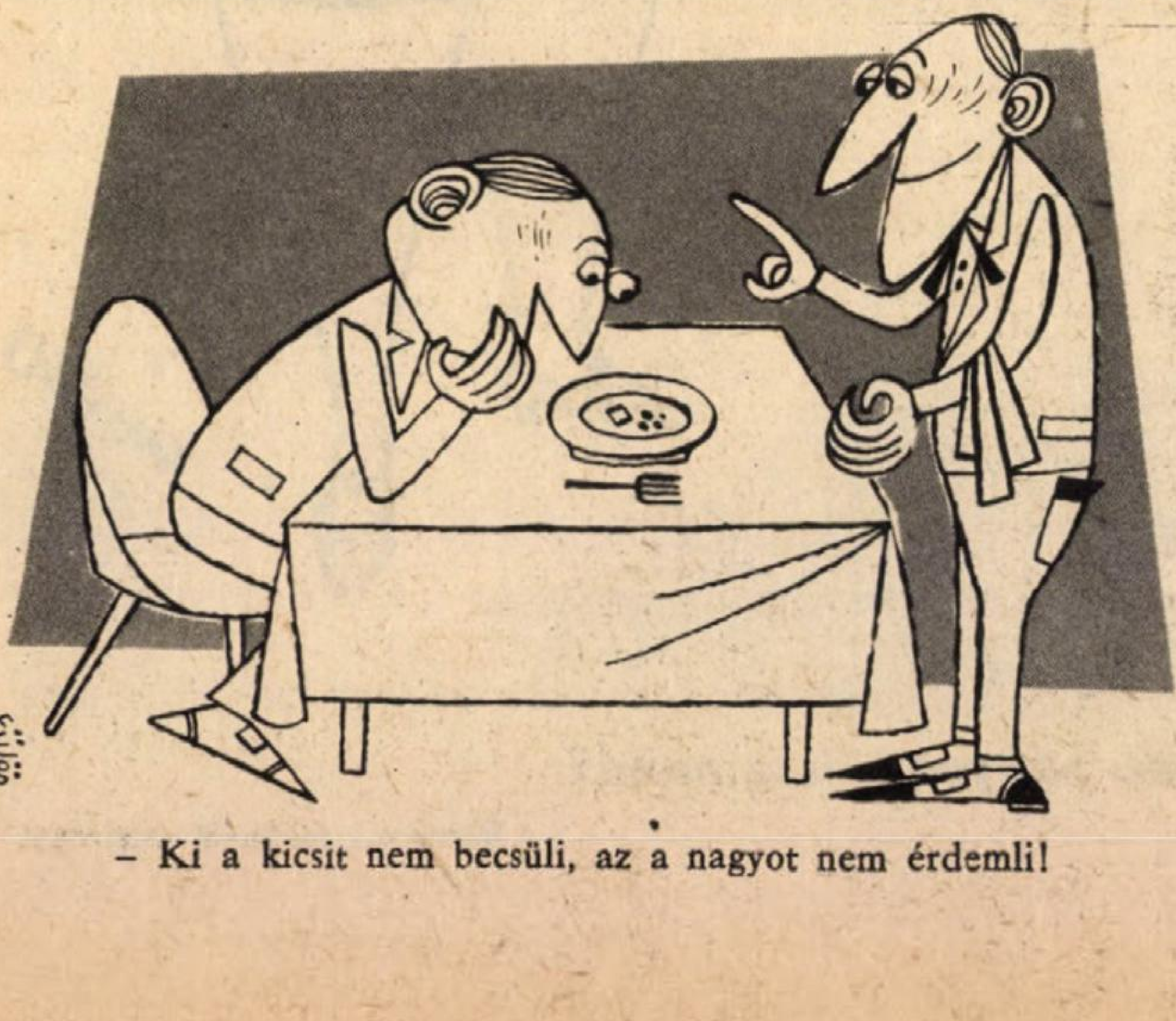

– Ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli!

Hogyan született a Go-Kart?

Balázs-Piri Balázs rajza

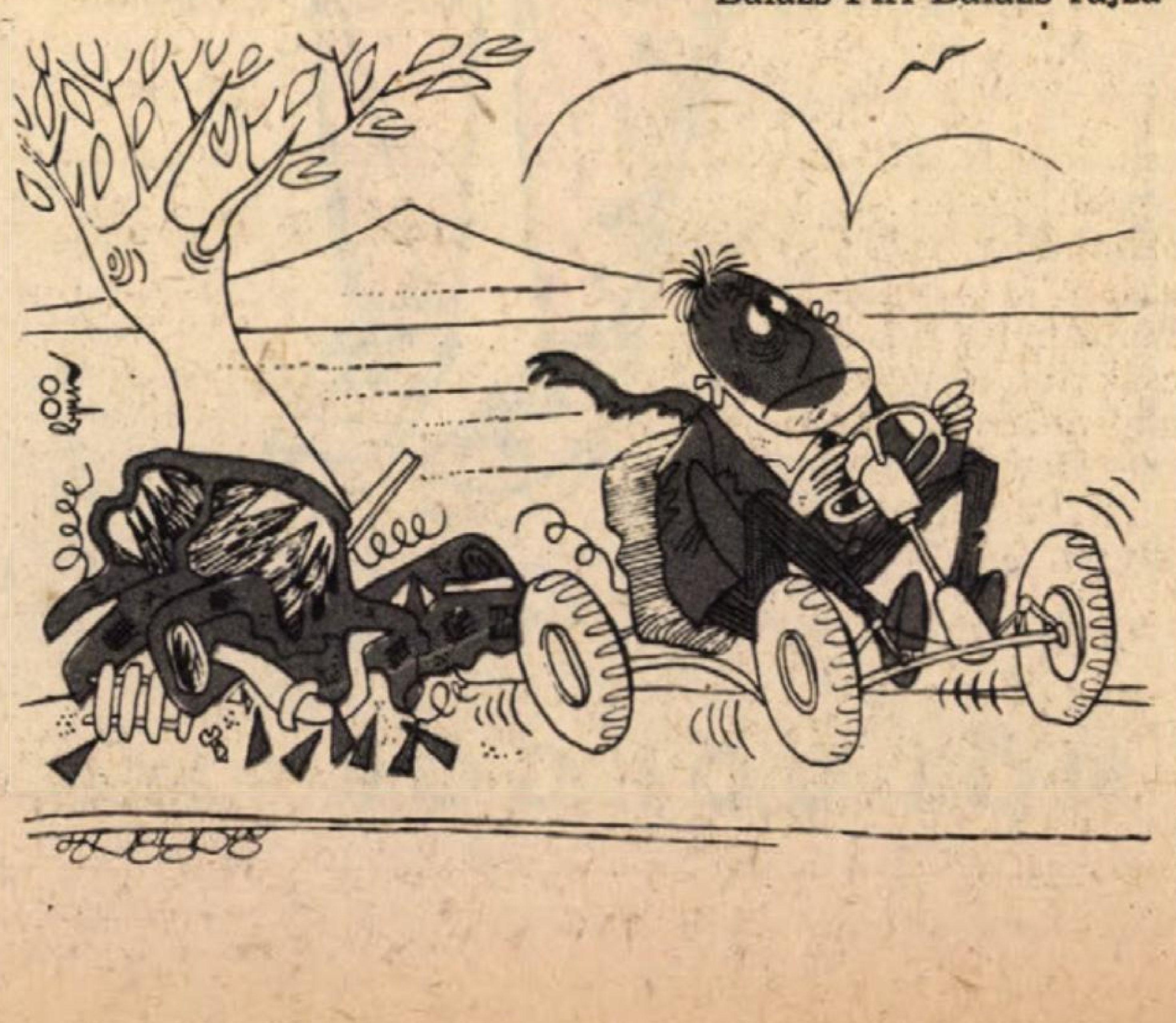

Az ovodások ballagása

Hat hosszú év múlt azóta,
hogy világra jöttem én...
Búsan szól a régi nóta,
szomorú e költemény,

Úgy repülnek el az évek,
oly sebesen, hogy csodás,
Felcsendül a búcsúének:
„Ballag a vén óvodás..."

És az ember elfelejtve
gondtalan, víg kiskorát,
Titkon egy-egy könnyet ejtve
megkezdi az iskolát.

Táska lóg majd a hátáról,
benne könyvek, füzetek...
Csak a kedves Óvodáról
nem jön többet üzenet.

Vén óvodás a betűkkel
vív majd szörnyű nagy tusát —
Óvodai szép napokkal
messze száll — az ifjúság!

Szőnyi Zoltán

Kennedy európai útja előtt

Toncz Tibor rajza

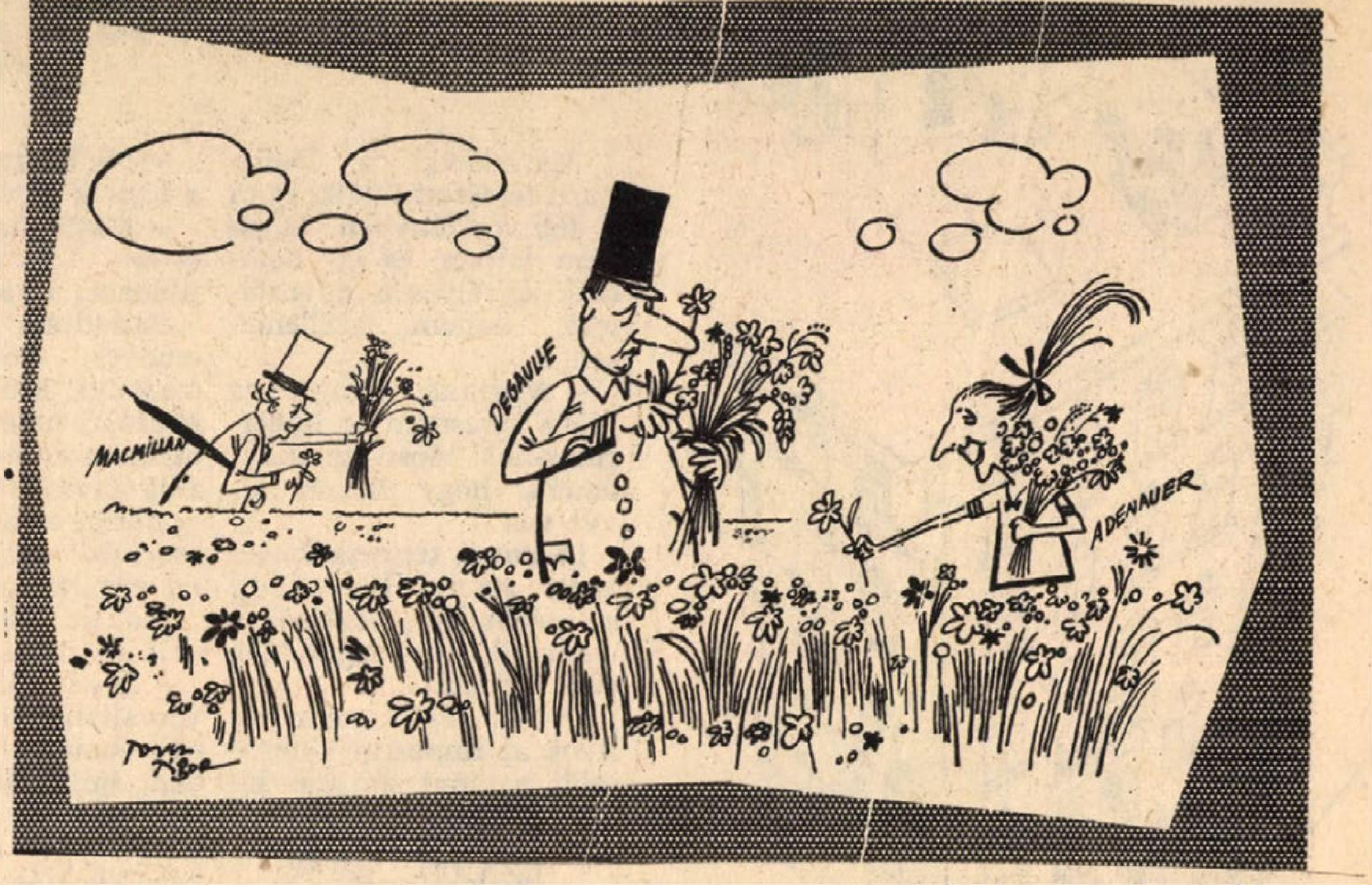

Adenauer: Arra vigyázzunk, Charles, hogy a mi csokrunk külön-külön is nagyobb legyen, mint Macmillané...

A BERGENGÓC HELYZET

Egy reggel azt olvastam az újságban – a Hírharsonát járatom már évek óta –, hogy Bergengóciában államcsínyt hajtottak végre.

– Van valami érdekes? – kérdezte a feleségem.

Elmondtam, hogy mi történt Bergengóciában, mire ő:

– És mondd, jó ez nekünk?

– Egy pillanat – feleltem zavartan, s belemélyedtem a cikkbe, de nem lettem okosabb. Csak azt tudtam meg belőle, hogy az államcsínyt a QWXYAD körül tömörült ellenzéki erők hajtották végre. Mondtam a feleségemnek, hogy a QWXYAD keze van a dologban...

– És mondd, jó ez nekünk?

Nem tudtam mit válaszolni. Hogy lehet ilyeneket kérdezni? Pláne, kora reggel?! Idegesen lecsaptam az újságot, és anélkül, hogy megcsókoltam volna, elrohantam a hivatalba.

Másnap a feleségem kelt fel korábban, és elorozta előlem az újságot.

– Van valami érdekes? – kérdeztem. – Adj ide egy lapot!

– Várj! Éppen a bergengóc helyzetről olvasok...

– Mit írnak?

– Azt írják, hogy a QWXYAD, amely most kormányt alakított, a centrista QWX pártból és az attól jobbközépre álló YAD pártból áll. Az utóbbi hetekben azonban a QWX egy kicsit jobbra csúszott, és a YAD pedig srégen balra. Minden remény megvan azonban arra, hogy az új kormány, amely az előző kormányhoz képest egy kicsit balra áll, nem csúszik jobbra, ha csak időközben nem történik valami, ami megváltoztatja a politikáját...

– Hogy van ez?

A feleségem újra felolvasta a cikket, azután megkérdezte:

– És mondd, jó ez nekünk?

Nem tudtam mit felelni. Dühösen a hónom alá csaptam az aktatáskámat és csók, köszönés nélkül elrohantam hazulról... Mit akar tőlem? Miért kérdez ilyesmiket? Miért idegesít fel minden reggel? Este, amikor hazamentem, a feleségem egy szót sem szólt hozzám. Átnézett rajtam.

– Mi bajod?

– Hagyj békén! – felelte szipogva. – Veled nem lehet beszélgetni... Reggel kérdeztem tőled valamit, és te... Te válasz helyett elrohantál!...

A fene egye meg ezt a bergengóc helyzetet! Három órába került, amíg kibékítettem az asszonyt.

Harmadnap reggel azt olvastam az újságban, hogy Bergengóciában még zavarosabb lett a helyzet, mert a KSMHOTLE párt, amely a kormánytól jobbra áll, erősen támadja a QWXYAD-ot. Egyes jólértesült körök attól tartanak, hogy a kormány fokozatosan jobbra tolódik, hacsak időközben nem tolódik balra, vagy balközépre. Miközben a cikket olvastam, éreztem, hogy a feleségem, a hátam mögül beleolvas az újságba... Lehunytam a szemem... Most!... Most fogja megkérdezni, hogy... Egy... kettő... há... há... rom!!

– És mondd, jó ez nekünk?

Dühösen felugrottam, nagyot ordítottam, aztán pánikszerűen elmenekültem hazulról. Miért üldöz? Mit vétettem neki? Miért kérdezi mindig, hogy jó ez nekünk?

Este, amikor hazamegyek, kisírt szemmel fogad.

– Már megint mi bajod?

Nem kaptam választ. Vacsorát se. S mindez a bergengóc helyzet miatt. A negyedik napon izgatottan nyitottam ki az újságot: egy sor sem volt benne Bergengóciáról. Az ötödik napon szintén semmi. A hatodik napon egy fényképet találtam a bergengóc főváros monumentális víztornyáról... Ekkor megkezdtem a kiengesztelési akciót. Virágot vittem a feleségemnek, elmosogattam, reggel kávét főztem... Végül is megbékült... Halleluja! Halleluja!

Másnap az állt az újságban, hogy Bergengóciában ismét államcsíny történt: a MWQDGKÉEITKNMSOP alakított kormányt.

– És mondd, jó ez nekünk? – kérdezte a feleségem.

Mire én nyugodtan – csak a bal vállam rángatódzott és a szám habzott –, azt feleltem...

*

Két hétig nem beszéltünk egymással, s végül az egész dugipénzemet ráköltöttem, hogy kibékítsem. Hogy jó-e nekünk az újabb bergengóc fordulat, azt ma sem tudom, de a feleségemnek nagyon jól jött.

Mikes György

Izgalmas könyvújdonság

Hegedűs István rajza

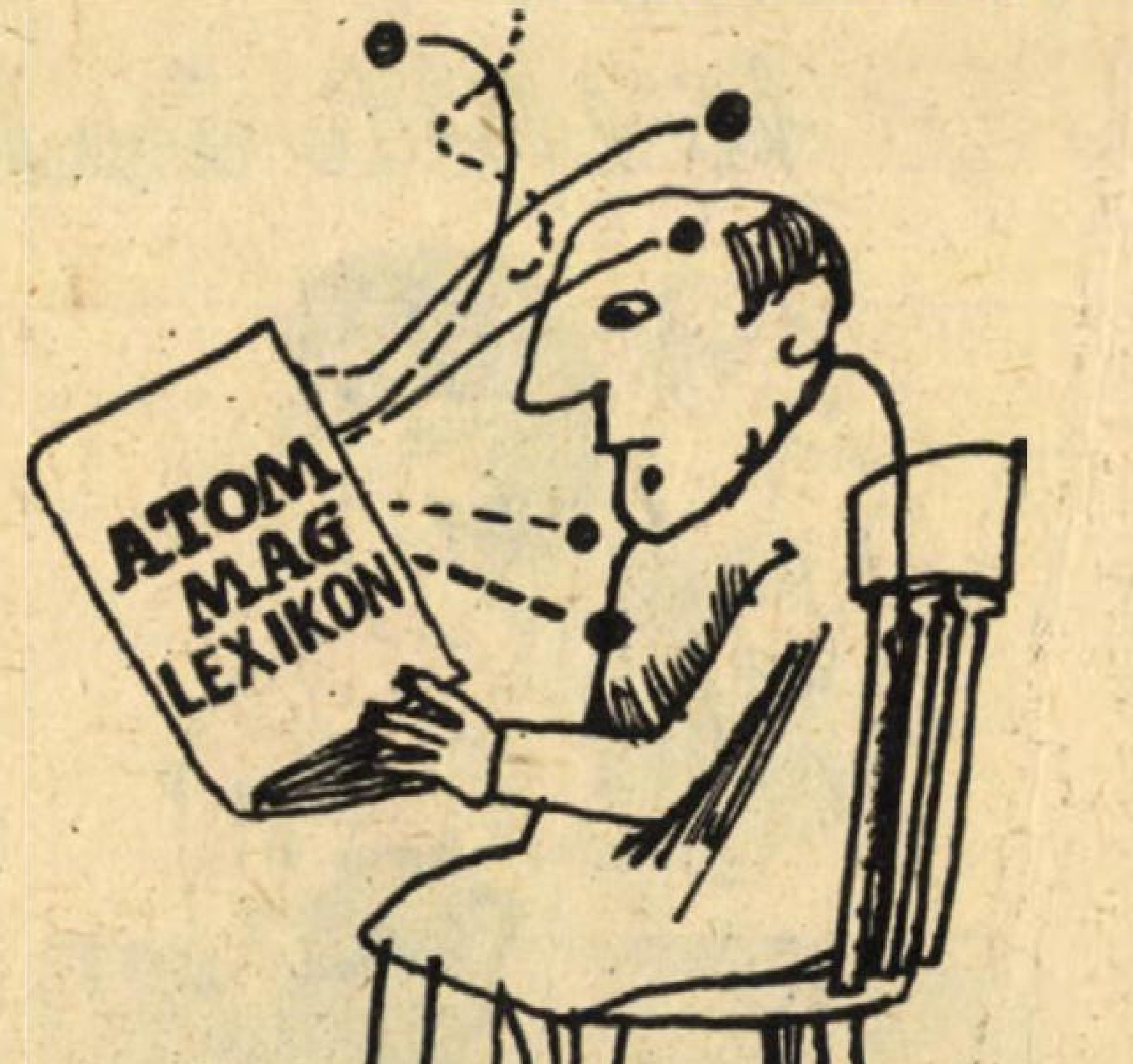

Protekció

Mészáros András rajza

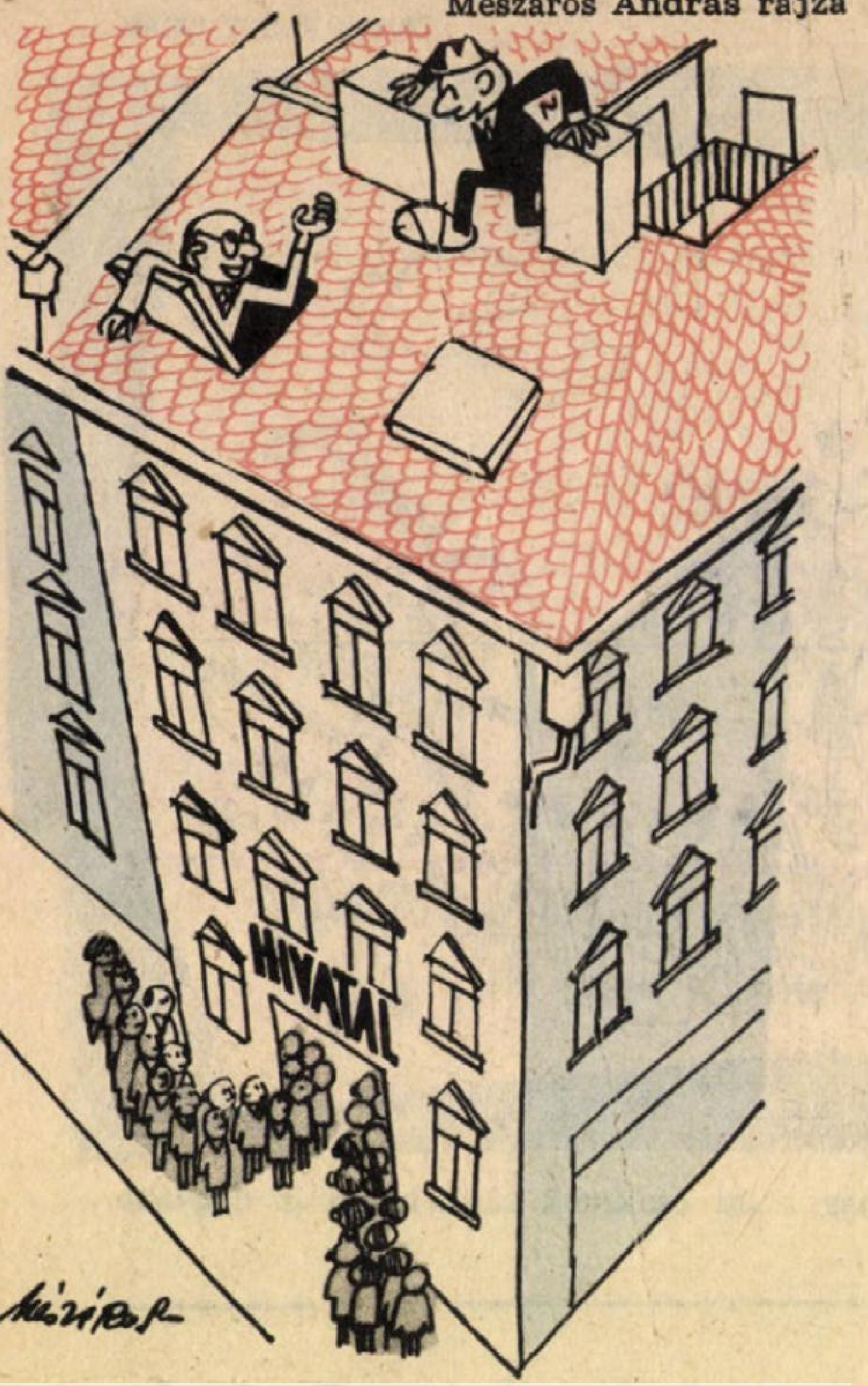

Izgalmas merénylet

Gerő Sándor rajza

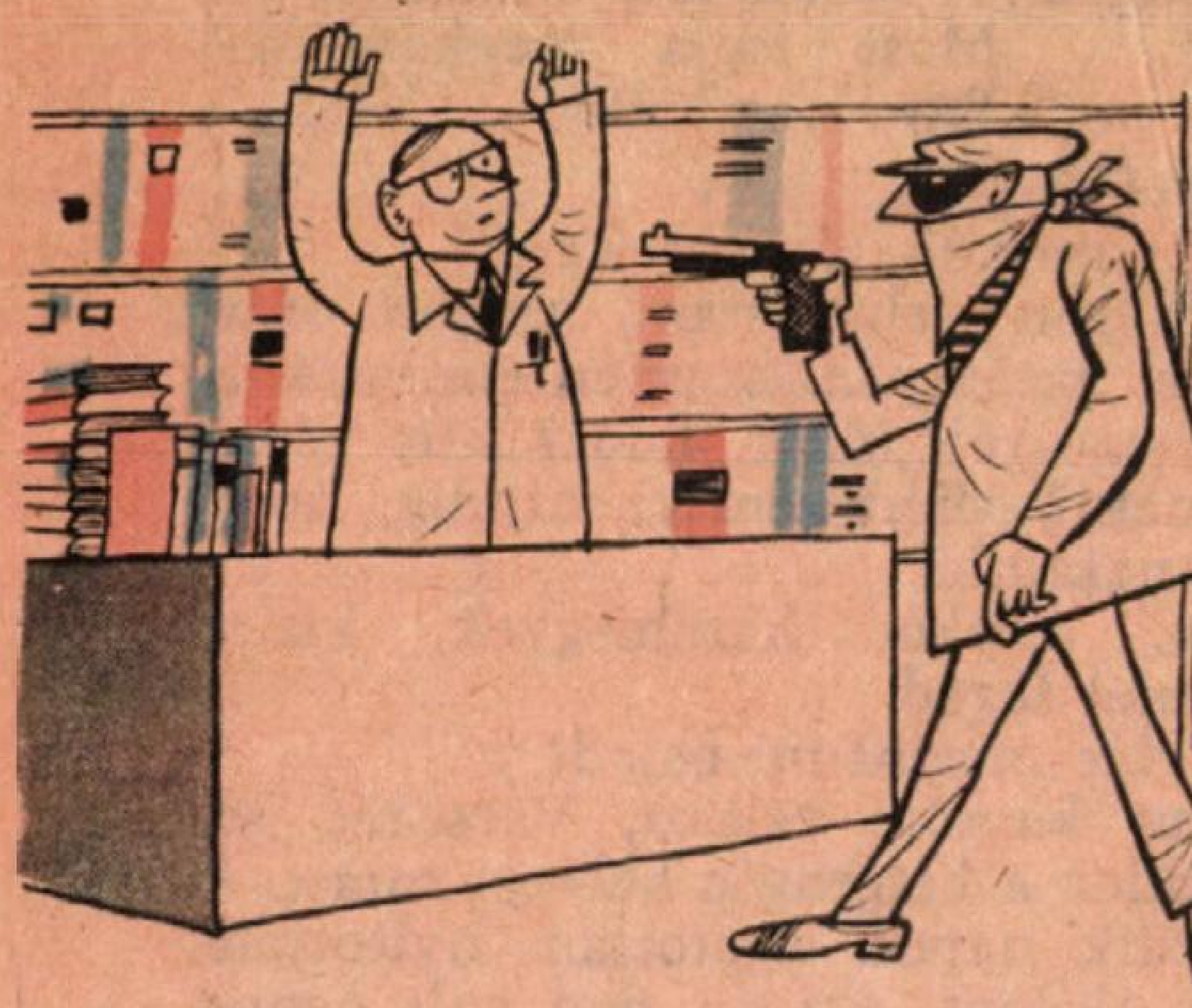

– Ide azzal a detektívregény-újdonsággal!

Az üldözött nő

Marinkával a Duna-parti teraszon találkoztam a déli verőfényben. Régen nem láttam, és így nemcsak szívélyesen üdvözöltem, hanem szellemesen is.

– Marinka, magát is hiába keresném az Impertinex-nél. Most azt mondanák, hogy házon kívül van!

Lesütötte tengerkék szemét, amelyből – ahogy a régimódi regényírók mondták –, az ártatlanság tüze lobogott.

– Már régen nem vagyok az Impertinex-nél – szólt parányi sóhajtás kíséretében. – Ne kérdezze, hogy miért!

Nem kérdeztem, mire elmondta:

– Talán emlékszik, a Kacsolai-titkárságon dolgoztam. Kitűnő munkaerőnek tekintettek. Jó dolgom volt. De aztán egy borongós őszi napon Kacsolai szemet vetett rám.

Borongós őszi nap, borongós emlékek. Marinka szívfacsaró panaszkodással mesélte kálváriáját.

– Kacsolai mindenáron azt akarta, hogy moziba menjek vele. Mindenáron velem akart vacsorázni. Minden áron...

– Ne folytassa. Ismerem a férfiak sötét lelkületét.

– Köszönöm, hogy megértett... Az az ember kiüldözött a vállalattól!

Bámultam ezt az üde, erényes, kétszer elvált asszonyt. Kiüldözték! Hát Kacsolai nem tudja, hogy beosztottat nem illik moziba invitálni? Hogy beosztottal nem szabad vacsorázni? Hogy beosztottal egyáltalán...!

No, de adjuk vissza a szót Marinkának.

– Elhelyezkedtem a testvérvállalatnál, a Vajmiértnél. Remekül ment minden, amíg szemet nem vetett rám az igazgató. Ellenálltam. Elkeseredésében kijelentette: ha már semmiképpen nem hallgatom meg, legalább menjek hozzá feleségül. Maga tudja, én nem olyan nő vagyok. Az állásomba került.

– No, de van még vállalat Budapesten! – rikkantottam.

Marinka bólintott.

– A vendéglátóiparhoz kerültem. Minden jól ment, de egyszer kijött a központból a góré és...

Küszködött a könnyeivel. Láttam, nem akarja a végzetes szavakat kimondani. Segítségére siettem:

– Szemet vetett magára!

Rámemelte velúr-tekintetét.

– Hogyan találta ki? Őszintén mondom, nem csodálkoztam a hódolatán. Akkor tupíroztattam először a hajamat, és mutatós, fehér pullovert viseltem. Valami ürüggyel felrendelt a központba. Annyira kedvesen viselkedett, hogy kénytelen voltam szellemes tréfával leinteni.

– Szabad volna hallani a leintést?

– Szívesen. „A kiállított tárgyakhoz nyúlni tilos!" Ezt mondtam. Mire megsértődött. Mondanom sem kell, kiüldözött az iparból...

Kihörpintette a kávéját, majd így folytatta:

– A filmhez kerültem. Természetesen ott is szemet vetettek rám. Felülről!

Az eredményt nem is kérdeztem. Inkább a folytatás érdekelt. Megtudtam.

– A Habszigetelő Vállalathoz kerültem. Sajnos, csak három napot tölthettem ott.

Hódolattal bámultam a férfiak mohó természetének ezt a csinos kis vértanúját.

– Meg sem kérdem, miért tették ki onnan. Ugyis tudom!

Sértődötten válaszolta:

– Dehogy tudja! Van ott egy jóképű igazgató, és szemet vetettem rá...

Stella Adorján

Jucika külföldi áruházban

Pusztai Pál rajza

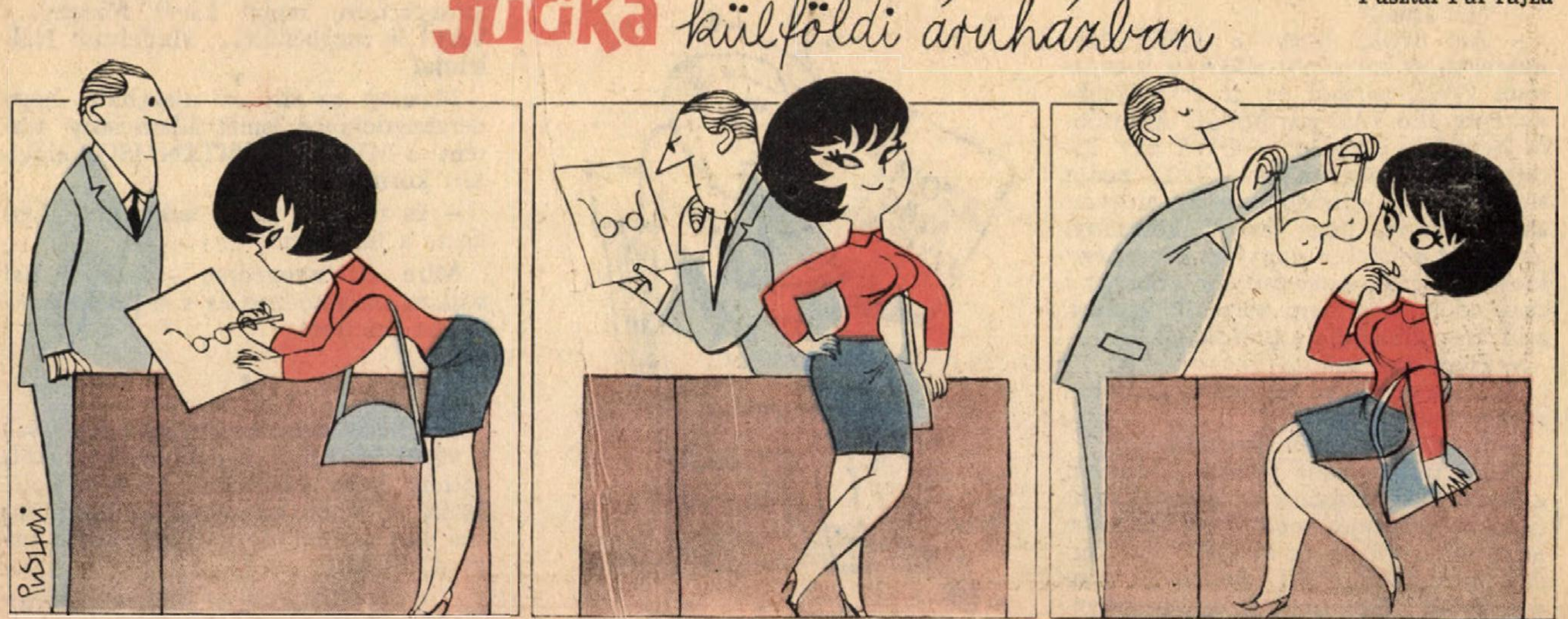

FÜLÖP GYÖRGY:

Hej, kalászok, kalászok ...

ASZTAGRAKÓ VERSENY

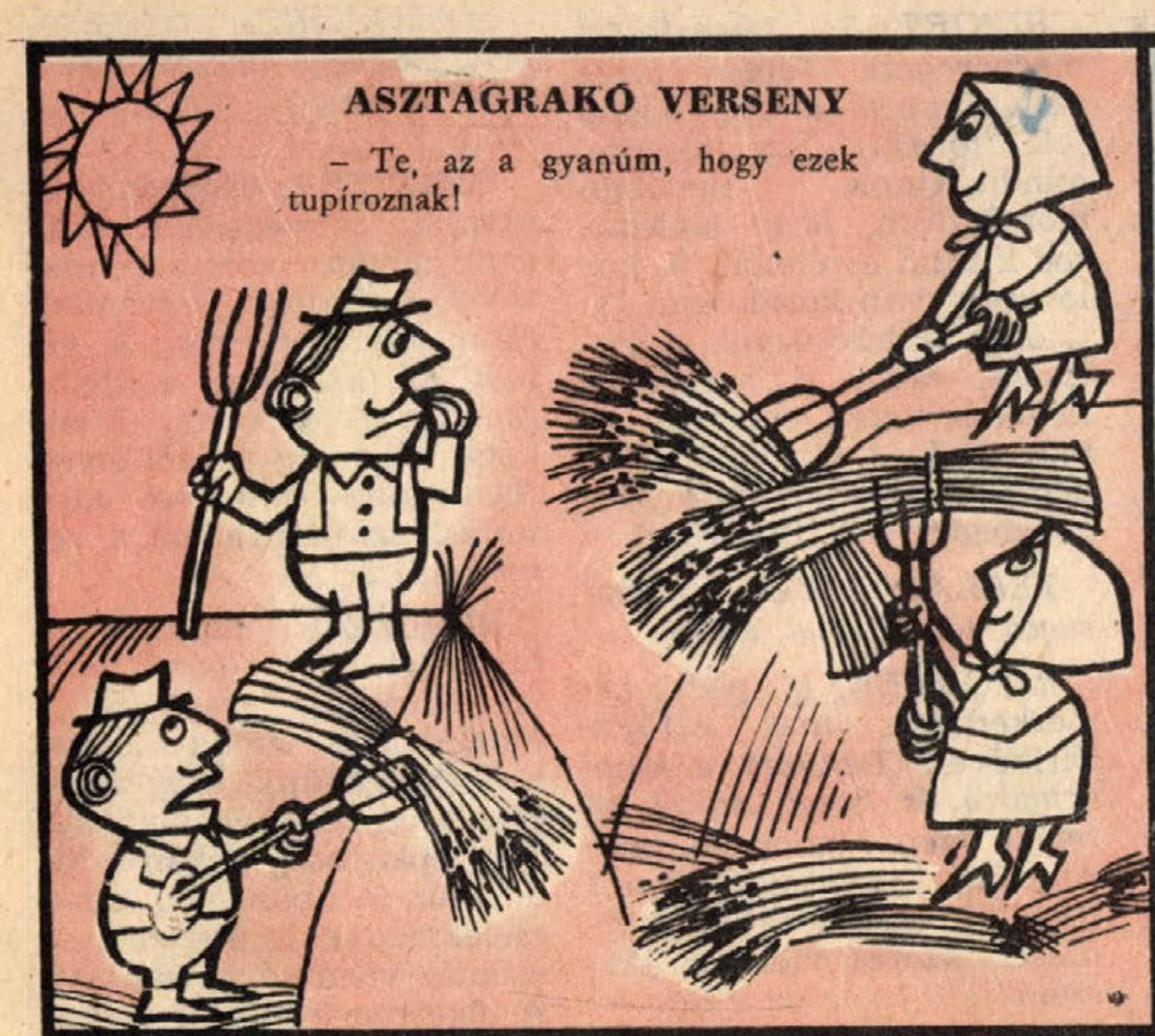

– Te, az a gyanúm, hogy ezek tupíroznak!

JÓL ELŐKÉSZÍTETT KOMBÁJN

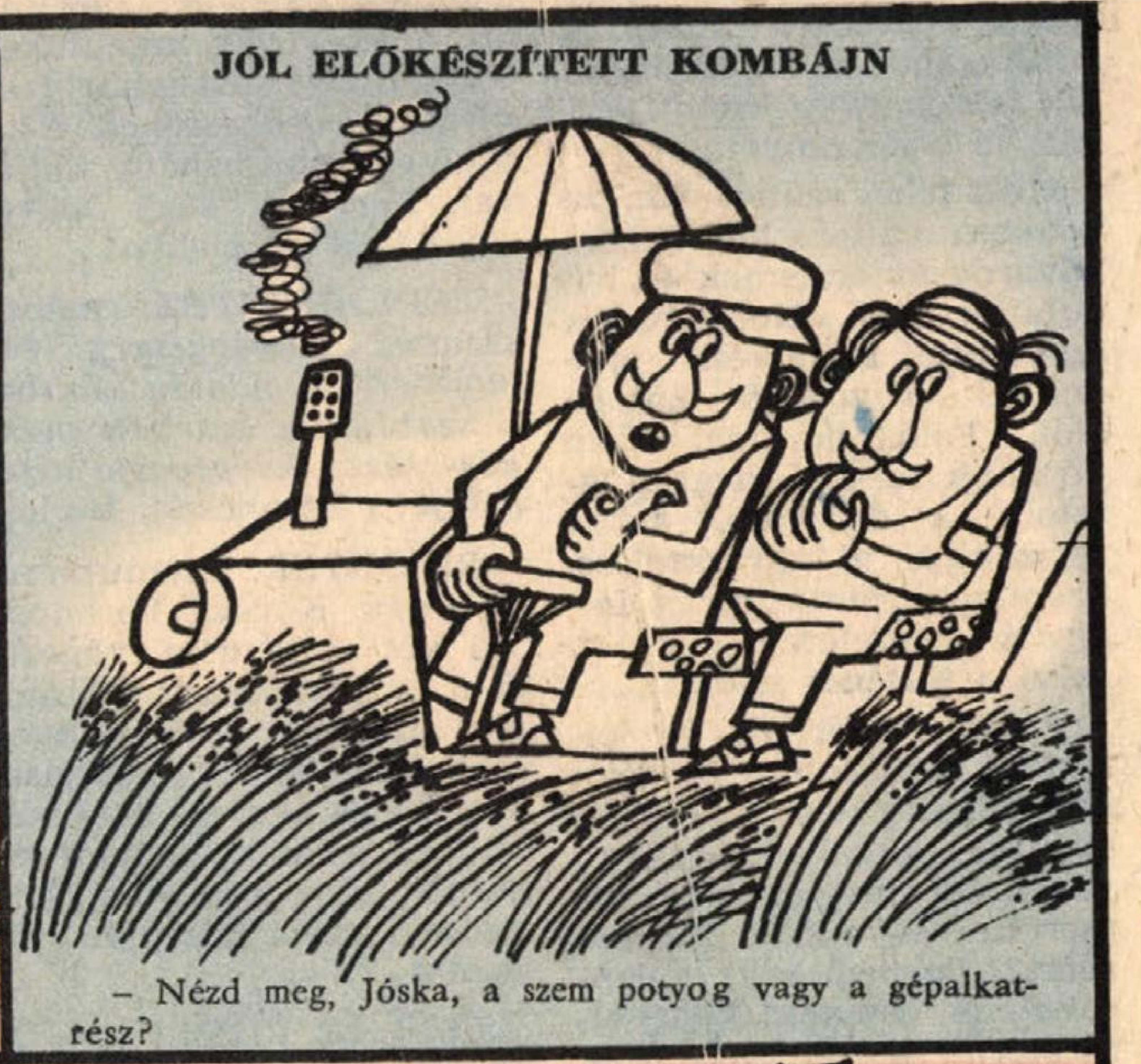

– Nézd meg, Jóska, a szem potyog vagy a gépalkatrész?

MEGFEJTETT REJTÉLY

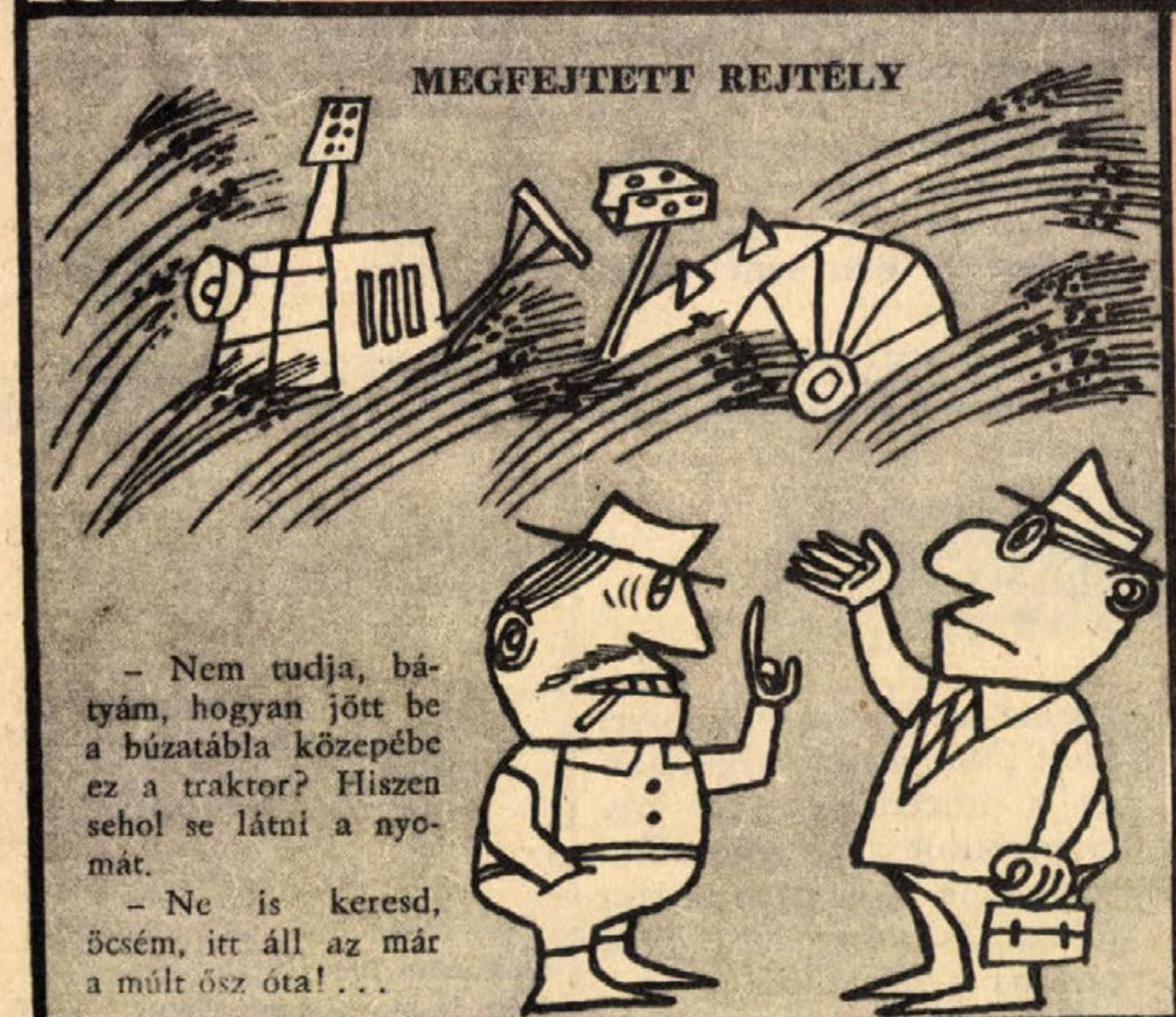

– Nem tudja, bátyám, hogyan jött be a búzatábla közepébe ez a traktor? Hiszen sehol se látni a nyomát.

– Ne is keresd, öcsém, itt áll az már a múlt ősz óta! . . .

ÓVATOS MAROKSZEDŐ

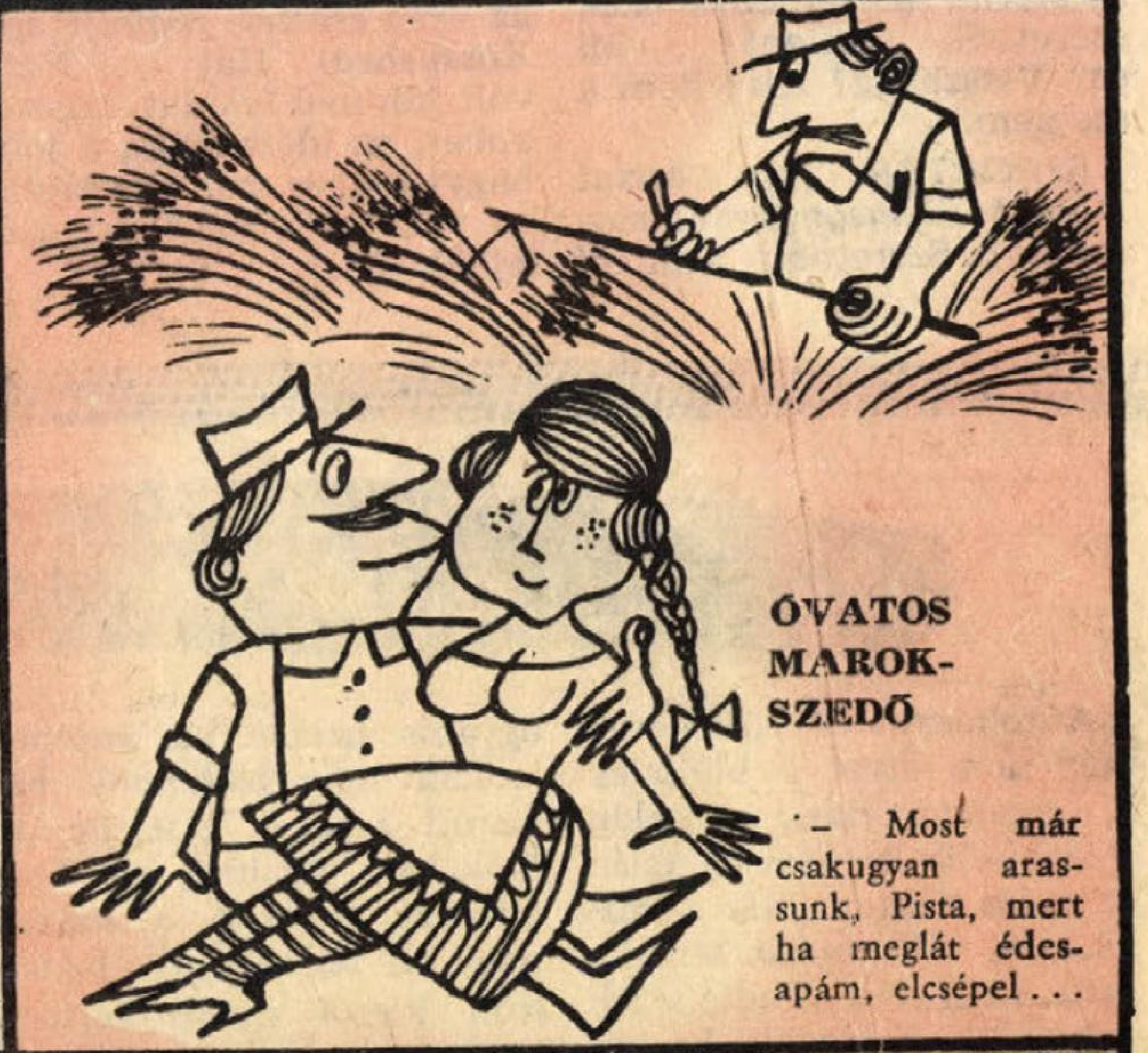

– Most már csakugyan arassunk, Pista, mert ha meglát édesapám, elcsépel . . .

ELMENNEK A FIATALOK

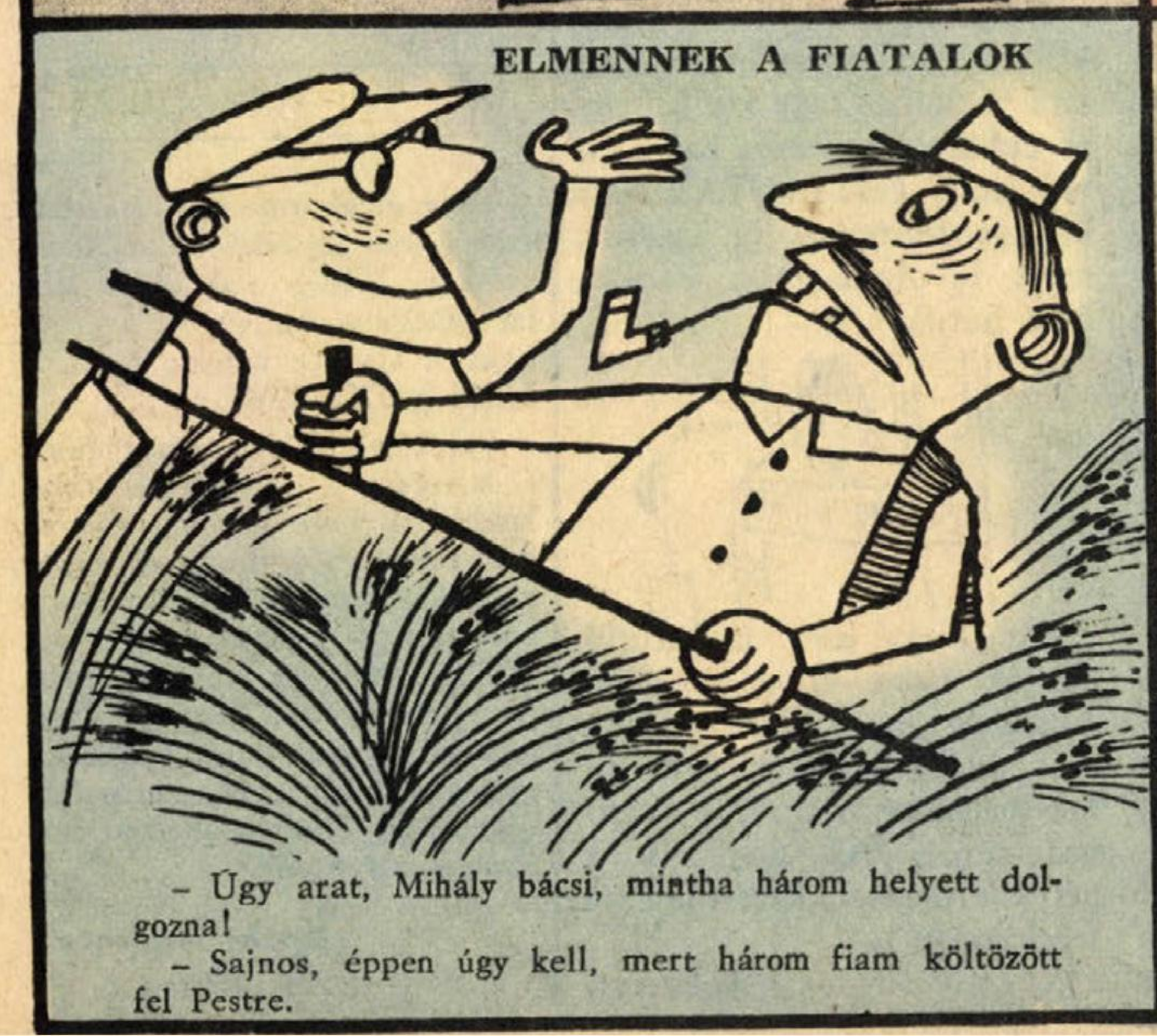

– Úgy arat, Mihály bácsi, mintha három helyett dolgozna!

– Sajnos, éppen úgy kell, mert három fiam költözött fel Pestre.

A NAGY CSEL

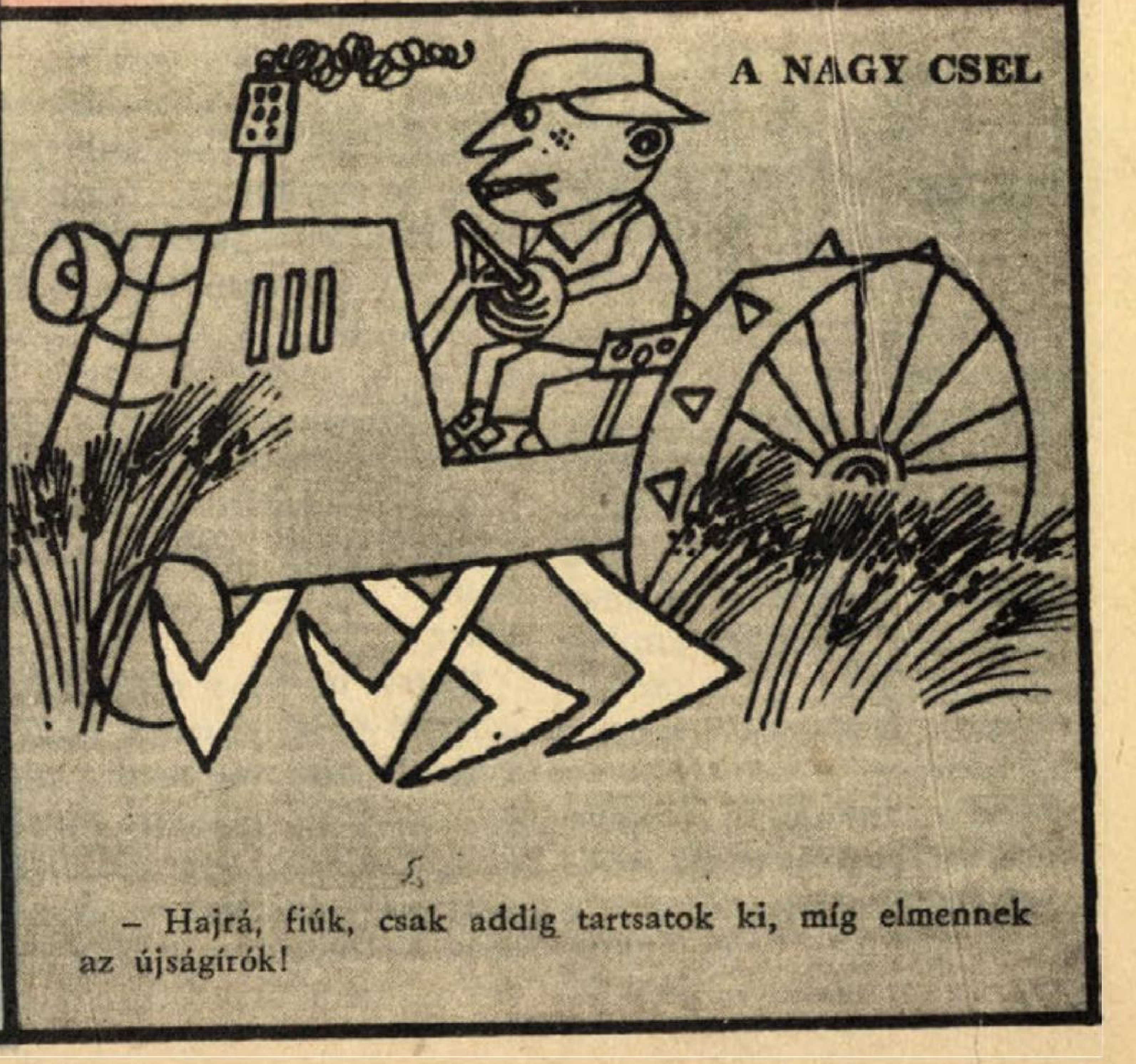

– Hajrá, fiúk, csak addig tartsatok ki, míg elmennek az újságírók!

Ellopták, az illúziómat!

(Történik: A vidéki színházak televíziós fesztiváljának idején, a szobámban.)

Szereplők: a tévé-készülék
és én

Pillanatnyi helyzet: televíziós közvetítés X. város színházából. A darab második felvonása az imént pergett le a képernyőn.

Most tehát szünet van, de bennem változatlan erővel kavarog az érzelmek és indulatok árja. Nem tudok szabadulni a művészi produkció lenyűgöző hatása alól. Felugrok, izgatottan járkálok fel-alá, megropogtatom a derekam, aztán visszaülök a karosszékbe. Szemem behunyom, és felajzott képzeletem tovább szövi a történet szálait ...

Vajon Teplárnak, a keresztes hadjáratból megtért hős jobbágy legénynek sikerül-e kiszabadítania a vártömlőc mélyén sínylődő szerelmesét, a szép Margarétát?! Istenem, csak kelepcébe ne essenek! Figyelmeztetni szeretném őket, szeretnék segíteni ... Mi ez? Visszhang? Kinyitom a szemem.)

RIPORTER (kis asztal mögött ül, megnyerően mosolyog): Szeretnék segíteni önöknek, kedves nézőink ott, a televíziós készülékek előtt, hogy közelebbről is megismerkedhessenek e kitűnő együttes néhány tagjával. Ferikém, légy szíves egy kicsit közelebb ...

TEPLÁR VITÉZ: (rokonszenves jobbágy-sarj, vas mellvérttel, oldalán korabeli szablya, a kezében mokkás-csésze, kavargatja a feketéjét.) Parancsolj, kérlek.

RIPORTER: Bemutatom önöknek Kovács Ferencet, aki két esztendeje végezte el a Színművészeti Főiskolát. Kitűnő eredménnyel, csak tornából és magaviseletből volt négyese. Hát meséld el nekünk, hogyan sikerült ilyen remekbe formálnod ezt a középkori figurát?

TEPLÁR VITÉZ: (leteszi az üres csészét, rágyújt egy Kossuthra) Hát ... Nem volt könnyű feladat. Hiszen abban az időszakban a jobbágyi függés már akadályává vált a termelőeszközök fejlődésének.

RIPORTER: (szeretettel megveregeti Teplár vitéz vállát, majd a felvevőgép felé fordul) Azt hiszem, mindnyájunk nevében mondhatom, hogy alakításod kitűnő és élethű. A kor levegője van körülötted. De tőled már búcsúzunk is, Ferikém, mert a harmadik felvonás veled kezdődik, és még át kell öltöznöd mindenre elszánt bujdosó szegénylegénynek. Szervusz!

TEPLÁR VITÉZ (barátságos üdvözlettel, el)

RIPORTER: Mi pedig ismerkedjünk meg Alföldi Pirikével. *(Behúzza a képernyőre és kezet csókol az imént még tömlöc mélyén sínylődő jobbágylánynak.)* Kezdjük egy szokatlan kérdéssel: szeret vidéken játszani?

MARGARÉTA: Nagyon... Itt korlátlanok a lehetőségek. Ebben az évadban hetvenkilenc szerepem volt. Játszottam Kocsma Jennyt és Sylviát, Nórát és Aidát, Puckot és Warrennét. Énekeltem operát, operettet, sanzont és táncdalt.

RIPORTER: (a véletlenül kéznél levő zongorához kíséri) Hallhatnánk talán egyet az utóbbiak közül?

MARGARÉTA: (szakadozott, jobbágyi vászoningecskéjében angol táncdalt ad elő.)

RIPORTER: Nagyon köszönjük, és végezetül váltsunk néhány szót a rendezővel, Mikora Istvánnal. *(Már mindketten ott is ülnek az asztalka mellett.)* Mondd el nekünk, Pistikém, milyen rendezői elvek figyelembe vételével állítottad színpadra ezt a remekművet?

RENDEZŐ: (egymásnak feszíti tíz ujját, elgondolkozva hátradől. Meglepte a kérdés) Hát tudod ... Azt kellett elérnünk, hogy a nézők is ott érezzék magukat a középkorban, abban a kis andalúz faluban, ahol a mű cselekménye lejátszódik. A színház varázsáról van szó. A tökéletes illúzió felkeltéséről, ahogyan ezt Sztanyiszlavszkij, Brecht, Hevesi tanítja ...

Én: (Ennél a mondatnál kapcsoltam ki a televíziót.)

Kürti András

MIÉRT BLICCEL, AKI MÉG BLICCEL?

Autóbuszon és villamoson már nem divat a bliccelés. A forgalom óriási, a viteldíj a legkisebb Európában, talán az egész világon. Már a közlekedési vállalatokat sem izgatja, hogy még mindig akadnak, akik boldogok, ha elbliccelhetik az ötven fillért, vagy a forintot.

Az ellenőr ritkább jelenség a fehér hollónál, és a kalauz csak csodálkozik, ha valaki a harmadik felszólítására sem válaszol. Egyszer a kalauz odasúgta a fülembe, amikor észrevette, hogy én is csodálkozom: „Biztosan nagyot hall szegény."

Mégis, bevallom, engem valahogy bosszantanak ezek a javíthatatlanok. Főként a 6-os, a 7-es és a 12-es buszokon. A notórius bliccelők ugyanis ezeken az autóbuszokon nem hajlandók bemenni a kocsi belsejébe, az ülőkalauz pulpitusa elé. Számítanak rá, hogy a kalauz nem áll fel miattuk, legfeljebb kiszól egyszer-kétszer, ha éppen eszébe jut, de aztán nem történik semmi, a forint szépen a zsebükben marad. Ott egye a fene. Igen ám, de amikor a céljukhoz érnek, a hátsó peronról szállnak le, ahonnan tilos a leszállás, gátolják a felszállást, pedig a felszállók ezen az egyetlen ajtón juthatnak csak fel a kocsira. Elöl és középen csak leszállni szabad. Tulajdonképpen ezért haragszom leginkább a bliccelőkre.

Régen töröm a fejem, mit lehetne tenni ellenük. Talán meg lehetne szervezni valami önkéntes ellenőri segédszolgálatot az önkéntes segédrendőr-intézmény mintájára. Az önkéntes segédellenőr a zakó hajtókája alatt viselné a jelvényt, amelyet adott pillanatban megmutatna a bliccelőnek. Ez úgy megrémülne, hogy szó nélkül berohanna a kocsiba jegyet váltani, és a megállónál nem zavarná a felszállókat.

De az se lenne rossz, ha a bliccelésen kapott utas ruhájára tűznének egy kis horogra erősített jelvényt ezzel a felirattal: POTYAUTAS. Ezt köteles lenne addig viselni, amíg le nem száll. Persze, nem hátul.

Kár, hogy ezek a kitűnő ötletek nem érnek semmit. Aki még ma is bliccel, azt már talán semmivel sem lehet leszoktatni erről a szenvedélyéről. Az nem is a pénzért bliccel. Kizárólag az izgalomért.

(szebenyi)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Diadaltábla

Az egyik budapesti illetőségű ötemeletes ház liftjén egy zománcozott tábla hirdeti, hogy:

A LIFT MŰKÖDIK!

Mély meghatottságot éreztem. Hiába, van fejlődés az atomkorszakban. Eddig csak olyan táblát ismertem, amely ezt a negatívumot közölte velem: A LIFT NEM MŰKÖDIK!

Valakinek eszébe jutott, hogy a lakókkal a rendkívüli örömhíreket is kell közölni, s nem kell félni attól, hogy az új, a szokatlan, esetleg nagy megrázkódtatásnak teszi ki az embereket. Így született meg ez a tábla, amely azzal a meglepő szenzációval szolgál, hogy a lift éppen azt teszi, amire tervezték, készítették, eladták, beépítették, üzembe helyezték.

Bence Domokos
XVI., Rákosi u. 71.

Autót kell venni

Az asszony megszólalt:

— Már a Kelemenéknek is van autójuk! Végre vehetnénk mi is!

— Nem mondanád meg, hogy miből? — kérdezte idegesen a férfi.

— Kelemenék — ketten együtt — csak háromezerötszázat keresnek. Mi pedig több, mint négyezret!

— És ebből a négyezerkétszázból vegyünk kocsit? Vagy cseréljük el a lakásunkat mosókonyhára, mint a Kelemenék?

— Nemcsak a lakást lehet eladni!

— Hanem például mit?

— A könyvszekrényt. Szép darab. A Bizományi ad érte négyezret. A könyveket is eladhatjuk négyért.

A férfi dühös lett:

— Nem adom el a könyveimet! És különben is mit érne az a nyolcezer?

Az asszony golyóstollat és papírt vett elő:

— Figyelj ide! A bankban van hétezer forintunk. A koloniál könyvszekrény és a könyvek, az nyolc. A mama ad négyet. Az már tizenkilenc.

— Nem válok meg a könyveimtől.

— De megválsz! A könyvszekrényért se fájjon a szíved. A cseh garnitúrában is van könyvszekrény. Jó, hogy eszembe jutott. Mi lenne, ha a padlásról lehoznánk a nagymama bútorait és ...

— Csak nem akarod eladni a cseh kombinált szobát?

— Ha ez kell az autóvásárláshoz, akkor miért ne?

— Úgy akarsz járni, mint a Gömöriék? Azok vasalódeszkán alszanak! Mindent eladtak, hogy autójuk legyen.

— A nagymama bútorai a legfinomabb diófából vannak!

— És ezernyolcszázkilencvenben készültek.

— De műasztalosnál! Kitűnő maszek munka! Szóval a kombinált szoba, az legalább tizennégy. Együtt van a harminchárom. A többi OTP-kölcsön.

— És miből fizeted majd vissza?

— Meghúzzuk magunkat. Te is szereted a paprikás krumplit, én is.

— De nem mindig. És még hogy megint abban az ócska, molyos plüssfotelben üljek! Meg a porcelángombos, támlás kanapén!

— Ki lehet bírni, ha az autódban is ülhetsz.

— Nem tudsz vezetni!

— Ha háztartást tudok vezetni, elvezetem az autót is. Megtanulom. A Kelemenné is jól vezet. Tegnap láttam az új Skoda Feliciájukkal.

— Micsoda? Becserélték a Trabantot? — csodálkozott a férje. — Miből fizették a különbözetet?

— Jól eladták a mosókonyhájukat.

— De hiszen abban laktak! Hol alszanak most?

— Természetesen az autóban! Nem is rossz dolog. Legalább éjszaka nem lopják el a gumit a kocsijukról.

Palásti László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FALRAHÁNYT ZÖLDBORSÓ

Most, hogy végre tekintélyes mennyiségben árasztották el a piacot és a boltokat a korai nyár gyümölcsei, s a friss zöldség, csinos kis konzervdobozokban megjelent – a sajtóban már többször bemutatott – gyümölcspüré is. Tévedés ne essék, nem az idei, hanem a tavalyi gyümölcsök püréjéről van szó. A konzerv-újdonság, mely télen sláger lehetett volna, most, sajnos, reménytelenül gubbaszt a polcokon. És azt is elárulhatjuk, hogy nincs egyedül. Az első frissen szedett zöldbabbal és zöldborsóval pontosan egyidőben megjelentek a konzervált tavalyi rokonok, mintha csak kiöregedett, féltékeny primadonnák lennének, akik sajnálják a fiataloktól a sikert. Kár a strapáért. Valószínűleg egész nyáron együtt ábrándozhatnak a gyümölcspürével a konzervipar és a kereskedelem gyümölcsözőbb együttműködéséről.

(fü)

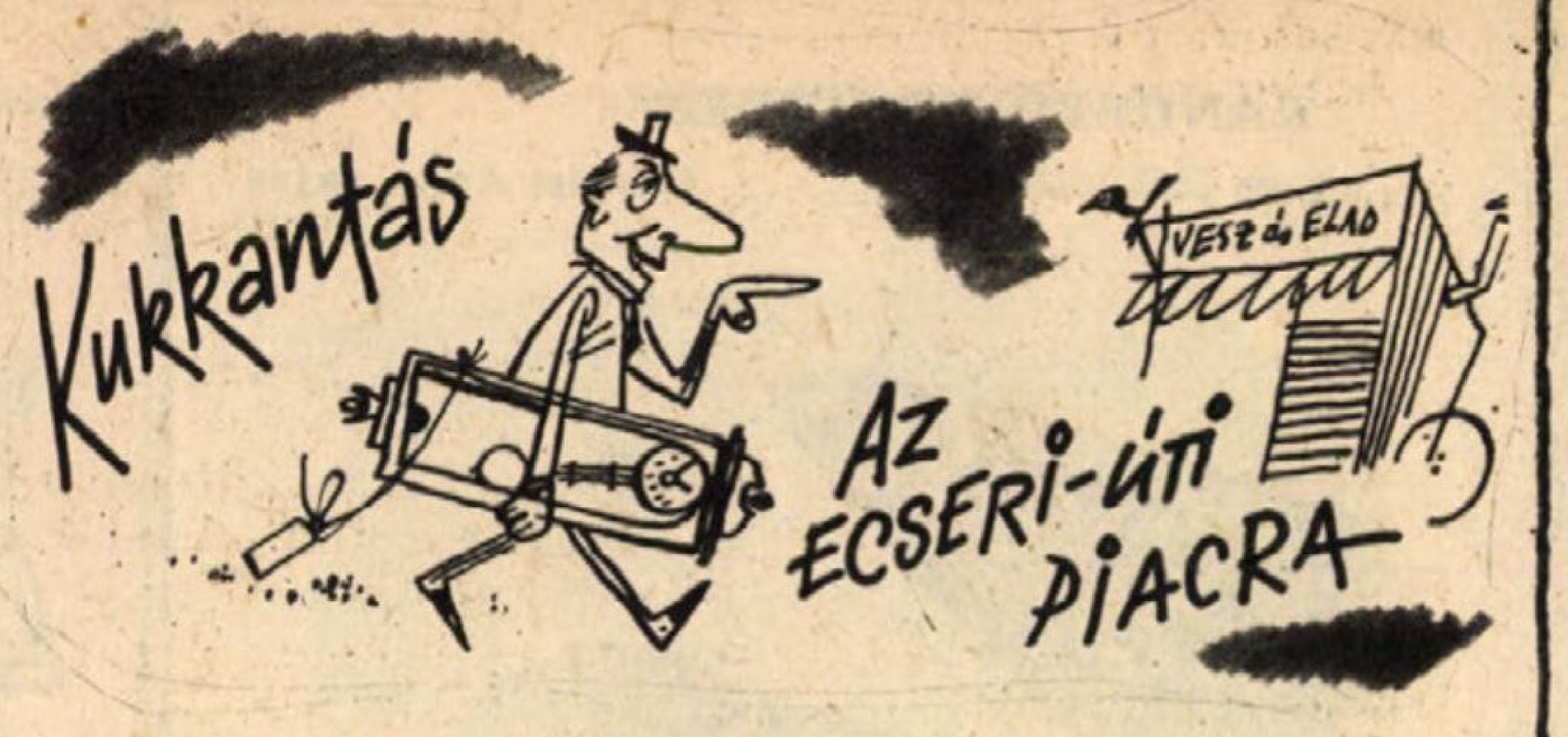

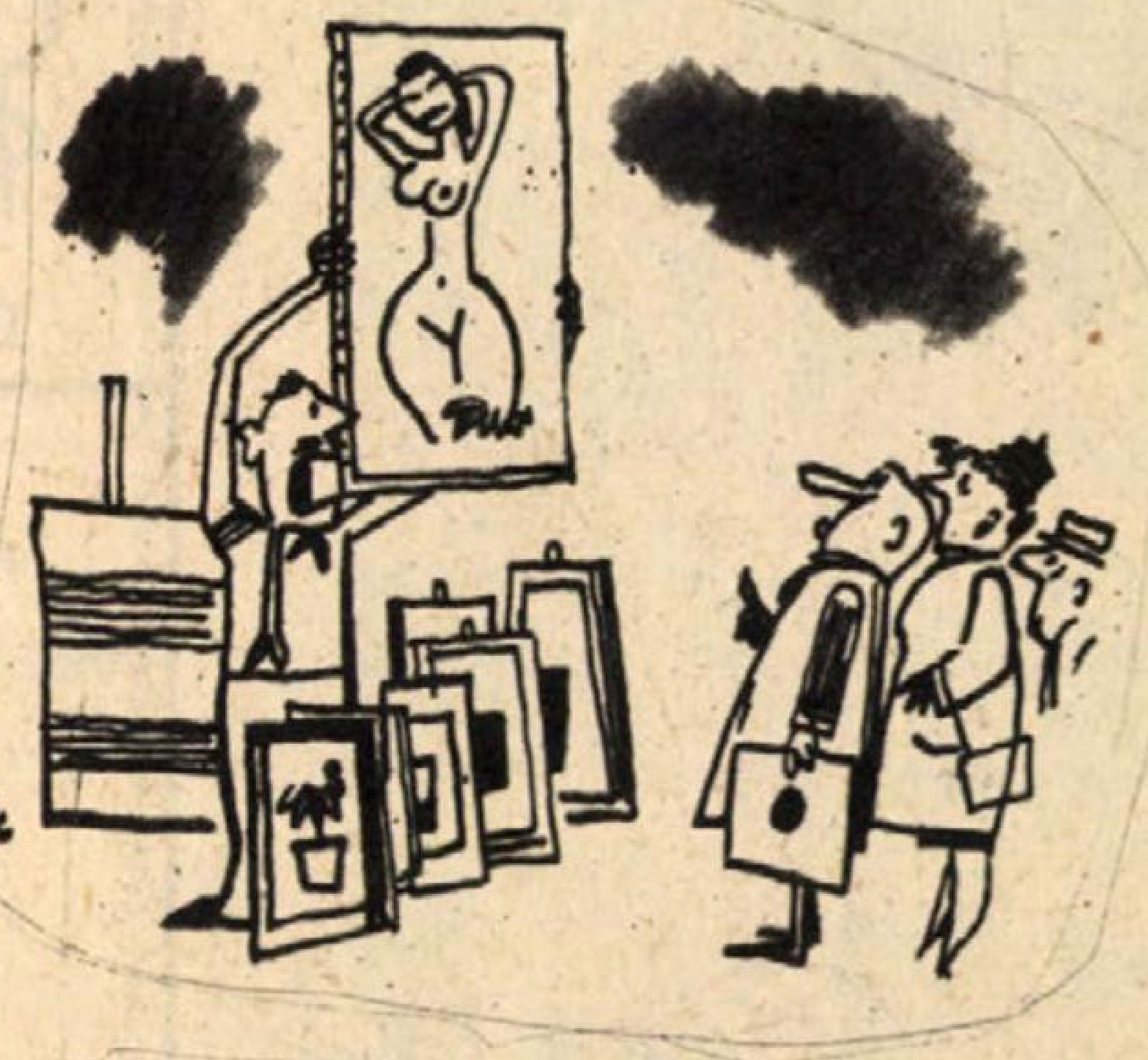

– Eredeti Rubens, keret nélkül százötven, kerettel négyszázhúsz ...

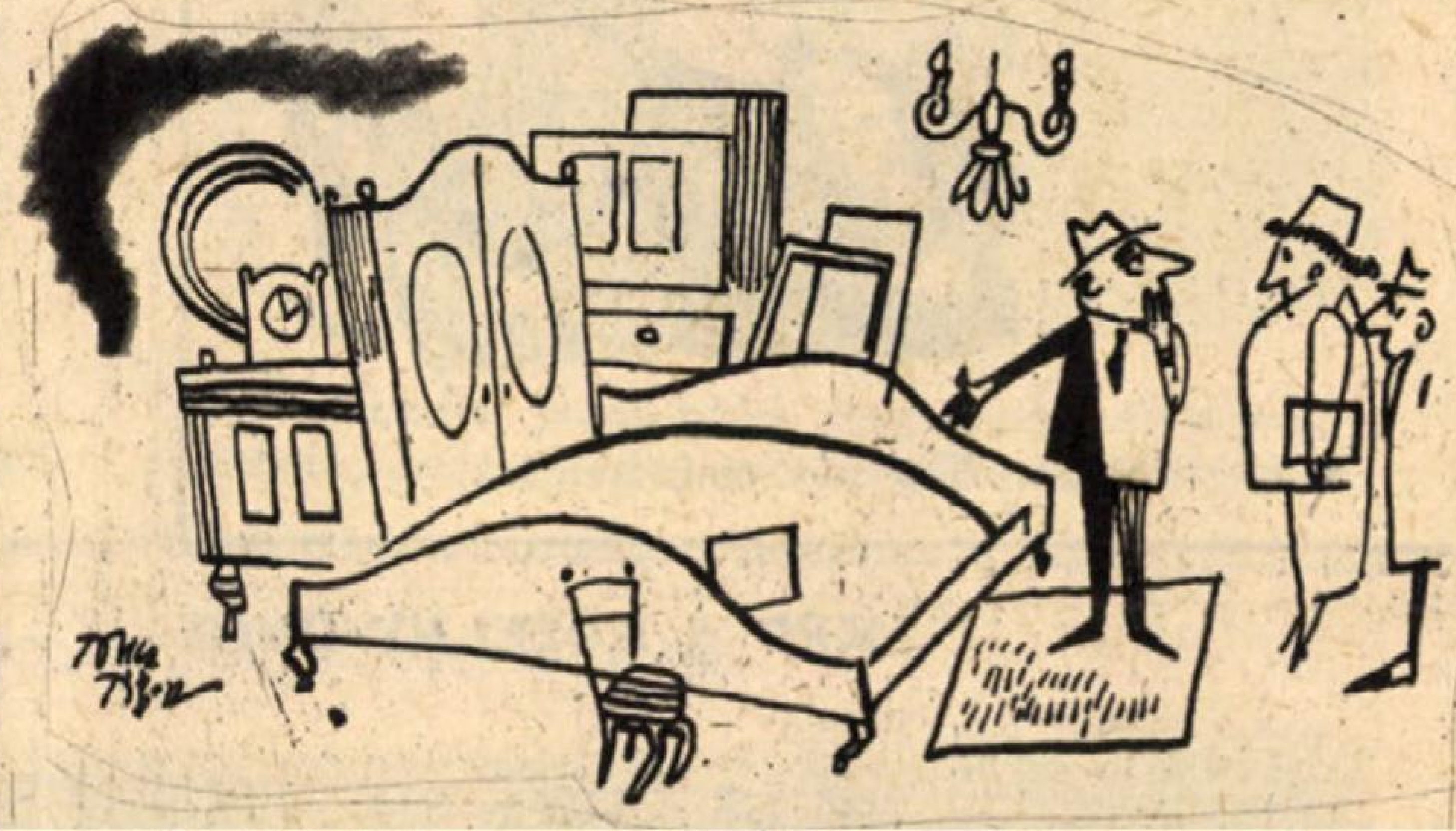

– Tudják, kié volt ez az ágy? Megmondom, úgysem ismerik! III. Napóleoné! ...

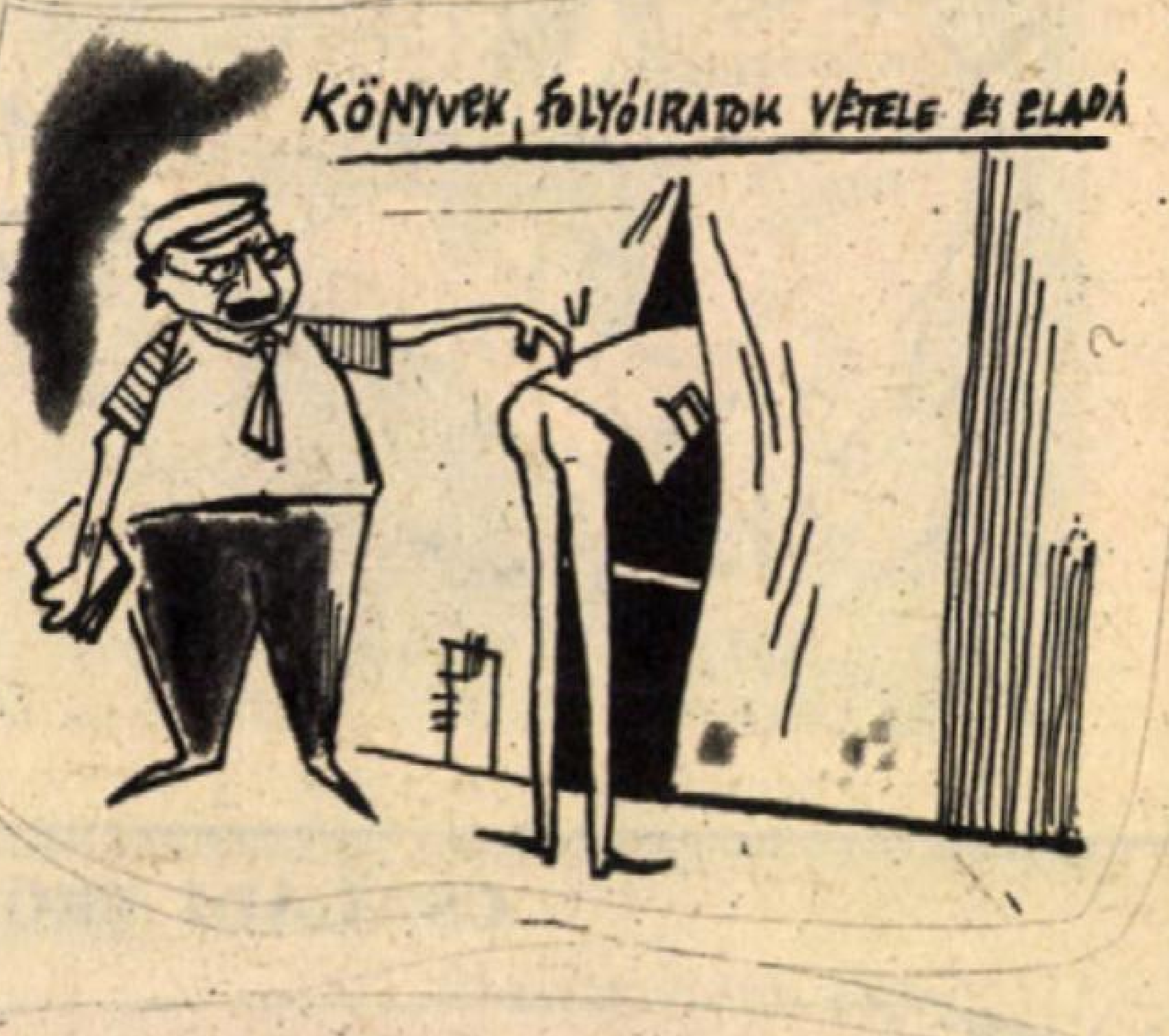
KÖNYVEK, FOLYÓIRATOK VÉTELE ÉS ELADÁ

– Nos, uram, nyilatkozzék! Elég pikáns, vagy nem veszi meg? ...

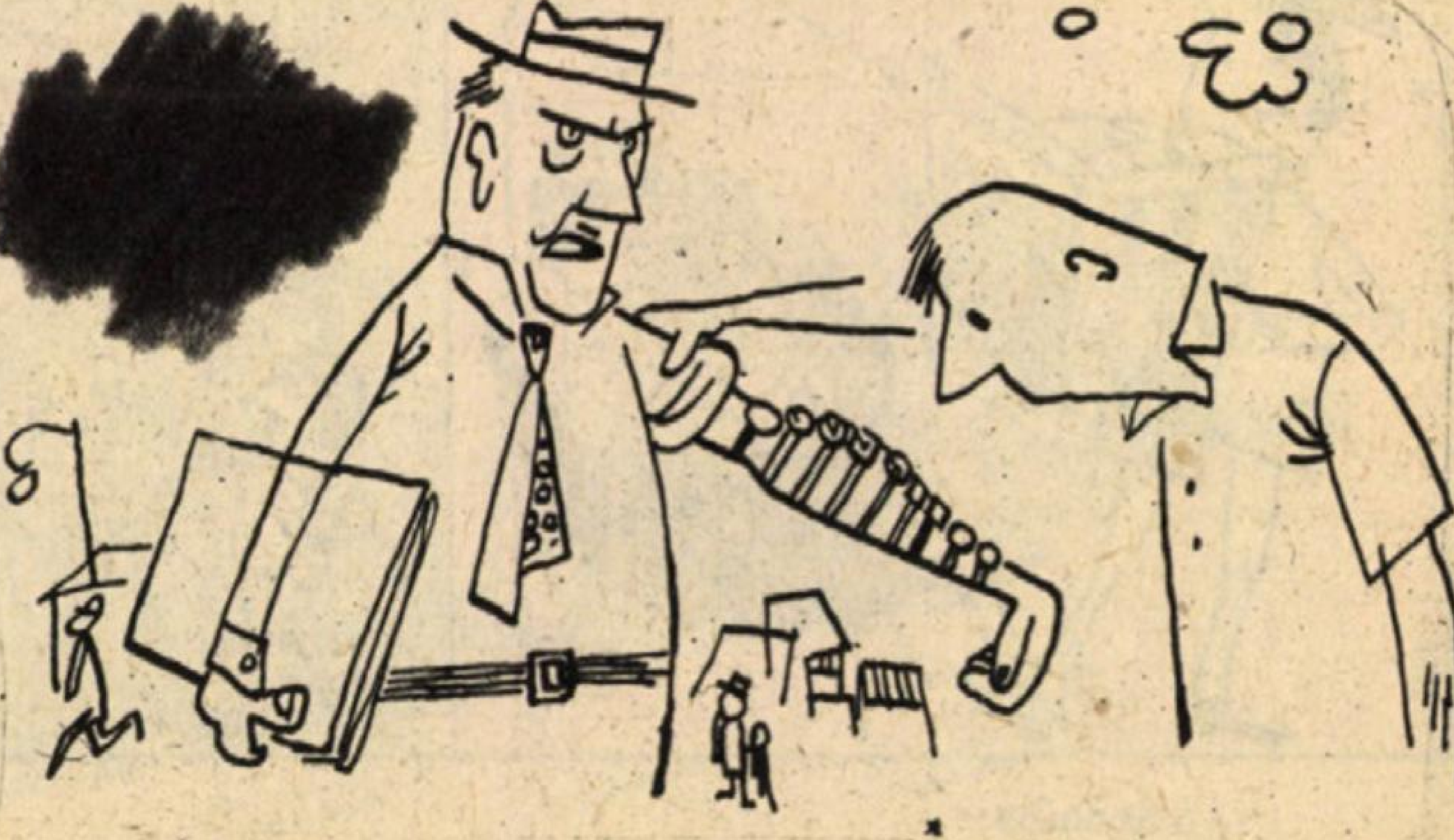

– Jelzem, a finomabb órák a bal bokámon vannak ...

Ki az űrbe!

RANDEVÚ AZ ŰRBEN

Vasvári Anna rajza

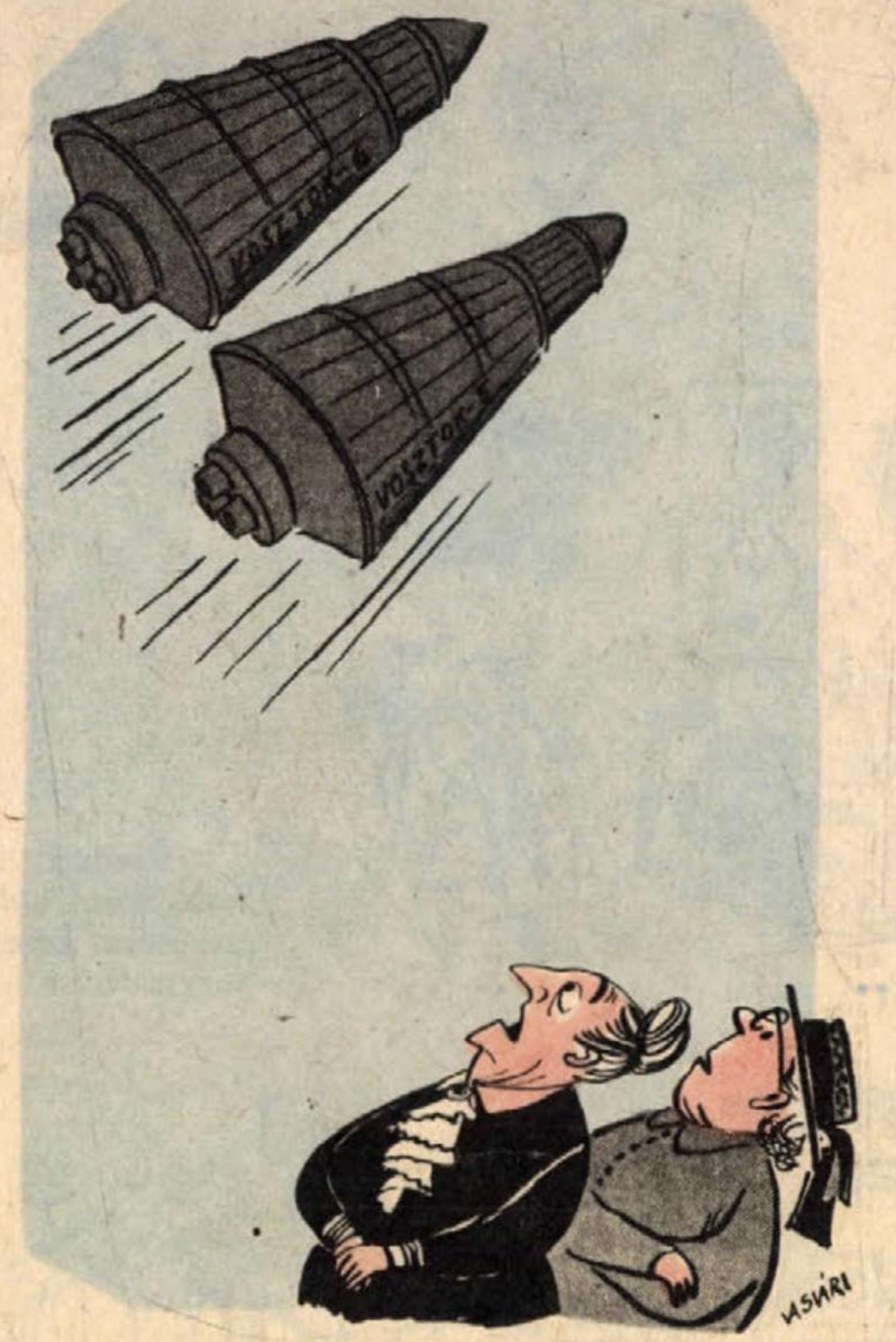

– Nahát! Egy nős emberrel! . . .

SZEMREHÁNYÁS

Várnai György rajza

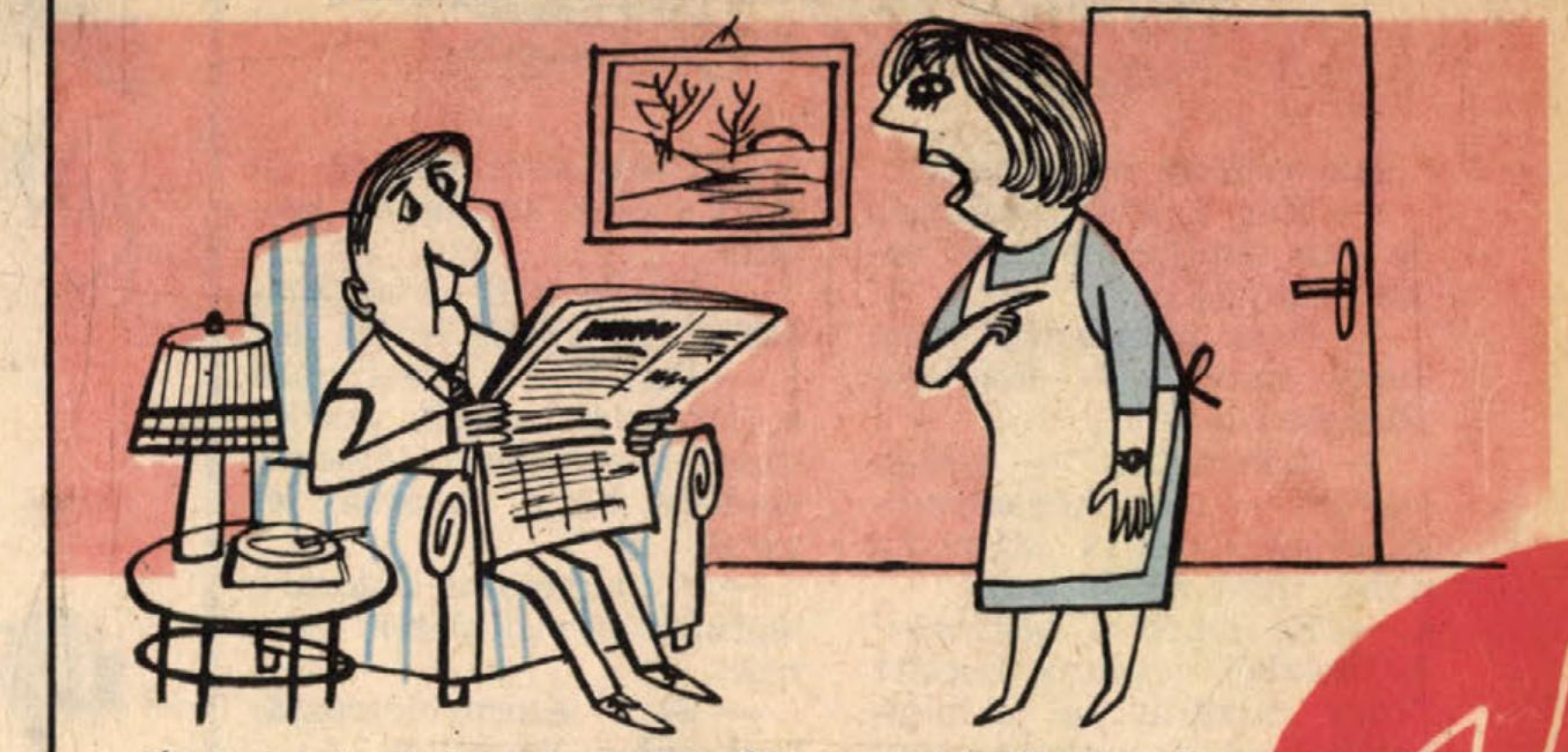

– Én bezzeg hetek óta még egy moziba sem tudok eljutni . . . !

SORREND

Vasvári Anna rajza

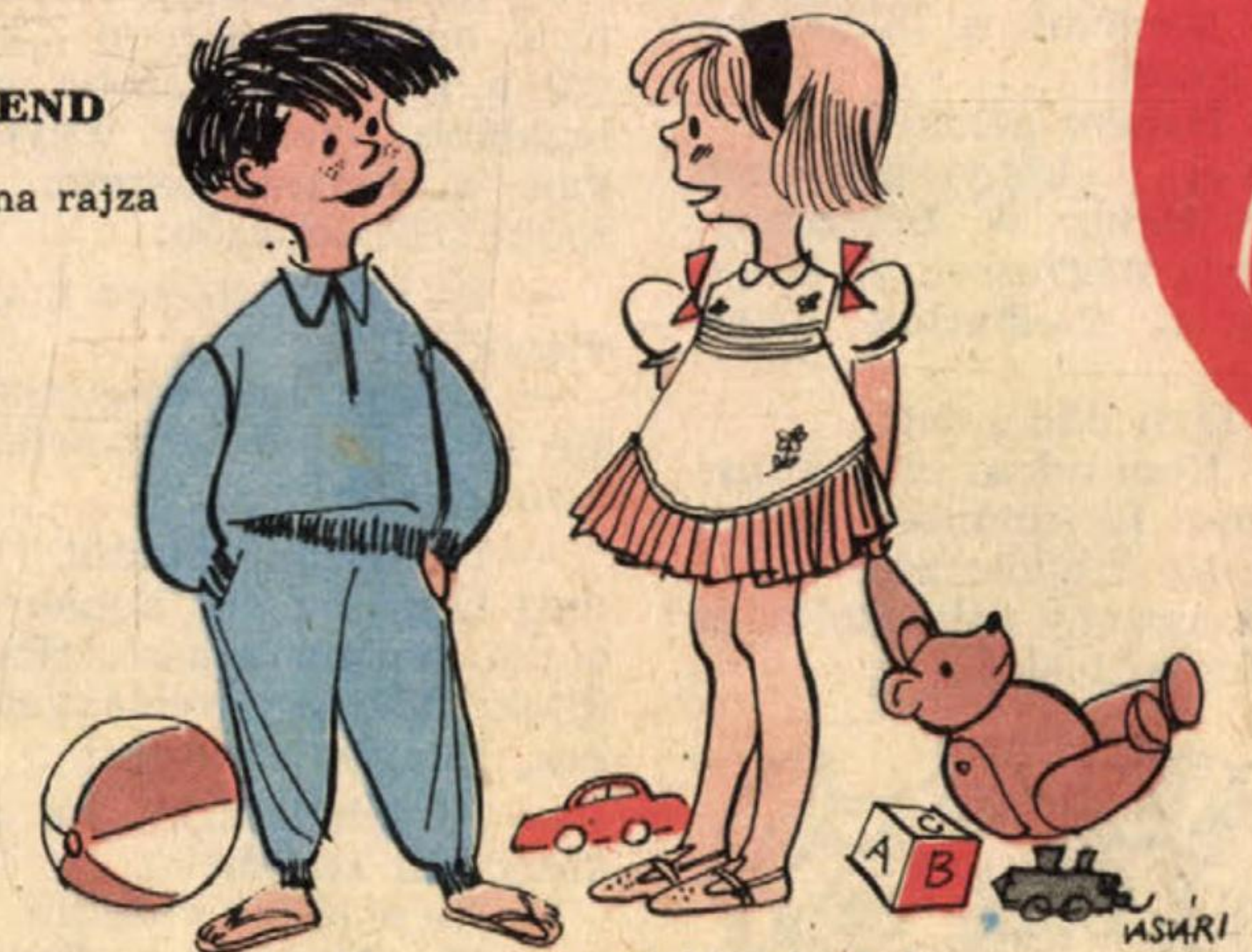

– Azt hiszem, most mi következünk . . .

FÖLDI GONDOK

Toncz Tibor rajza

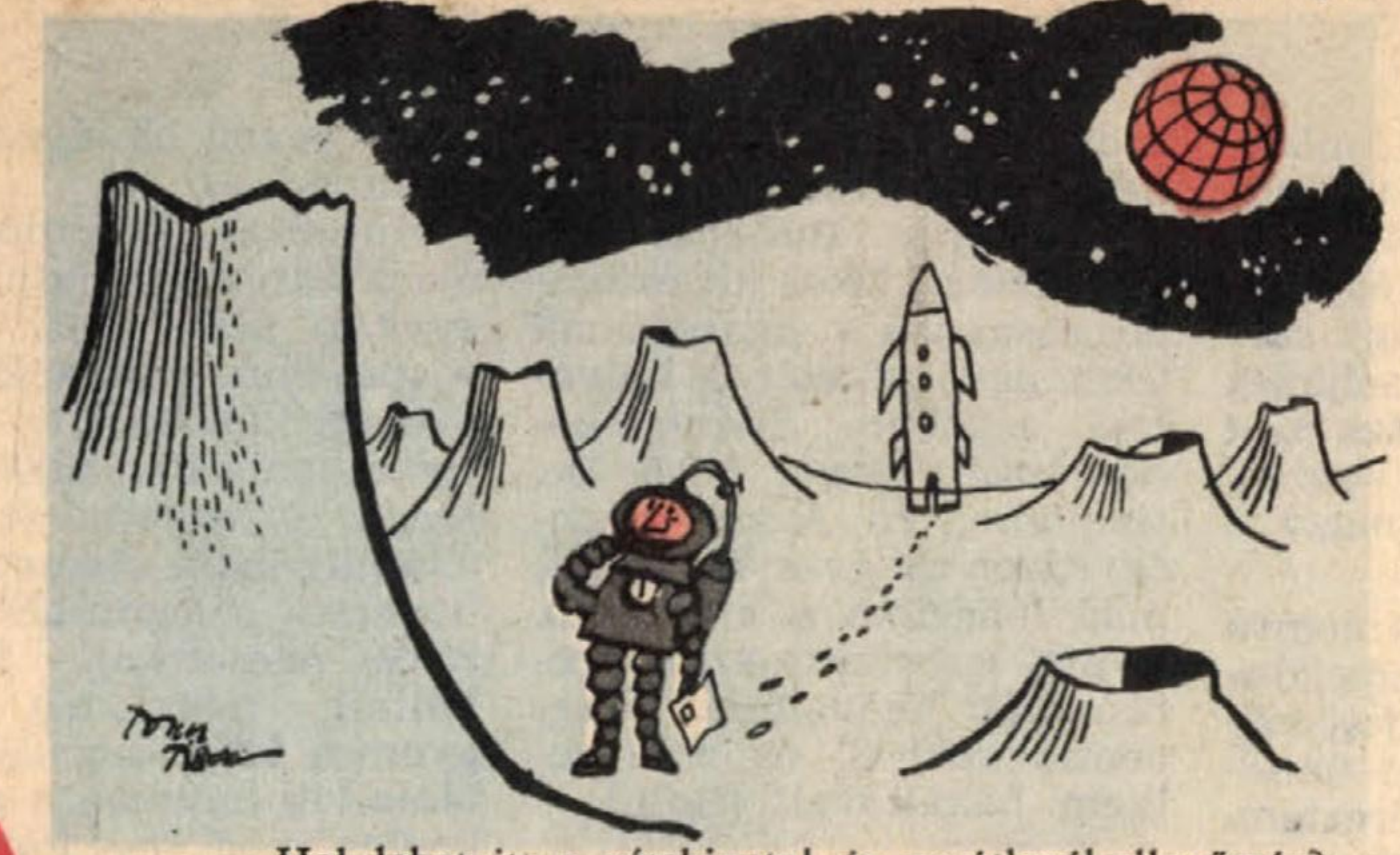

– Hol lehet itt a vámhivatal és az útlevél-ellenőrzés?

AZ ŰRHAJÓSNŐ ALUDNI KÉSZÜL

Mészáros András rajza

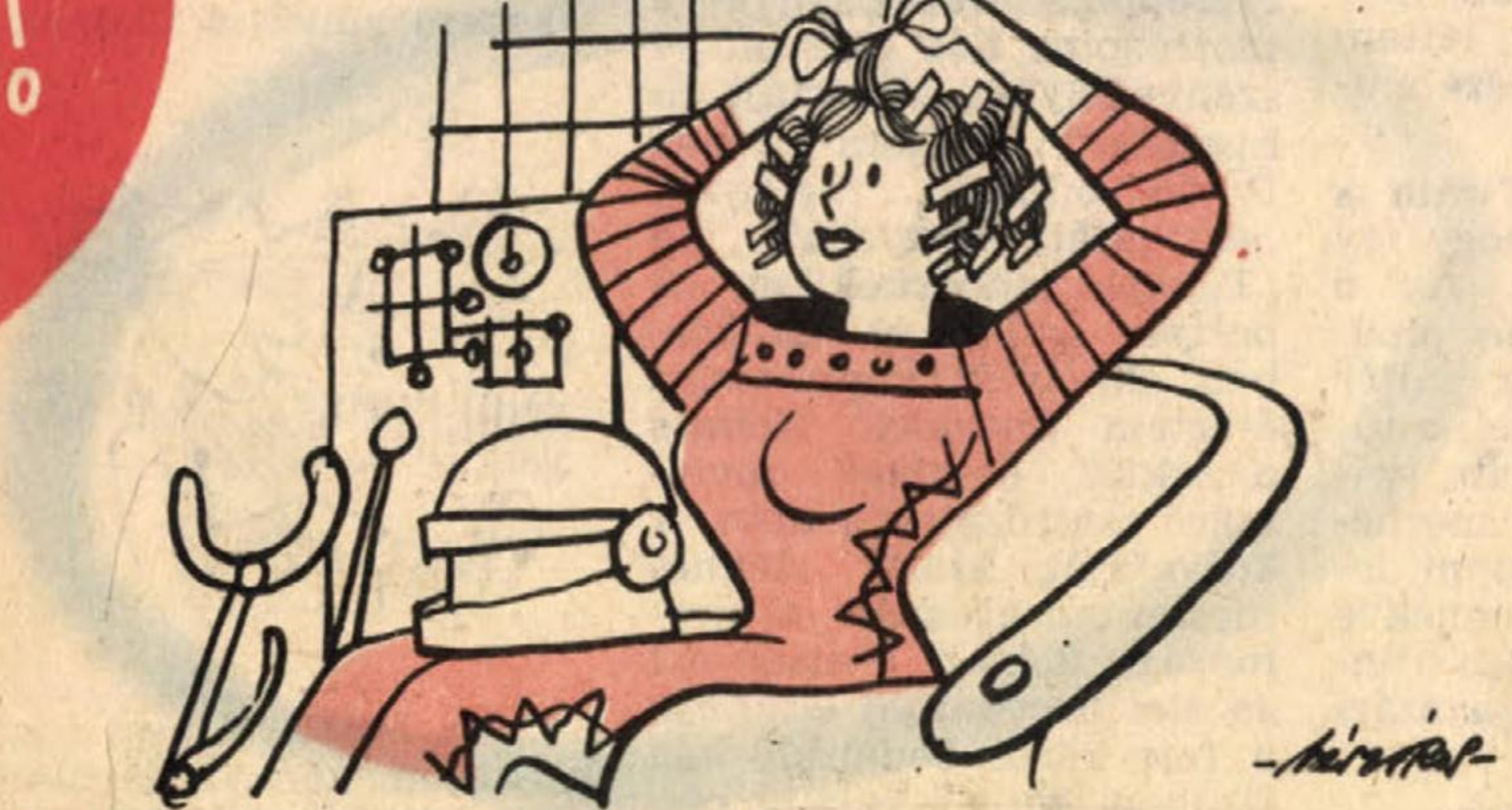

EGY TÉESZBEN

Pusztai Pál rajza

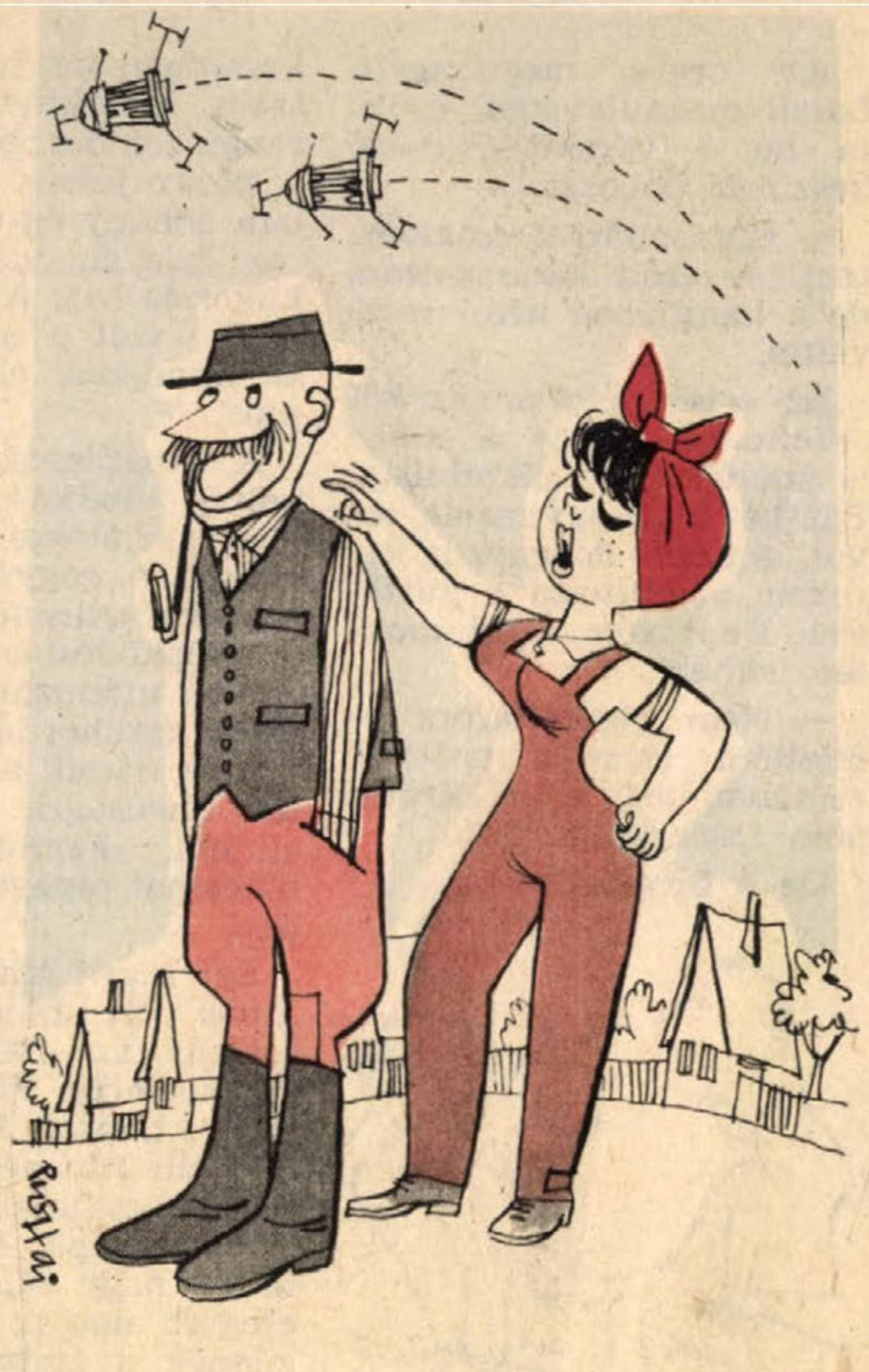

– Mondja, János bácsi, még mindig az a véleménye, hogy nő nem tud elvezetni egy brigádot?

KÉP A KÖZELJÖVŐBŐL

Erdei Sándor rajza

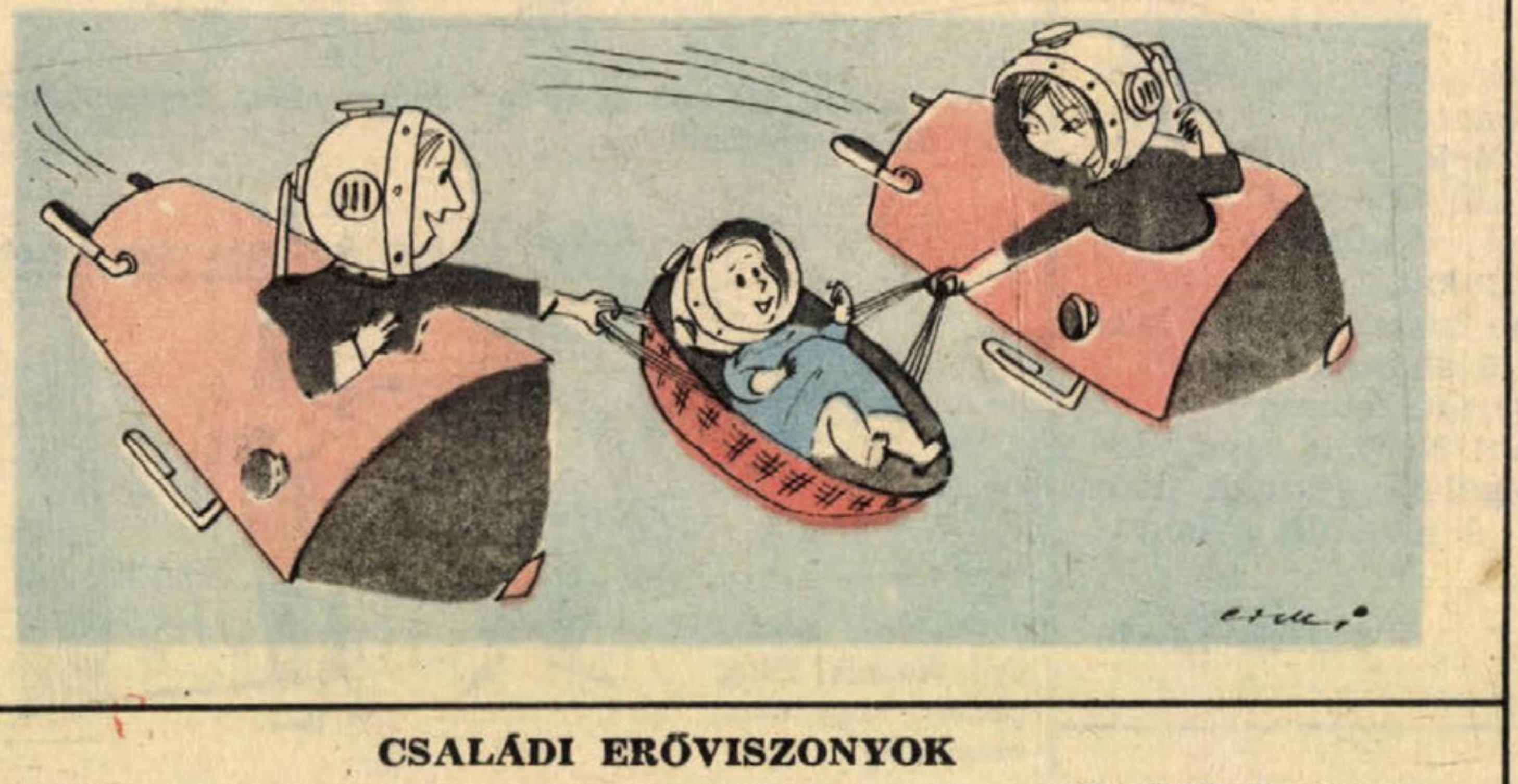

CSALÁDI ERŐVISZONYOK

Gerő Sándor rajza

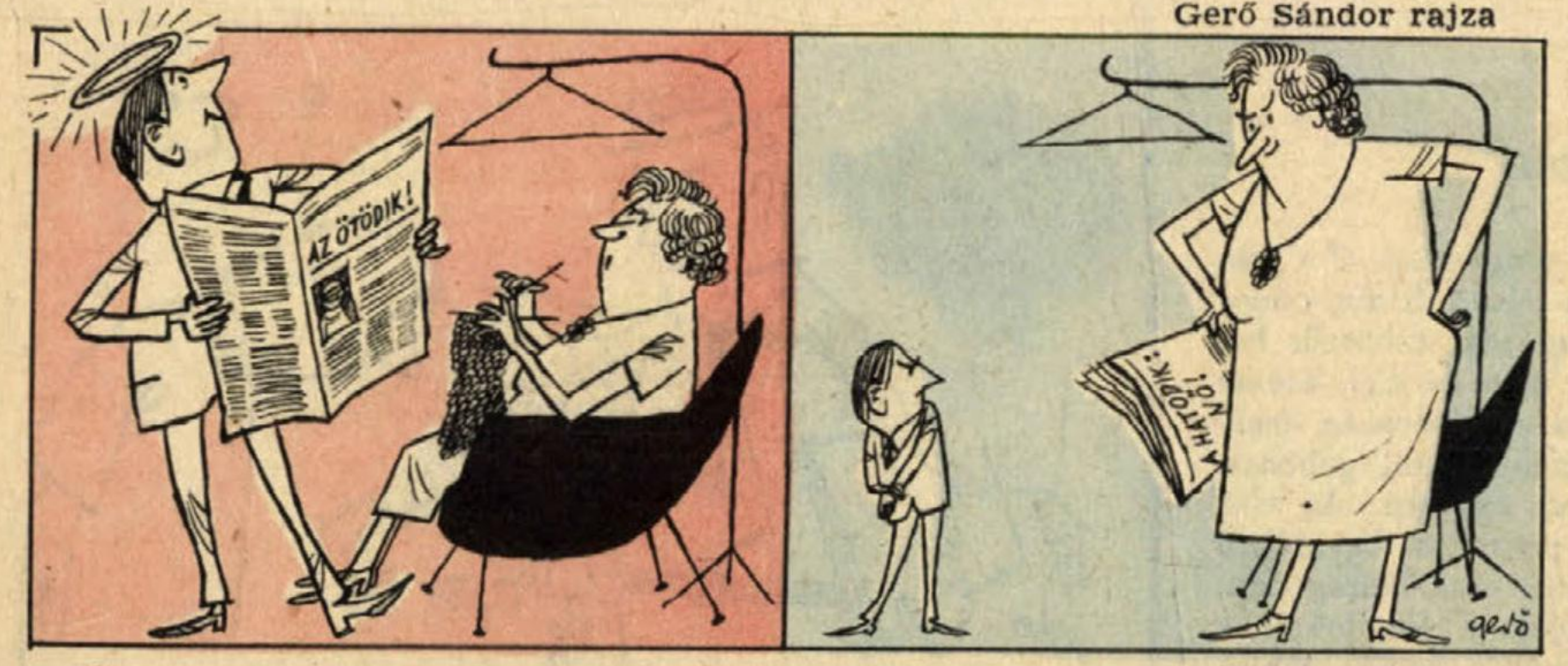
AZ ÖTÖDIK!
A HATODIK: NŐ!

Szombat

Vasárnap

EGYRE HOSSZABBAK AZ ŰRUTAZÁSOK

Vasvári Anna rajza

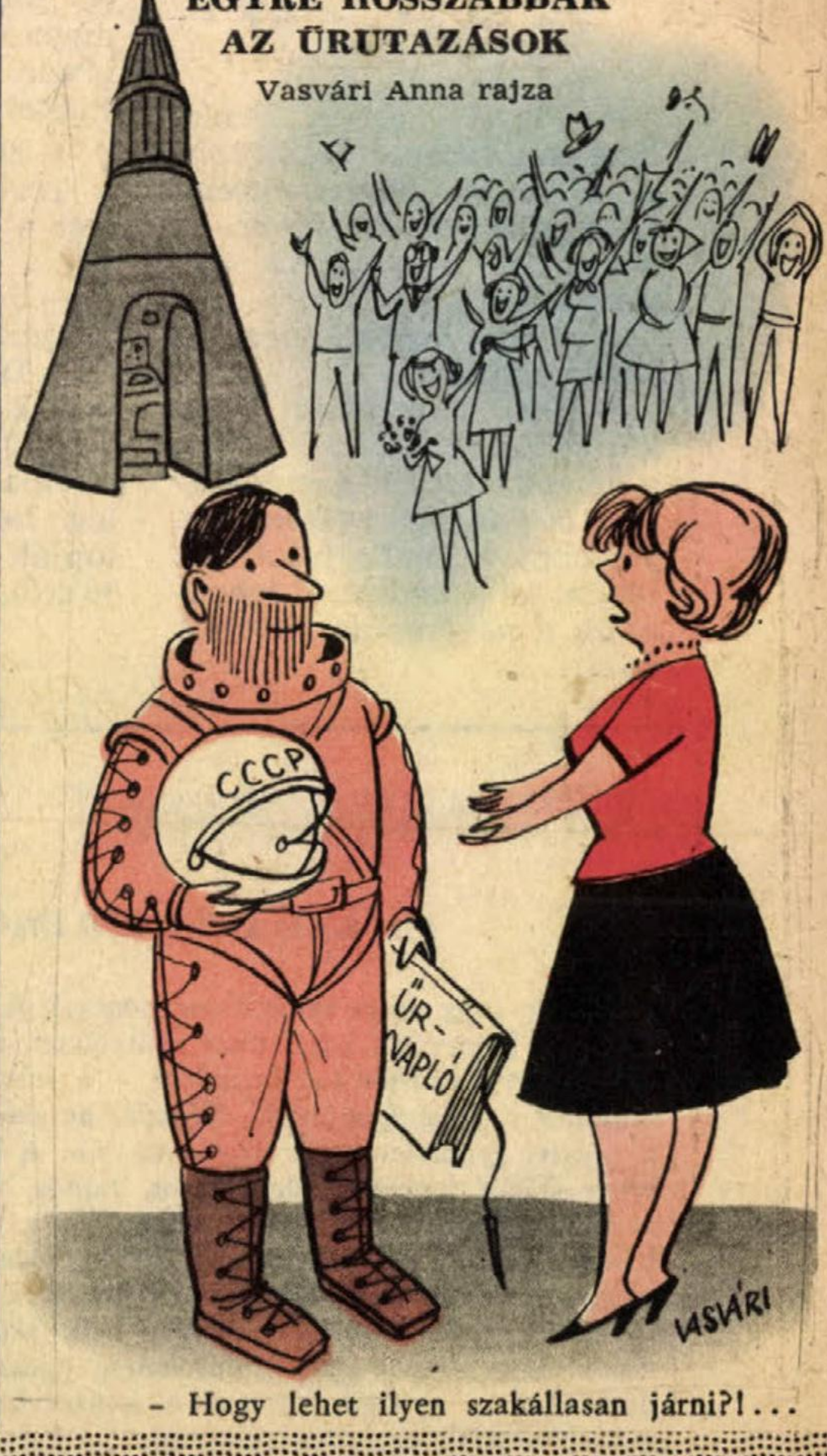

– Hogy lehet ilyen szakállasan járni?! . . .

IRIGYSÉG

Várnai György rajza

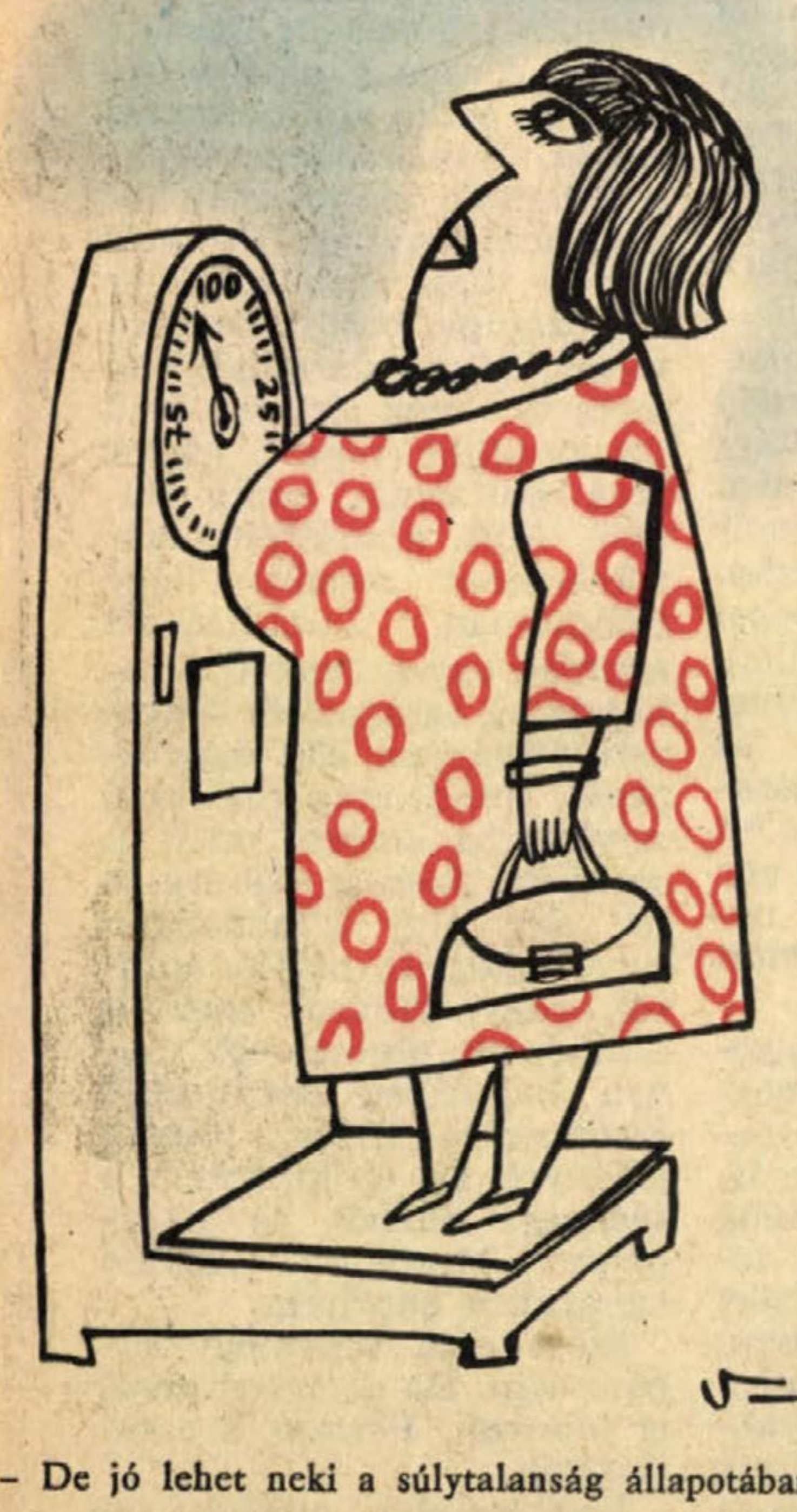

– De jó lehet neki a súlytalanság állapotában . . .

VISSZAPILLANTÓ TÜKÖR

Szűr-Szabó József rajza

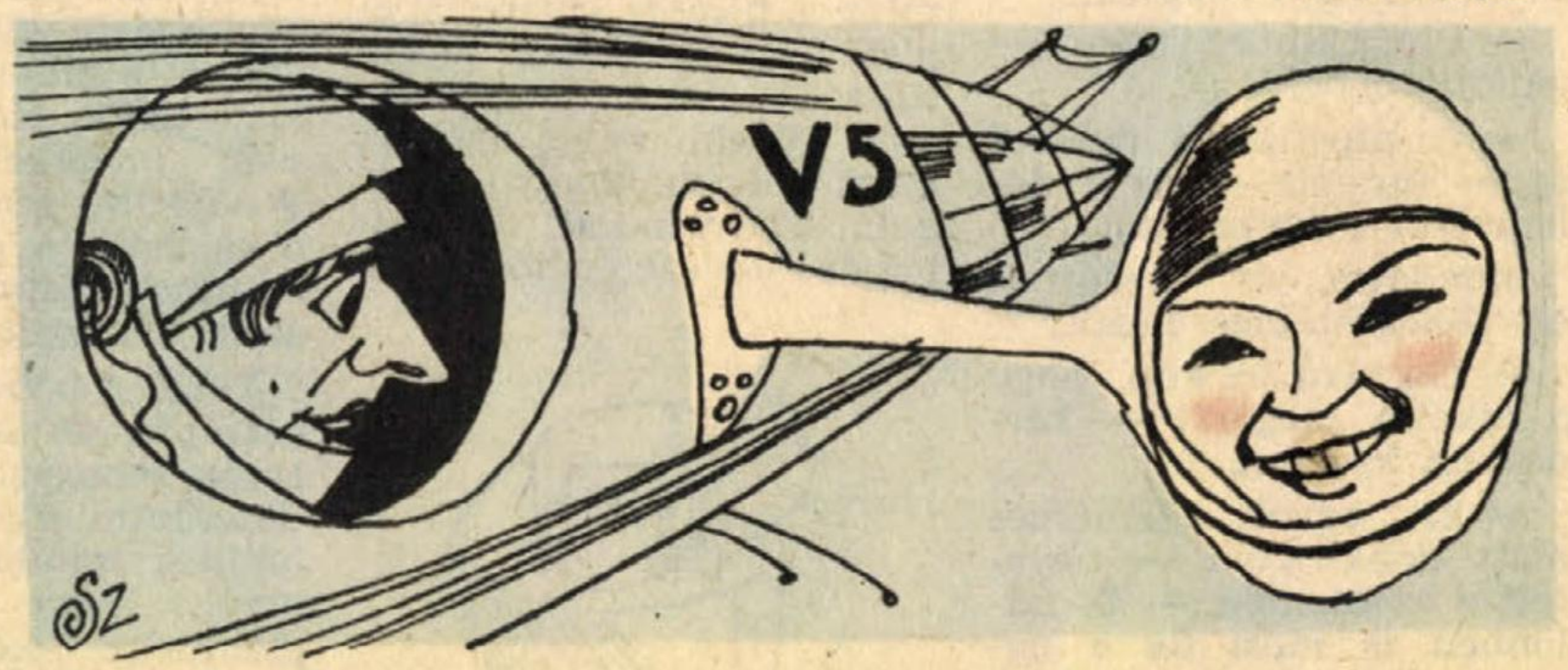

LAKÁLYOS ŰRHAJÓ

Vasvári Anna rajza

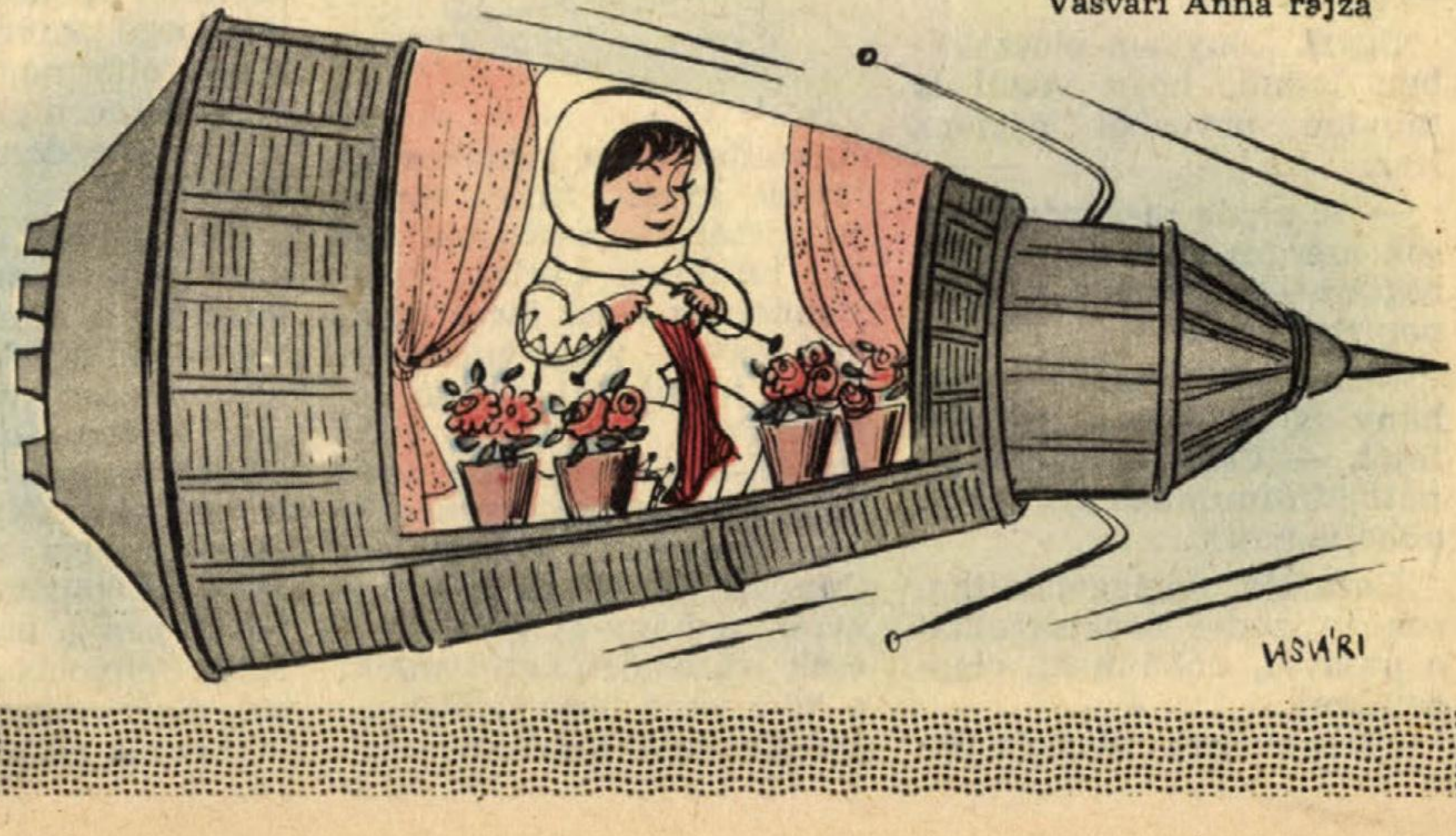

PIPA, DOHÁNY, CIGARETTA

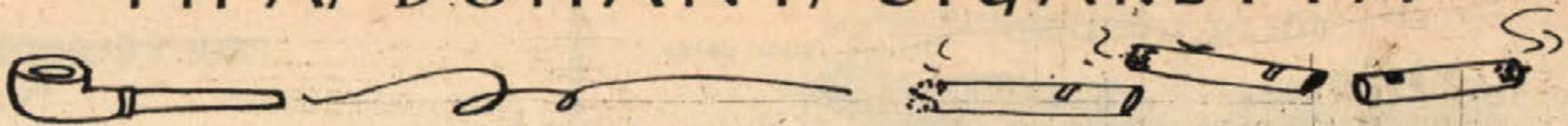

Az orvos megvizsgált. Lassú mozdulatokkal csukta be a vérnyomás-mérő készülék dobozát.

— Cigarettázást csökkenteni! — szólt határozottan, de a hangjában némi részvéttel.

Ezt a részvétet annak köszönhettem, hogy ő maga is szenvedélyes nikotinista. Pár hét előtt egy másik orvos, aki nem dohányzik, kereken megtiltotta a füstölést. De hiszen azért mentem ehhez!

— Nem cigarettázom — feleltem ártatlan pofával, remélve, hogy ezt a kérdést nem feszegeti tovább.

De ő feszegette.

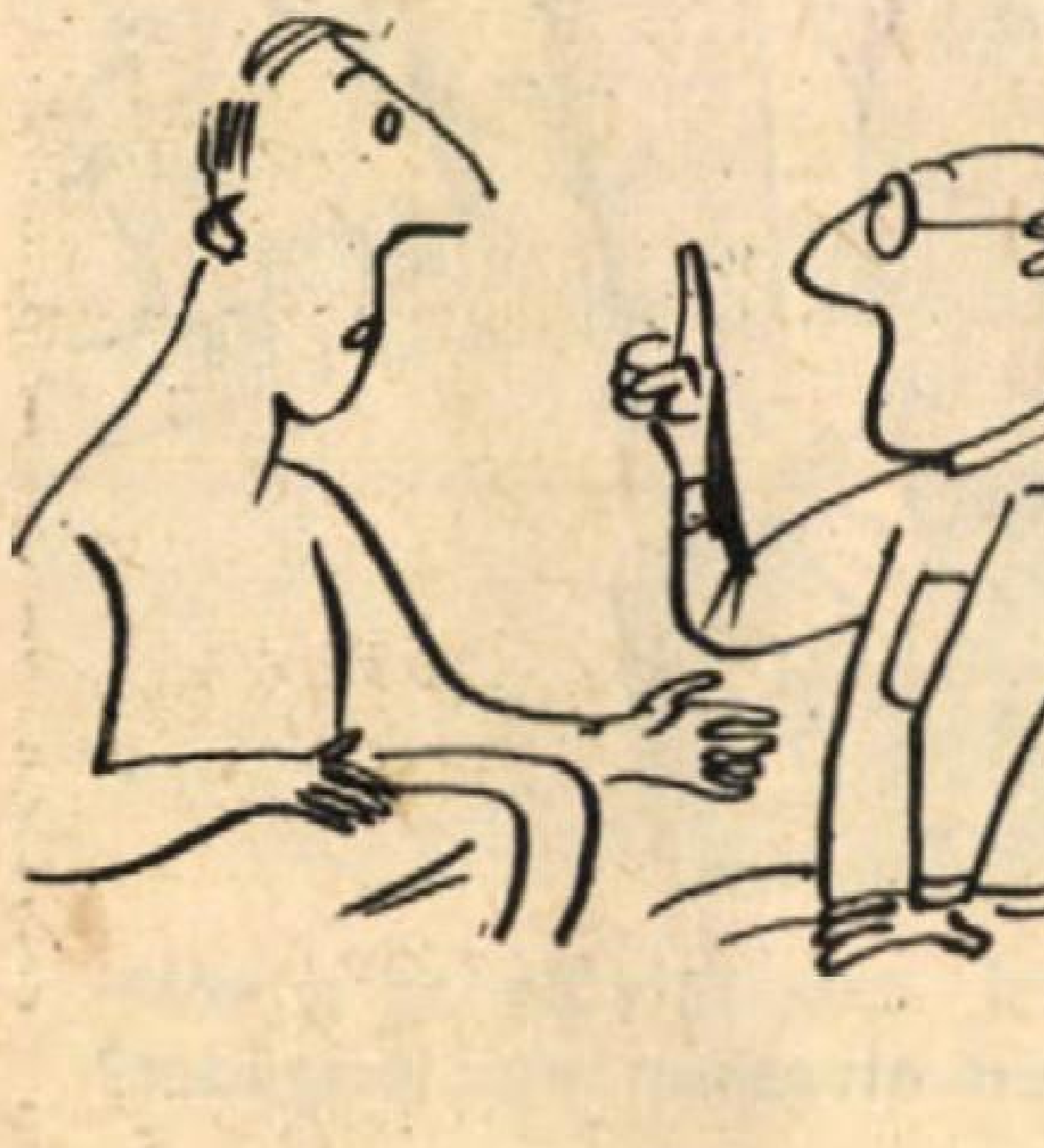

— Egyáltalán? — kérdezte és gyanakodva szimatolt körül. — Akkor honnan ez az erős dohányszag?

— Pipás ember vagyok — vallottam be.

— A pipában is dohány ég — dorgált —, és a dohányban nikotin van.

Mondotta, és rágyújtott egy Kossuth-cigarettára.

— Ön nem fél attól, hogy a nikotin megárt? — kérdeztem kajánul.

— Én orvosi ellenőrzés alatt dohányzom — nevetett a szemembe. — És különben is *most ön a paciens.* Majd ha én kerülök sorra...

De mennyire sorra kerül! — gondoltam.

Egyik könyvem előszavában írtam, hogy végül is minden orvosból paciens lesz.

— A pipás megspórolja a sok mérges anyagot — morogtam —, ami a cigarettapapírban van.

— De több benne a dohány és forróbb — rázta a fejét. — Csökkenteni a pipát! Minimumra! Ha lehet: abbahagyni!...

Hazafelé végiggondoltam sok évtizedes barátságomat a pipával, dohánnyal, cigarettával.

Ferencvárosi utcakölyökkoromban kezdtem. Emlékszem, annakidején másodrangú fontosságú volt, hogy a párkrajcáros cseréppipában dohány ég-e, vagy száraz falevél, vagy selymes kukorica-haj. A parázs meg a füst volt a nagy vonzás. És mindenek előtt maga a pipa.

A pipázásnak számomra voltak elbájoló kézmozdulatai, arcjátékai, szájcsücsörítései. A rágyújtást ünnepi szertartásnak éreztem. A köpködésben lehetőség szerint utánoztam a szenespince zsákhordóját, az öreg Lipták bácsit, aki több méter távolságra tudott sercinteni. Férfinak láttam magamat pipával a számban.

Egy kicsit Mark Twain is hibás volt abban, hogy így fordult az életem. Az ő Huckleberry Finn-je pipázott. Ahogyan Huck pajtás üldögélt Jim négerrel, a tutajon a csillagok alatt, szájában a pipa, és a mérhetetlen nagy Mississippi locsogott alattuk... ennek a képnek a kedvessége rántott bele az első pipavásárlásba.

Addig cigarettáztam.

Jóval olcsóbb szenvedély volt ez, mert nem kellett mást beszereznem hozzá, mint a filléres cigarettapapírt. (Fluszpapírnak neveztük.) A dohány ingyenes volt. Csak végig kellett pásztázni valamelyik forgalmas útvonalat. A gyalogjáró kövezetén tömérdek cigarettacsutka kínálkozott: tessék, kiváló finom török, purzicsán, hercegovinai! Ezt ma csikknek hívják, valószínűen az olasz *cicca* után, ami szivar- vagy cigarettavéget jelent. Mi, akkor, ferencvárosi csibésznyelven *stimfli*-nek becéztük. Ennek meg a német *Stümpchen* — csuta, csutka — volt az őse. (Manapság, persze, ez az ingyen dohány-gyűjtés már csak várostörténeti emlék: a kövezeten nem találsz cigarettavéget, a gyalogjáróra senkisem dobja le a csikket, a csatornanyílásba süllyesztjük, Budapest utcái tiszták.) Most jut eszembe: magának a cigarettának több neve is volt a külvárosi argóban. *Spáng, koporsószög, staub, bagó.* De, mondom, én akkor tizenegy-tizenkét éves kötnivaló, már lenéztem a cigarettát. A pici terrakotta-színű cseréppipát kedveltem, húszcentis szárral, és zöld selyem bakallóval. (Bojt.)

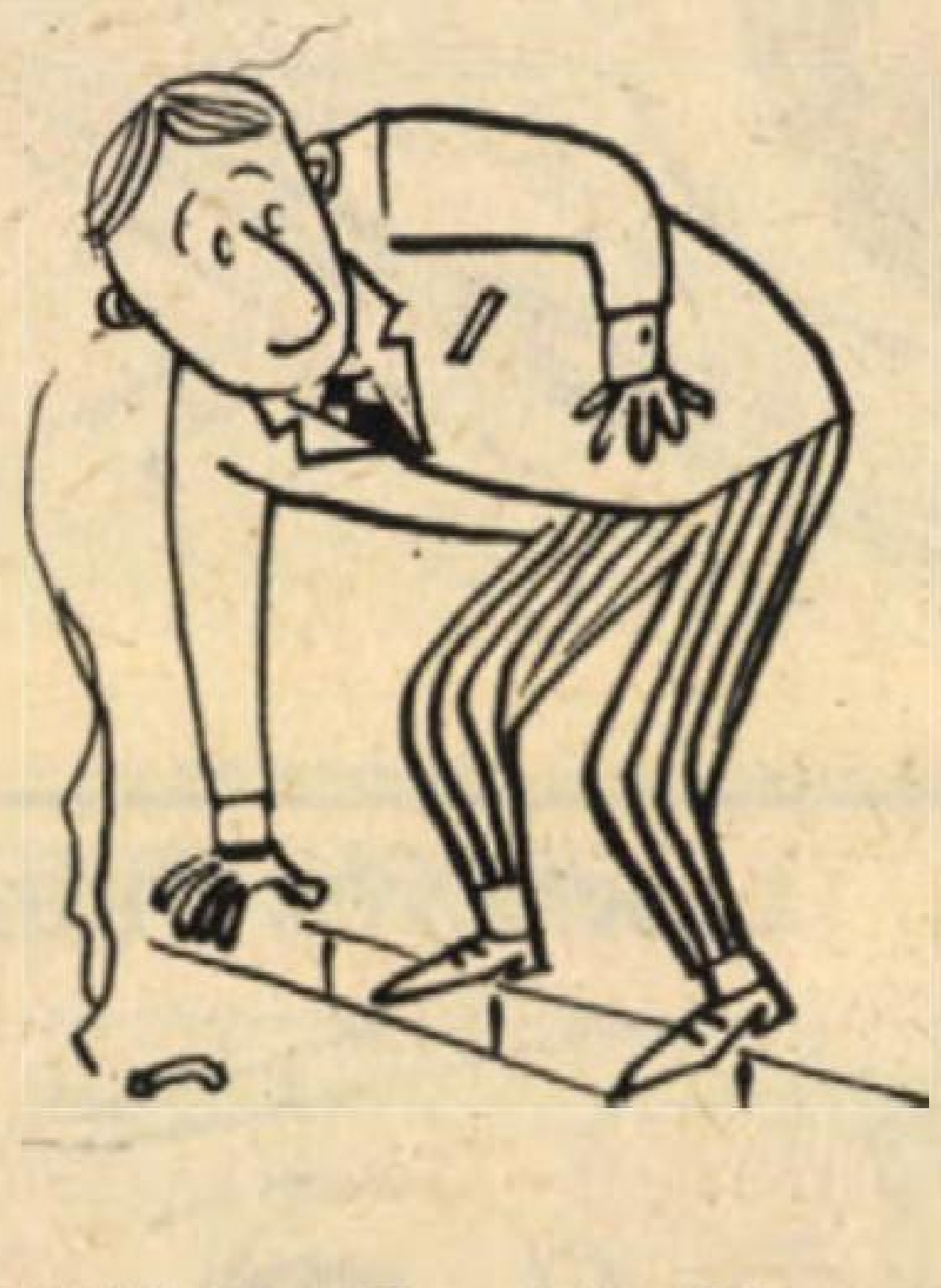

Mind bizonyosabb előttem, hogy széleskörű irodalmi tájékozottságom döntött a pipázó — előbb a cseréppipa iránti, majd a matrózpipa felé hajszoló — szenvedélybe. Akkortájt elragadtatva faltam Conan Doyle bűnügyi regényeit, „A sátán kutyájá"-t, a „Táncoló emberkék"-et, „A pettyes szalag"-ot. És közben elmélyült vágyakozást éreztem Sherlock Holmes deduktív detektív rövidszárú matrózpipája után. A kutyafáját, ahogy Holmes mester megbeszéli a nyomozást doktor Watson-nal és éles arcvonásai eltűnnek a feje körül bodorodó kék füstben, hát az valami csodálatosan irigyelni való volt. Pardon, úgy látszik, a felnőtt angolok is rájöttek erre, mert például annak a rövidszárú gyökérpipának, amiből e pillanatban füstölök, egyik oldalán ez áll szép blokkbetűkkel: DR. WATSON. Majdnem bizonyos, hogy a pipa gyártója Sherlock Holmes barátjára akar emlékeztetni.

Tehát vágytam egy matrózpipát, de szegény ördög lévén, sehogyan sem tudtam hozzájutni. Viszont jó apám (akinek sejtelme sem volt arról, hogy serdületlen gyermeke kétmétereseket sercint a pipaszár mellől), éppen akkor kapott kedvet a pipázásra. Először az azokban az időkben közszájon forgó „kávéházi pipá"-n gyakorolta magát, majd egy nagykaliberű „Selmeci" nevű cserépedényből füstölt esténként.

Egy napon, mikor egyedül voltam otthon, megtömtem a selmecit verpeléti dohánnyal, és rágyújtottam. Azt hiszem, félig sem szívtam el, máris tökéletes tengeri betegség tört ki rajtam. Olyan rosszul lettem, hogy évekig nem nyúltam pipához. Az iskolában pedig, mikor földrajz órán Selmecbányáról esett szó, elsápadtam, és azonnal ki kellett vonulnom a folyosó végén elhelyezett pavilonba.

Húszéves koromban, az olasz harctéren jutottam el egykori álmomhoz, a matrózpipához. Ott, a Doberdó lövészárkában, a forró nyári napokon olyan erős szag terjengett, (a drótakadály előtt temetetlenül hevertek a legutóbbi offenzíva elesettjei), füstölni kellett, hogy az ember gyomra fel ne boruljon. Valamelyik bajtársam ajándékozott meg egy Patterson-pipával, meg a beléváló kapadohánnyal. Régesrégen történt ez, de még ma is csuklani kezdek, ha ráemlékezem annak a füstnek a bűzére. Persze, amint hazakerültem, könnyű és illatos cigarettákkal feledtettem a Patterson-t, meg a doberdói illatokat.

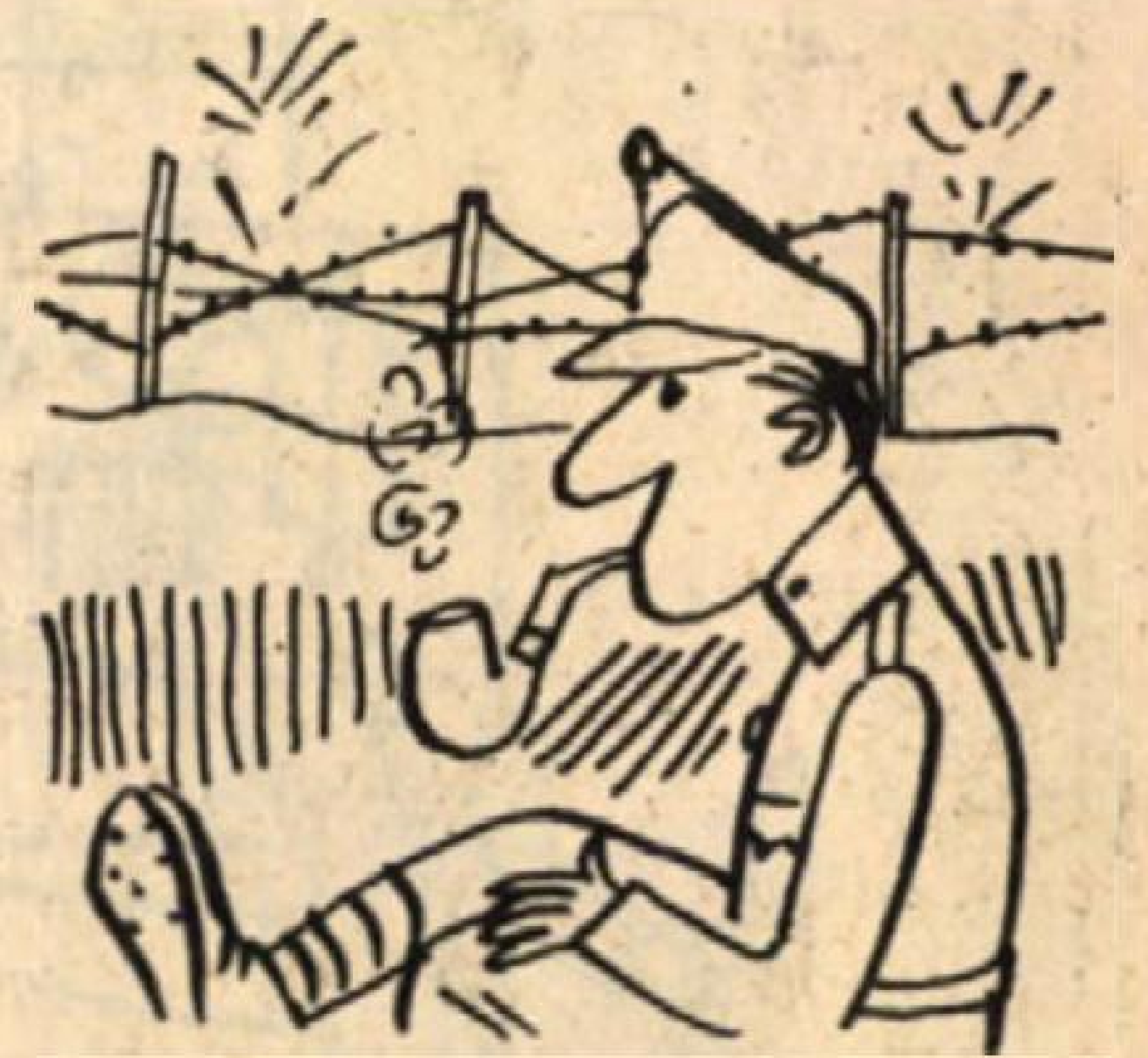

„Az ember mindig visszatér első szerelméhez" — mondotta Monsieur Etienne —, de ő nem a pipára célzott, én pedig ahhoz tértem vissza. A harmincas években hetven pipám volt, főként matrózpipák. De volt köztük török csibuk, steier dolgozópipa, borostyánszárú tajték, kilenc darabból álló méteres, meg óriási öblű „good night pipe." Akkor arra áhítoztam, amit Huszár Pufi, a másfélmázsás filmszínész mesélt: hogy Londonban, Dunhilléknél árulnak egy gyönyörű pipakészletet, faragott és fényezett állványon 366 matrózpipát, mindennap másikból szívhat az ember; még a szökőév február 29-ére is jut egy. Úgy álmodoztam erről, ahogyan mások autóról, vagy villáról szoktak álmodozni, amikor egy csúnya hajnalban bezúdultak Budapestre Hitler mester legényei. Én elröppentem a sashegyi házból, és a pipáim birodalmi német agyarakra kerültek.

Most csak tizennégy pipám van. De az orvos arról is lebeszél. Persze: ő cigarettázik.

Legközelebb pipázó orvoshoz megyek.

Török Rezső

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MEGLEPŐ ÚJÍTÁS A SZÓRAKOZTATÓ IPARBAN

A hangversenyrendező vállalat Kossuth Lajos utcai kirakatában hirdeti két jugoszláv művész felléptét. Alatta a következő meghökkentő sorokat olvashatjuk:

Felhívás!

> **Őrizze meg ezen előadásra szóló jegyét, mert a jegy felmutatói részére elővételi jogot biztosítunk Vico Torriani augusztusi budapesti vendégszereplésére.**

*

Csodálatos ajánlat, — az árukapcsolás legszebb példája. Ha így haladunk, nemsokára ilyesfajta csalogatót is olvashatunk:

> **„Ön nézze meg a „Huncut a nyár” című szabadtéri táncos revünket, és ha tanúkkal igazolta, hogy azt végigülte, akkor vásárolhat jegyet Ojsztrah decemberi koncertjére.”**

Dr. A. L.

Vetélkedő

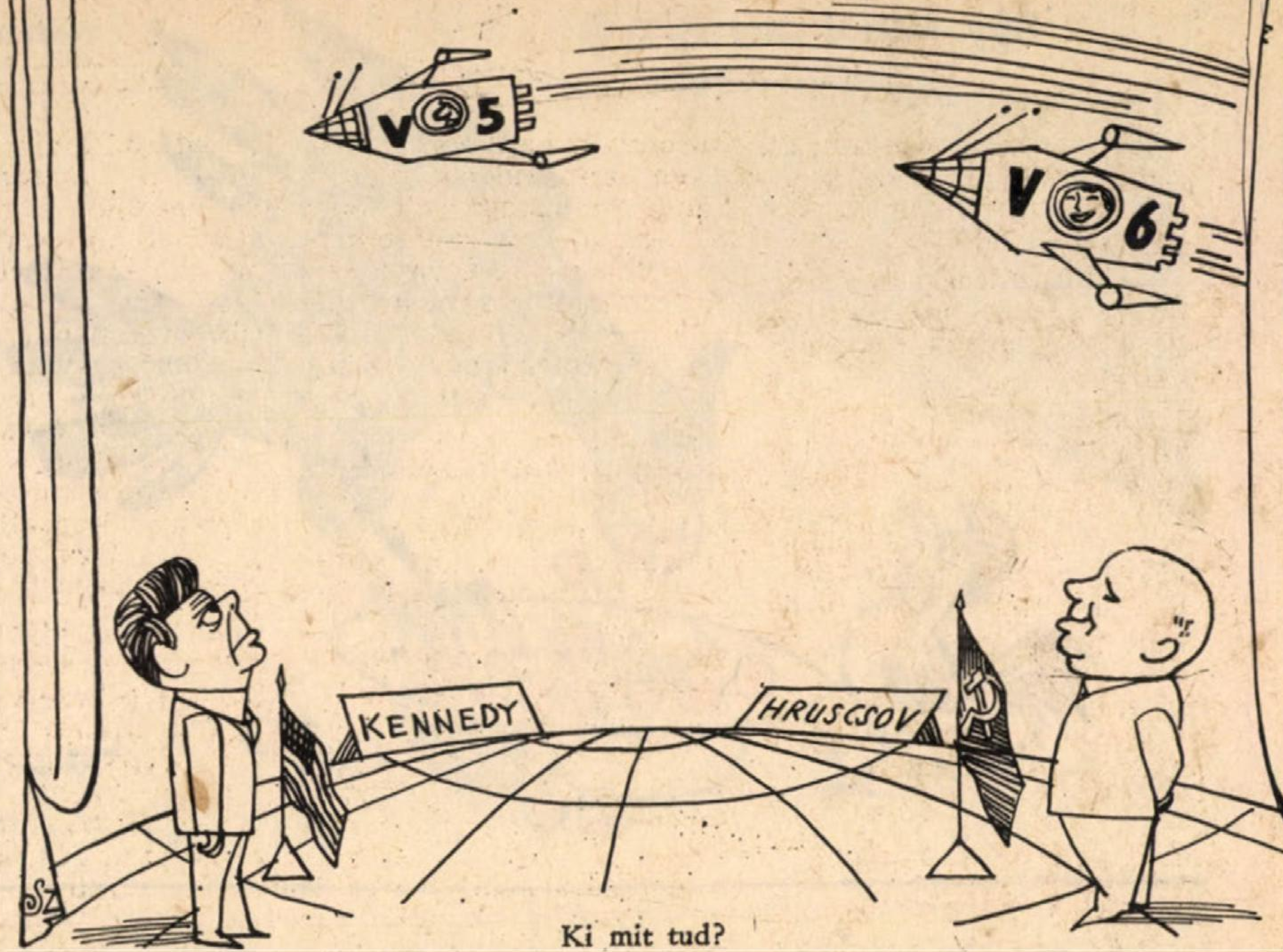

Ki mit tud?

UNALOM

Amikor Kubicsek Döme (távoli rokona a volt brazíl elnöknek) már harmadszor ért el ötös találatot a lottón, végképp nem tudott mit kezdeni magával, pénzével, idejével. Úgy unatkozott, hogy megboldogult Byronnak is becsületére vált volna. Semmi sem okozott neki örömet, mindent megunt. Unta a francia pezsgőt, az amerikai mogyorót, a magyar filmet, unta a maga és a mások életét. Színházban, hangversenyen elaludt, de otthon, az ágyban nem tudott aludni, mert azt is unta. Nem tudta izgalomba hozni sem a két Németország, sem a három laoszi herceg. Állkapcsa többször is kificamodott a sorozatos ásítások következtében, jobb csuklója súlyosan megrándult a sok legyintés hatására.

Végül Hakada professzorhoz, a tokiói egyetem ismert spleenológusához fordult. A professzor megvizsgálta Kubicseket, és megállapította, hogy érdeklődés-mirigyei nem működnek, s ezért egy világkörüli utazás-kúrát ajánlott, amellett éhgyomorra kamilla teát és Centedrint intravénásan.

Kubicsek azonnal vásárolt a MALÉV-től egy sugárhajtású repülőgépet a hozzávaló személyzettel, maga mellé vette a professzort, aki a szakorvosi vizsgálattal, és a mirigymasszázzsal együtt mindössze egymillió forintot kért.

Először Párizsba repültek, de itt Kubicsek ásítozva kifogásolta, hogy a Louvre anyaga elavult, miért nem cserélik ki a sok ócskaságot újakra. A Szajnára kijelentette, hogy folyik, mint afféle folyó, De Gaullera pedig azt mondta, hogy látott már tábornokot.

A professzor megmutatta neki az Alpok havas csúcsait, többek között a Mont Blancot. Kubicsek legyintett, és unott hangon morogta, hogy erről a Köztisztasági Hivatal tehetetlensége jut az eszébe, amikor nagy havazás után kevés hómunkás jelentkezik. A gleccserekről a „Jegeeees” jutott eszébe, a megilletődöttség minden jele nélkül.

Később sem tudott felmelegedni. Az Antarktiszt különösen hidegnek találta, és nem értette, mit keresnek itt a különböző expedíciók, nincs jobb dolguk? A Csendes-óceánra az volt a megjegyzése, hogy csendes is, óceán is – na, bumm! A felhőkarcolókra kijelentette, hogy azok legföljebb a felhőket érdeklik, őt nem. Egy atomreaktor megtekintése közben annak a véleményének adott kifejezést, hogy az atomenergiát felhasználhatják akár békés, akár békétlen célokra, csak őt hagyják ki belőle.

A professzor ajánlott neki egy jó könyvet, de Kubicsek csak legyintett, és fáradtan jegyezte meg, hogy könyvek nélkül is tudja, igen sokféle kombinációt lehet kihozni huszonnégy betűből. A Panama-csatornát vállrándítással vette tudomásul, s elmondta, hogy már Abádszalókot is csatornázták.

A professzor egyre csüggedtebbé vált. Mindent megpróbált, de Kubicsek mindent unt. A Hold másik oldaláról készült fényképekre azt mondta, hogy őt az innenső oldal sem érdekli. A más bolygókra való utazásról az volt a felfogása, hogy ő ezen a bolygón is tud unatkozni. A montecarlói kaszinóban először nyert, ezt nagyon unta, később veszített, ezt még jobban unta. A szép nők szépsége legalább annyira untatta, mint a csúnya nők csúnyasága.

A professzor ekkor elhatározta, hogy páciensét a Niagara-zuhataghoz viszi. Kubicsek ásítozva nézte a zuhatagot, majd megjegyezte:

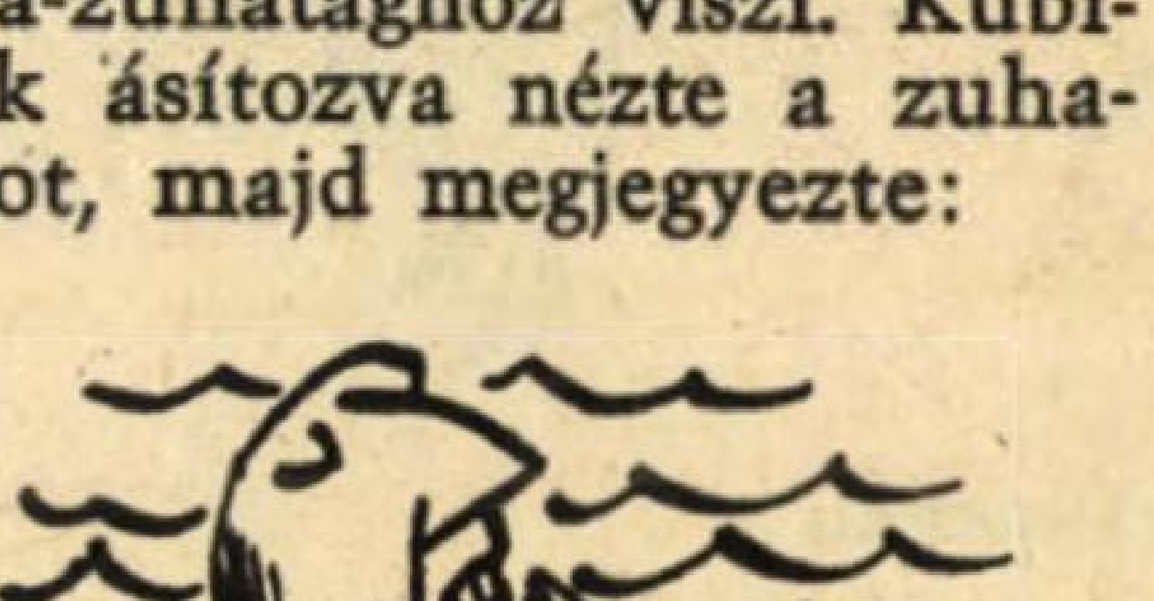

– Zuhog. Próbálna nem zuhogni.

A professzor elvesztette a türelmét, és belökte Kubicseket a vízbe. Az ásítozva kapálódzott, majd elmerülés előtt unottan szólt ki:

– Na és most mi van?

Feleki László

Nem közölhető kéziratot küldtek:

— T. Imre, Sátoraljaújhely, — H. Ferenc, Bogád, — G. Antal, Bp. X., Üllői út — K Ádám, Szeged, — H. József, Veszprém, — V. János, Taksony, — H. Sándor, Bp. II.; Torockó u. — P. Endre, Bp. XI.; Badacsonyi u. — N. Miklós, Bp. XVII., Csengés u. — Sz. Péter, Bp. VIII., Szentkirályi u. — N. G. Bp. Mexikói u. – Dr. S. Z. – B. Péter, Kisalag, — Sz. M. Dombovár, — H. József, Bp. X., Martinovits tér — M. Károly, Keszthely, — K. Gábor, Bp. VII.; Szinva u. — B. Lajos, Bp. V.; Belgrád rkp. — M. J. Nyíregyháza, — G. Sándor, Bp. VII., Klauzál tér.

Segédeszköz az ifjúság nevelésére

Kaján Tibor rajza

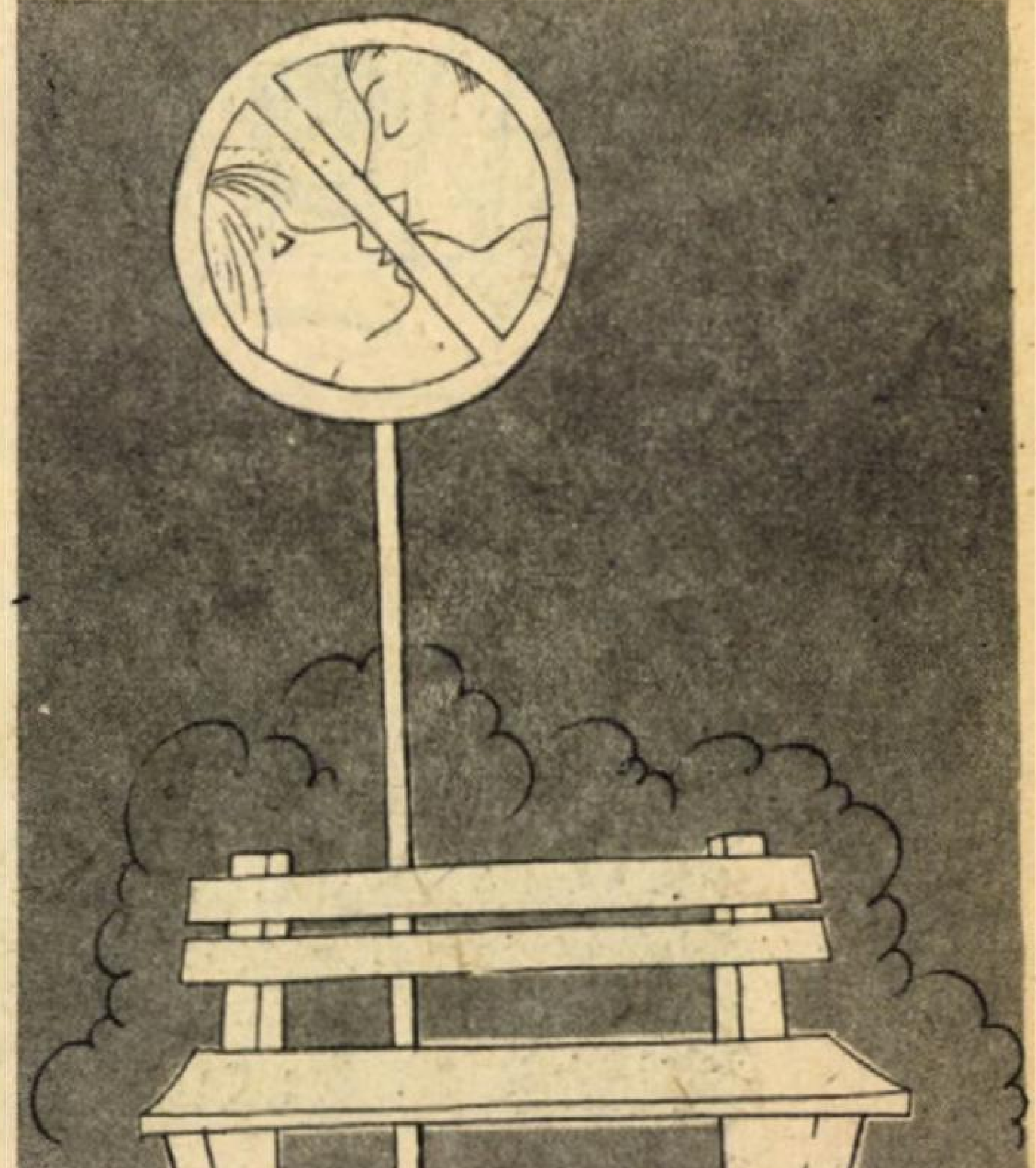

Egy tálból cseresznyét

Toncz Tibor rajza

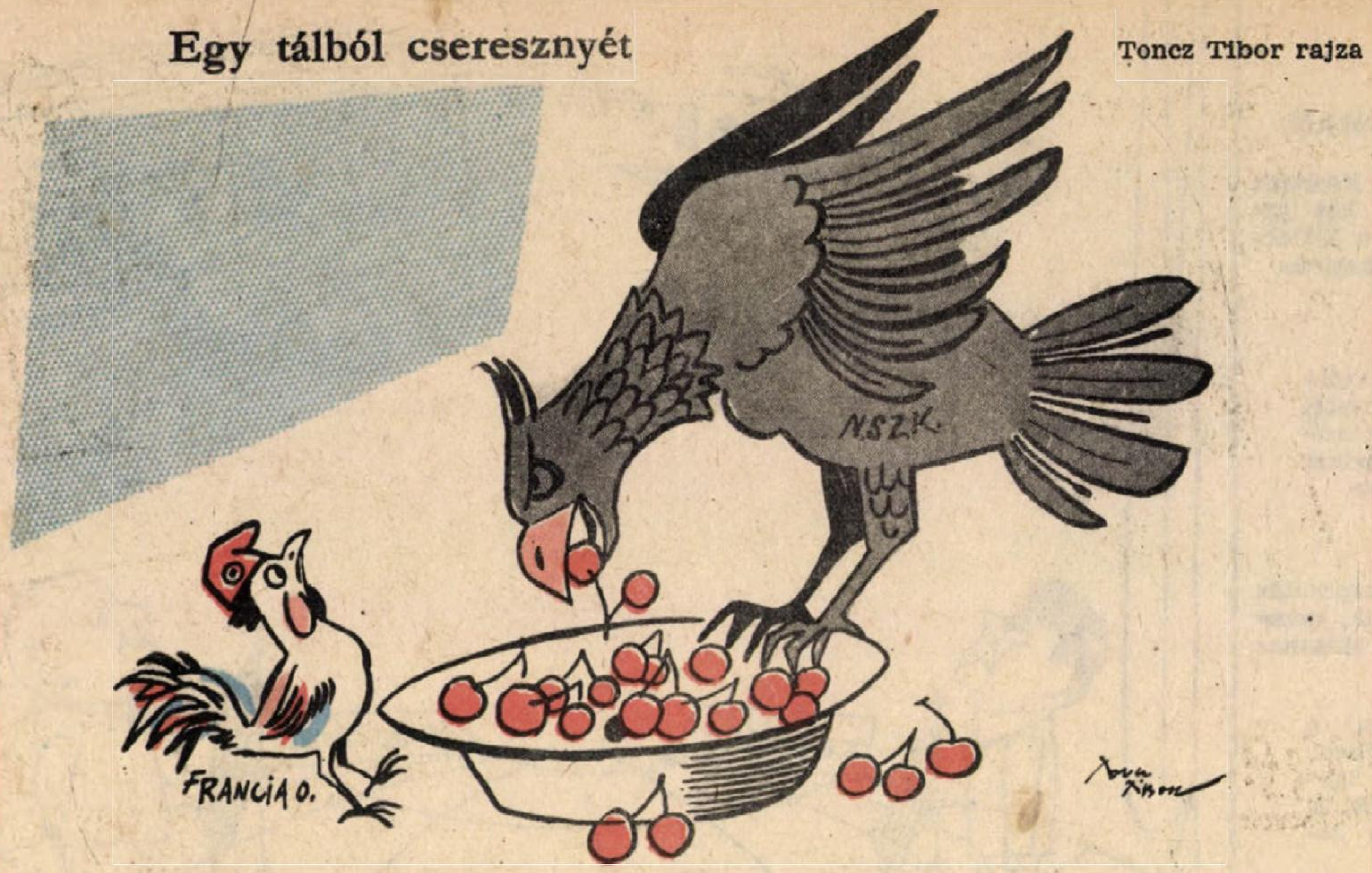
N.SZK.
FRANCIA O.
Tonca Tibor

Vezetési gyakorlat motorvizsga előtt

Szegő Gizi rajza

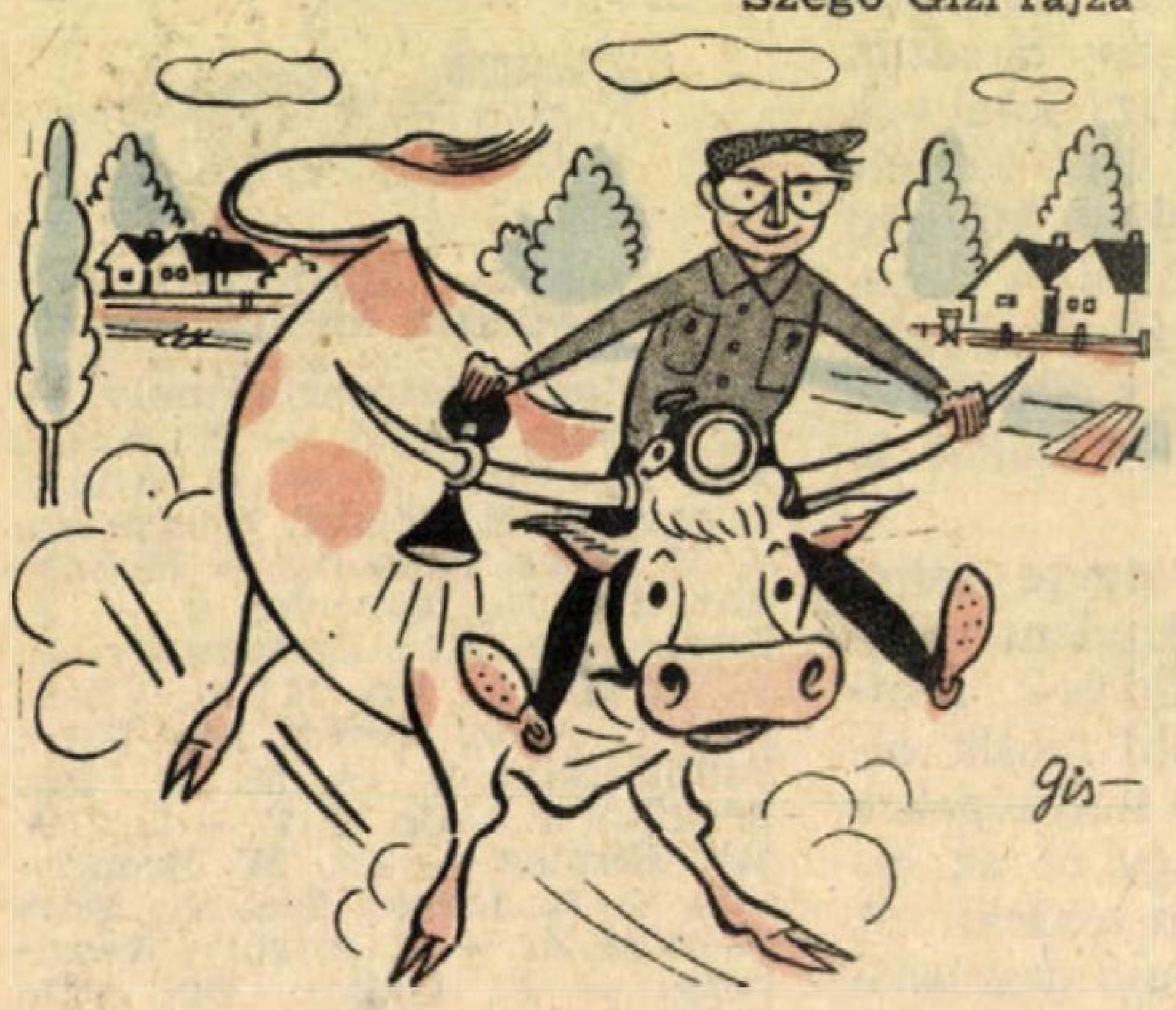

A leegyszerűsítés mestere

Schwott Lajos rajza

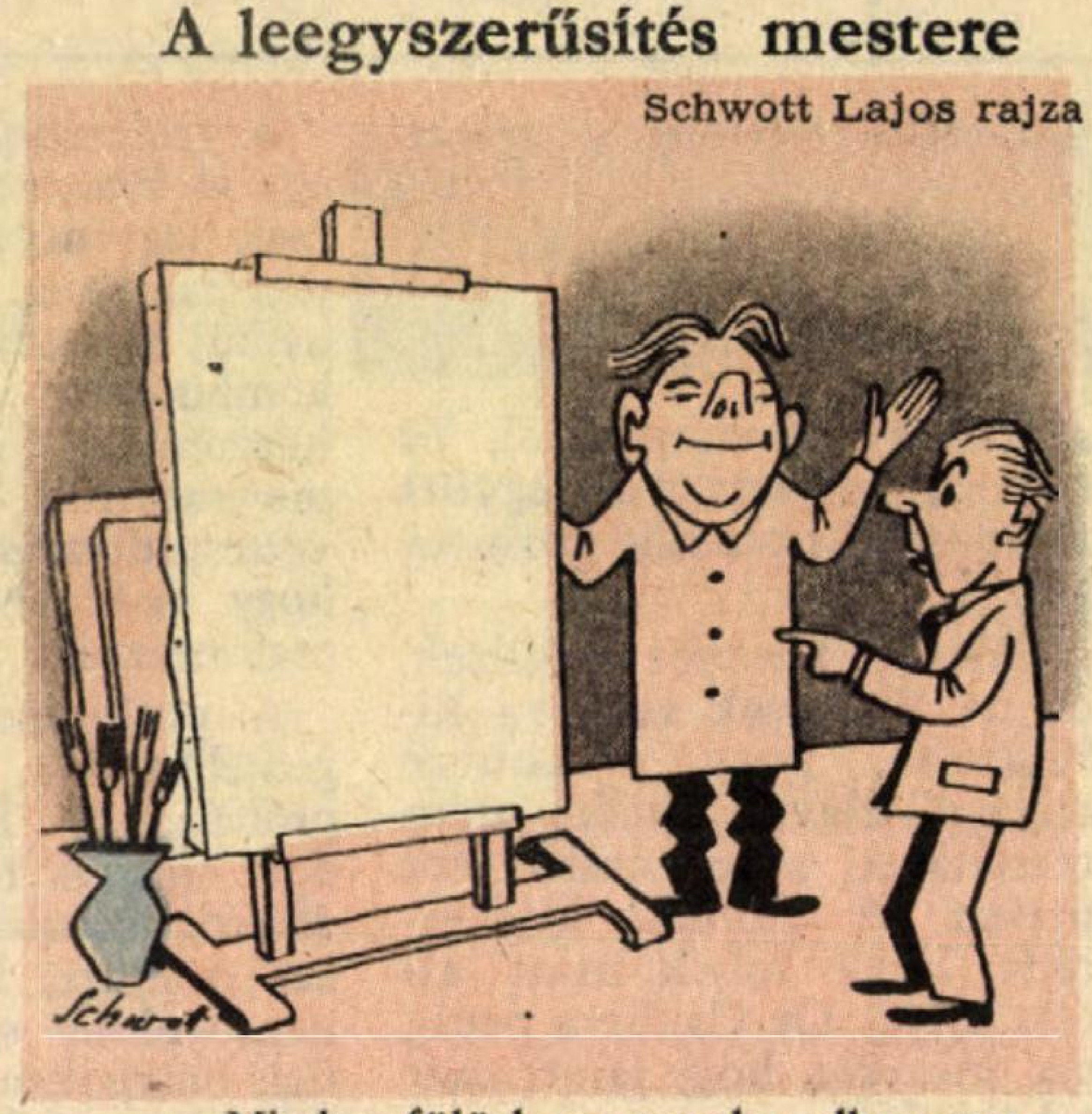

– Minden fölösleges vonalat elhagytam...

Pedagógia

Kaján Tibor rajza

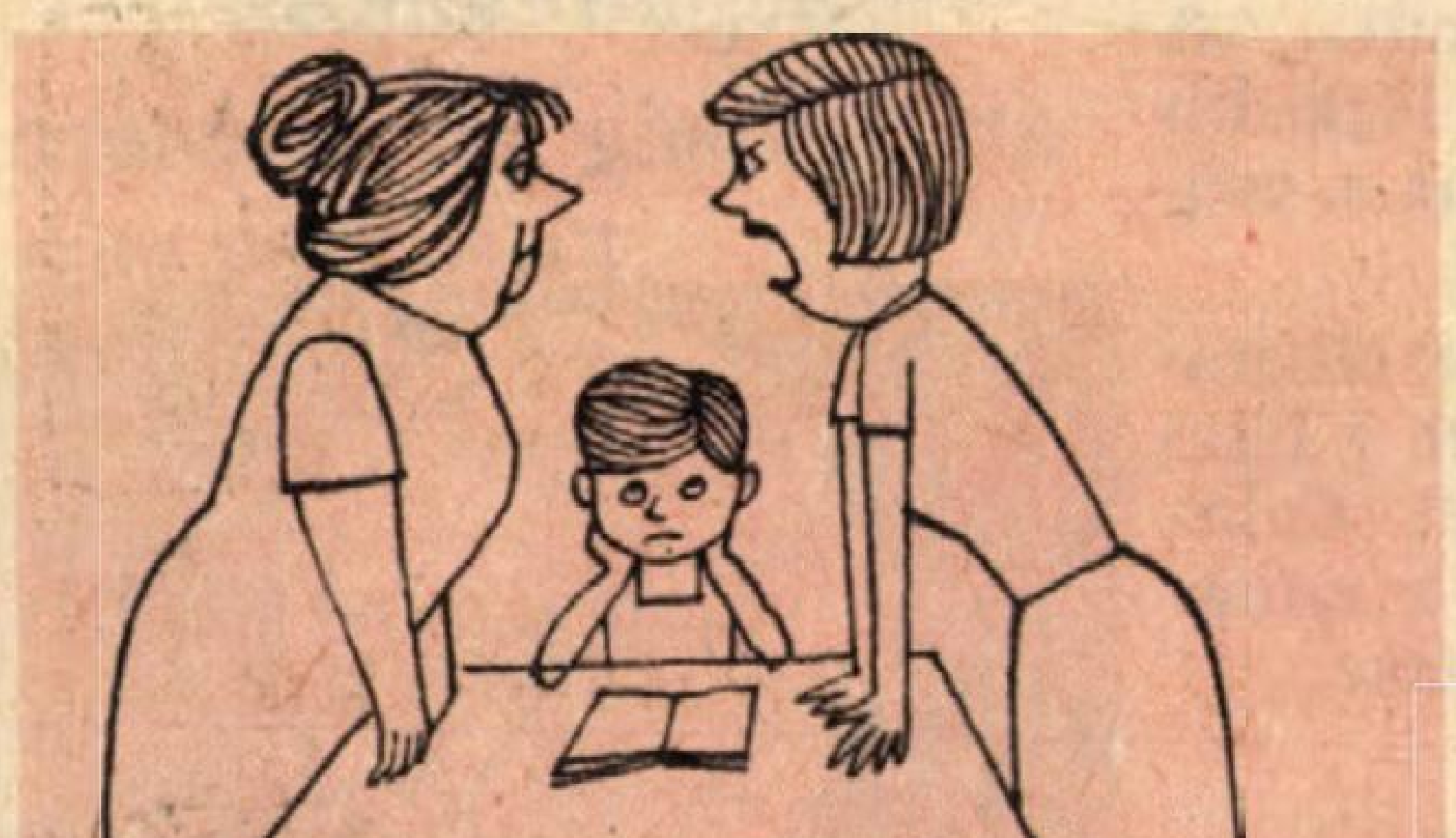

– Nem tűröm, hogy a mama belebeszéljen a nevelésbe!

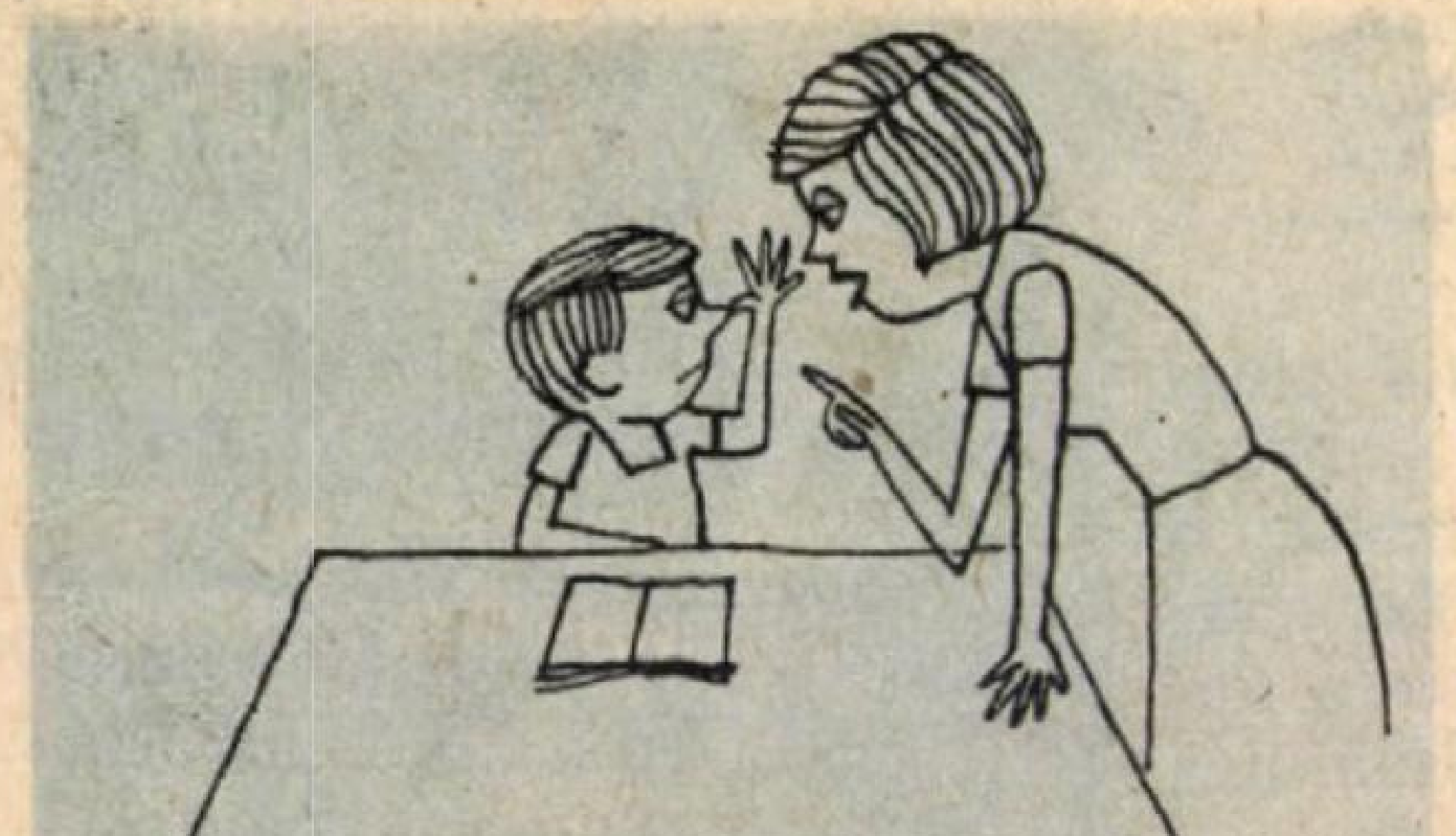

– Egy anyával így nem szabad beszélni!

Modern labdajáték

Mészáros András rajza

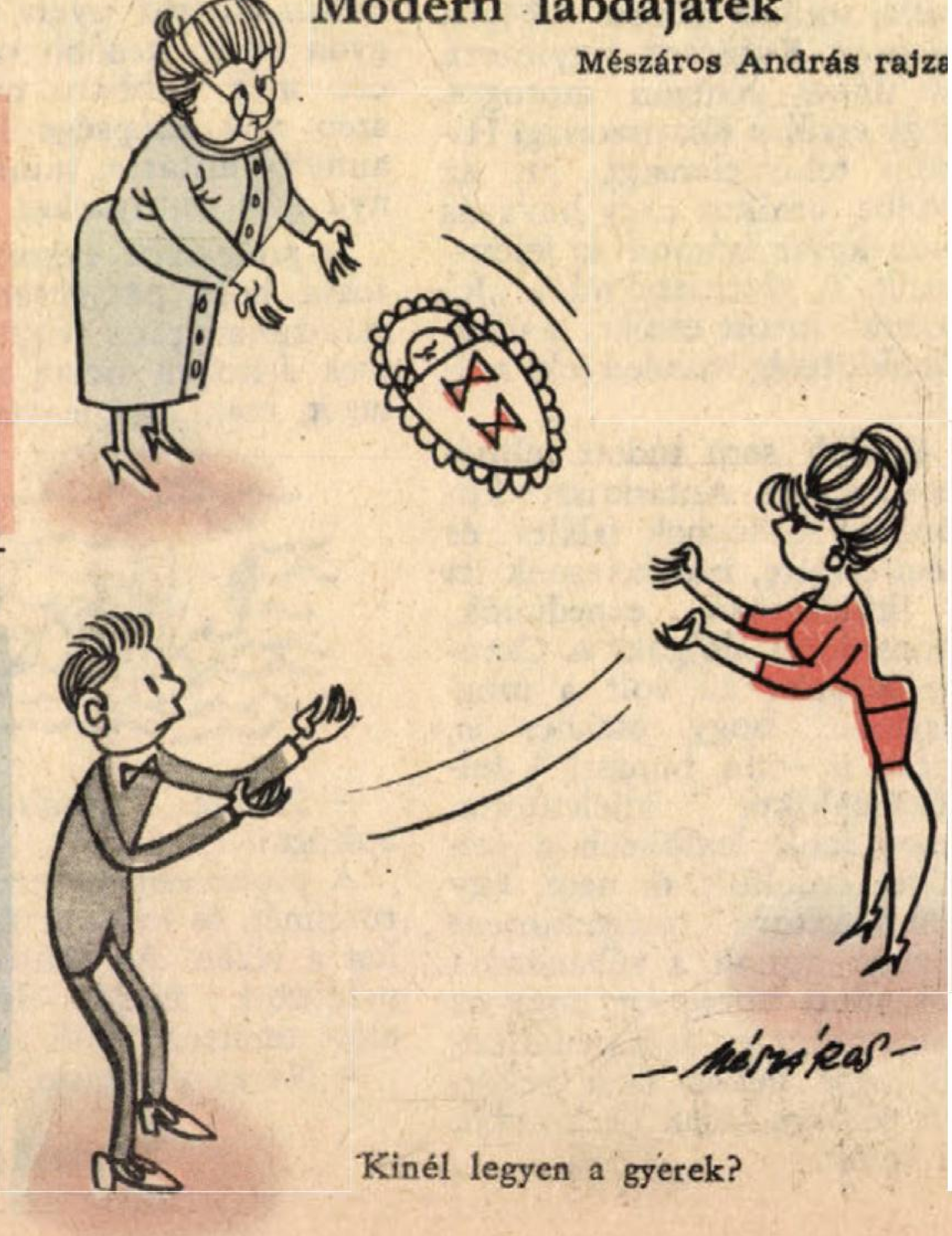

Kinél legyen a gyerek?

E heti hirdetéseink

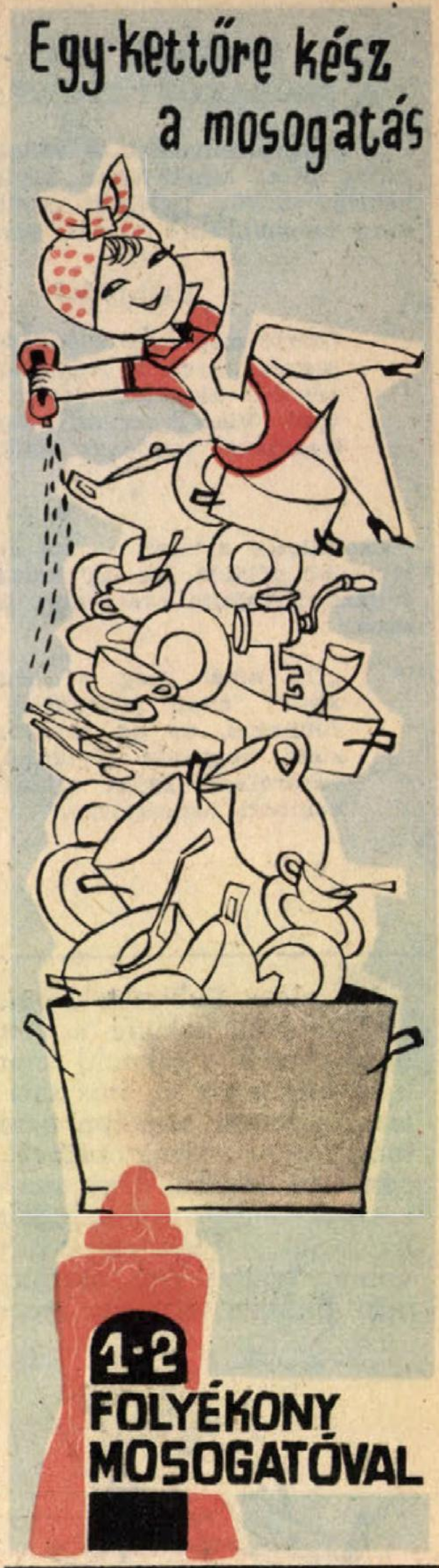
Egy-kettőre kész a mosogatás

1·2 FOLYÉKONY MOSOGATÓVAL

OTTHONOSAN berendezkedhet!

camping felszerelést is az OTTHON ÁRUHÁZBÓL

Nyári zápor

Toncz Tibor rajza

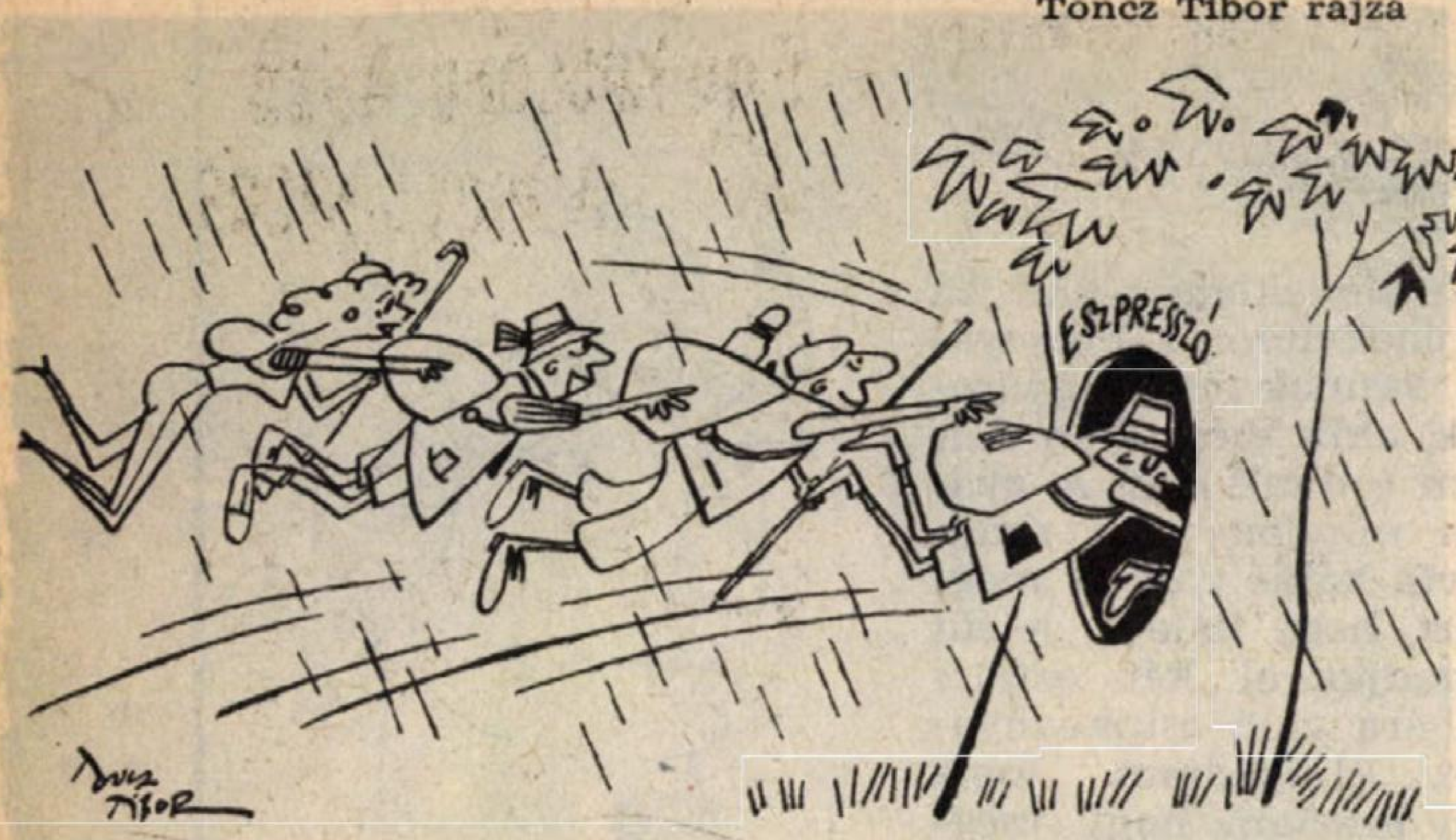

Árverésen

Szegő Gizi rajza

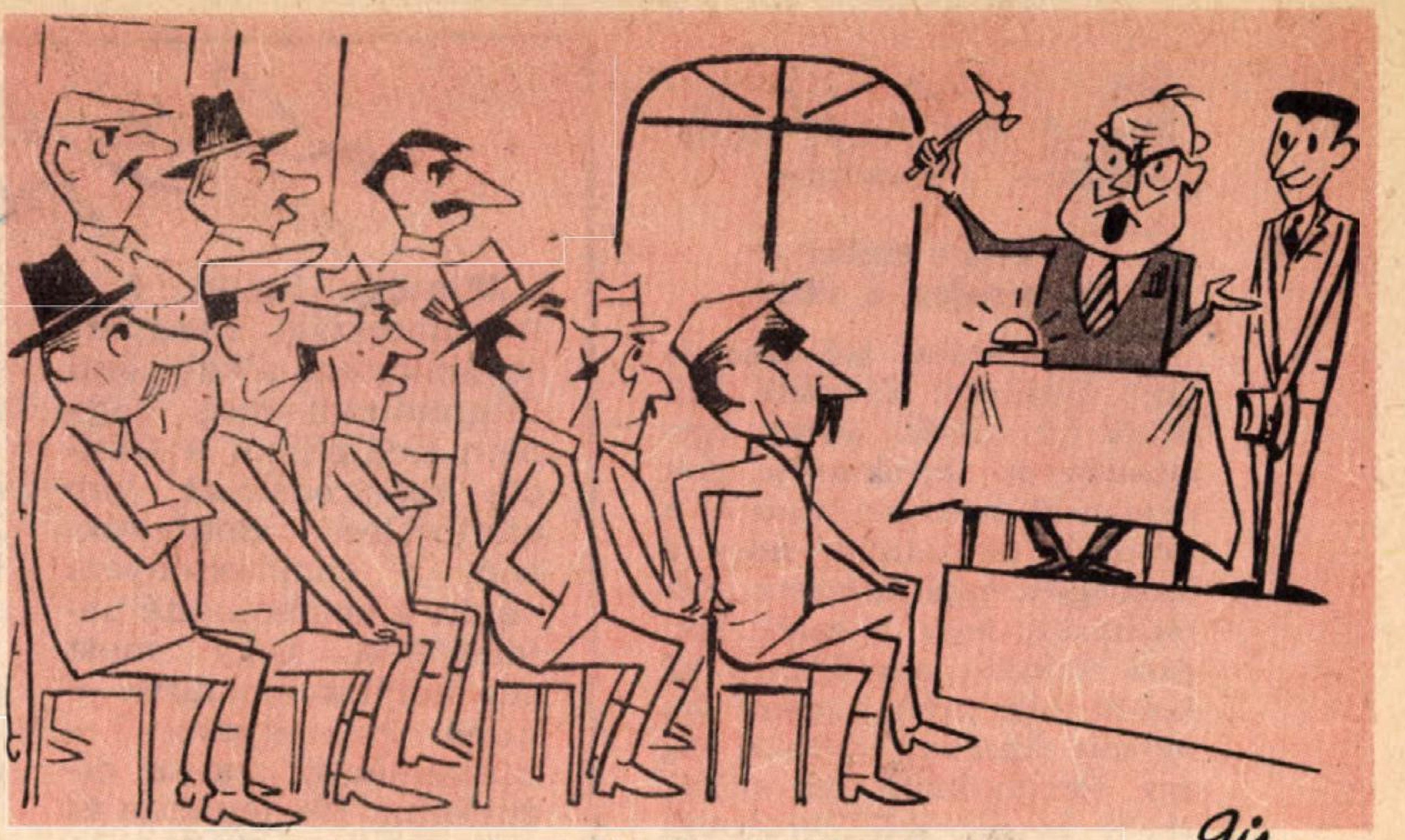

– Jelesen végzett agrármérnök! Ki ad többet érte?...

MINDENFÉLE

Sok ember a szakértelmet lojalitással pótolja.

*

Megérteni csak azt lehet, ami hasonlít valamire.

*

X szavalóművész erélyesen tolmácsol, minden költőt túlharsog.

*

A természetben az az egyhangú, hogy mindig más.

*

Tartós hírnévre az az ember tesz szert, aki megérti utókorát.

*

Annak, akit nem ér méltánytalanság, nincs alkalma tanúságot tenni nemeslelkűségéről.

*

Még a rumos feketekávé is két táborra osztja az emberiséget. Az egyik tábor szerint kár elrontani a feketét rummal, a másik szerint kár elrontani a rumot feketével.

F. L.

Tévé

Hegedűs István rajza

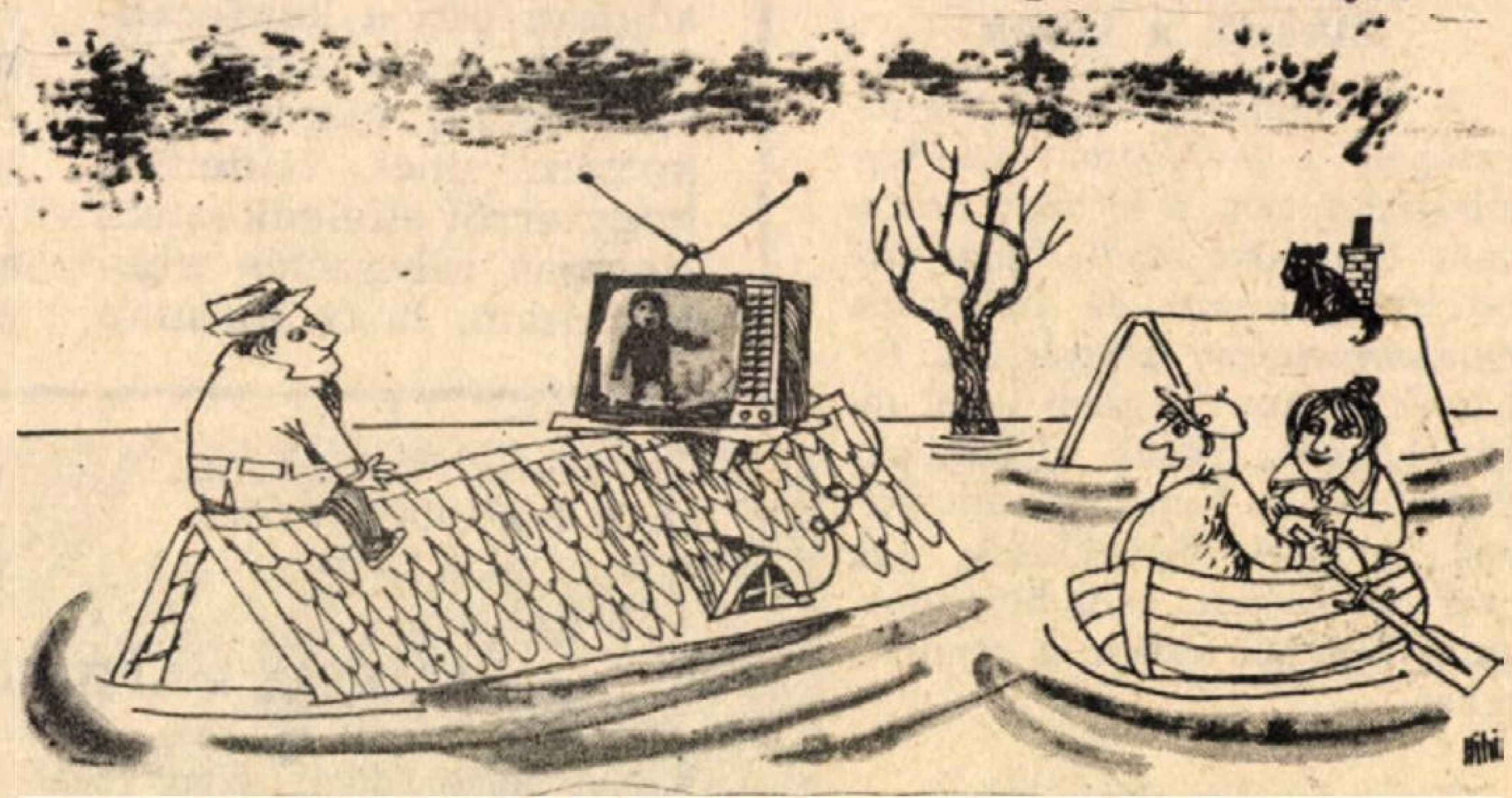

– Jó napot, szomszéd, nem késtük le még a Ki-mit-tud-ot?

A főcím

Balázs-Piri Balázs rajza

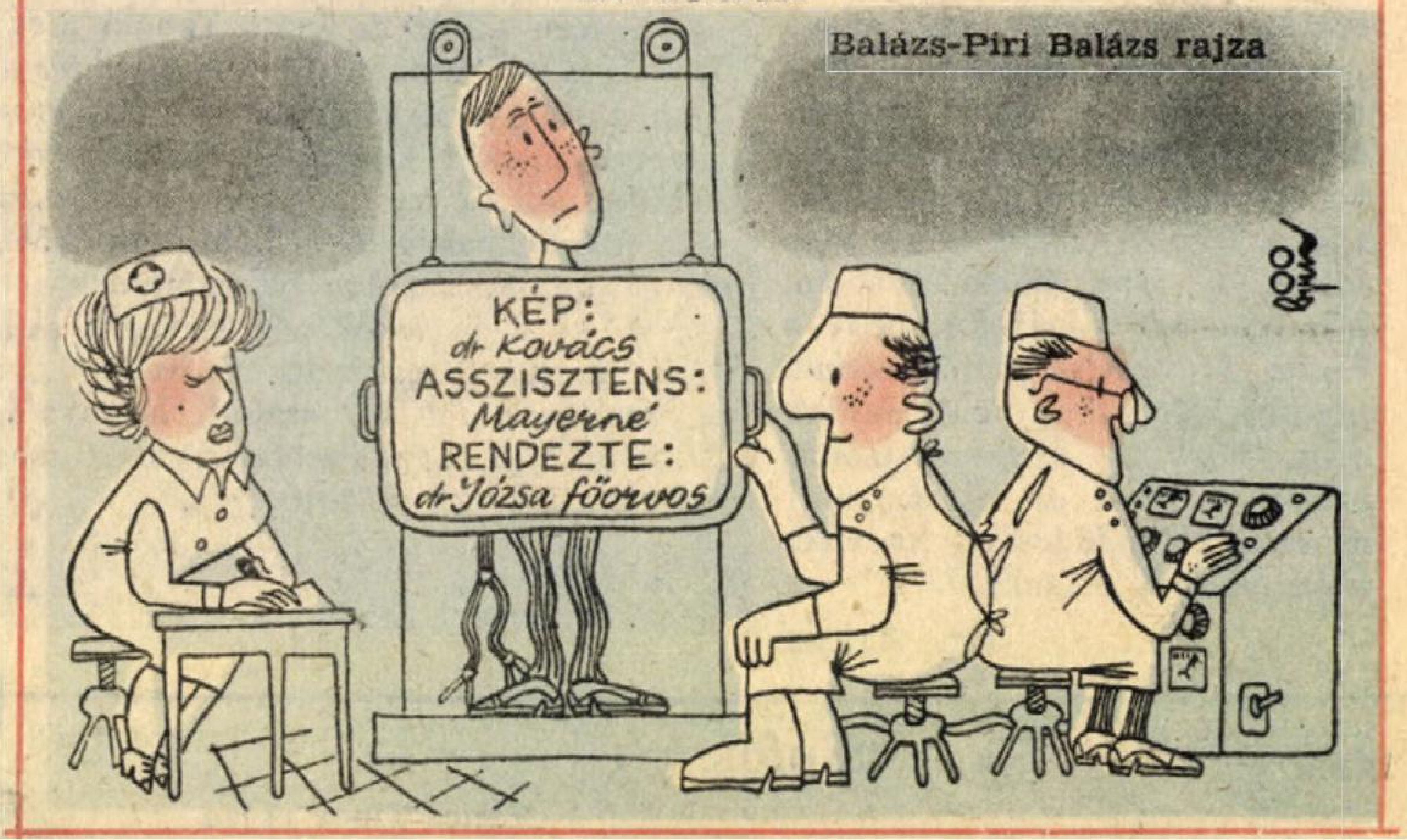

Vevő-ankét

Szűr-Szabó József rajza

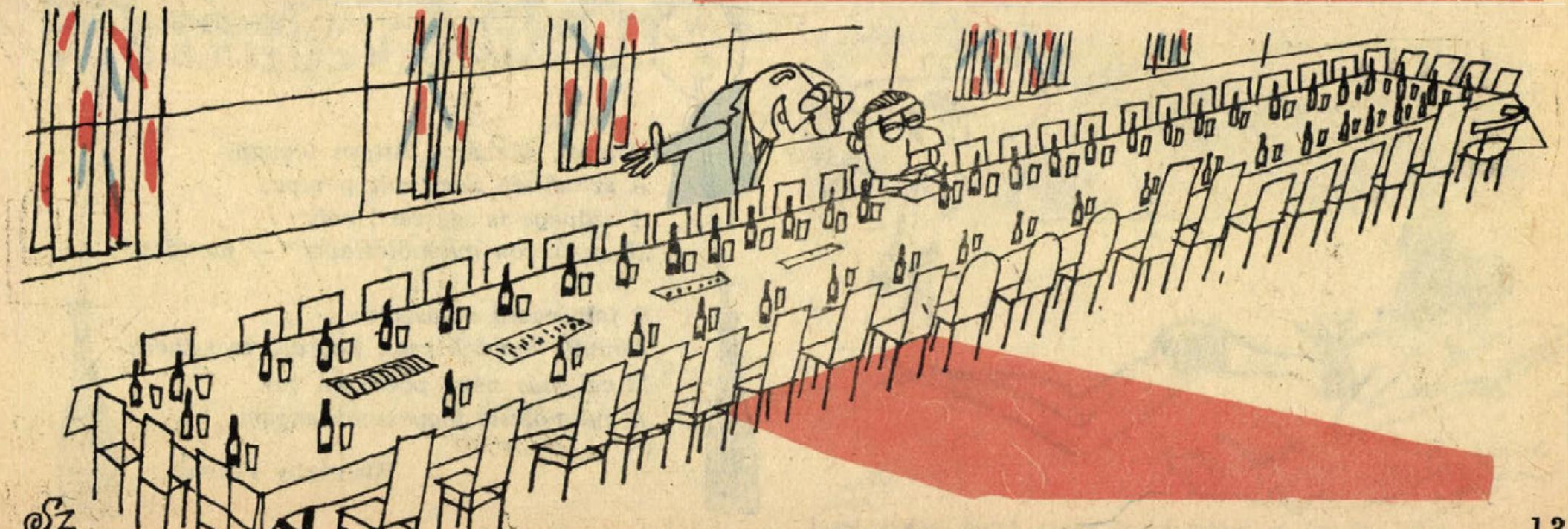

– Nem jött el senki! Úgy látszik, mindenki meg van elégedve.

Ezt olvastuk

Peches ember ne menjen a vízre

A Népszavában balszerencsés olasz horgászról olvastunk, akit ötször ért *csalódás*, amikor egymásután öt, egyenként 30 lírát tartalmazó csomagot fogott ki a folyóból, de kiderült, hogy a bankjegyek hamisak voltak. Feltételezzük, hogy a derék horgász csalódása nem lehetett túl keserű, sem tartós, harminc líra ugyanis akkor sem ér többet alig egy forintocskánál, ha valódi, ebből az összegből horgászunk pedig még két aprócska keszeget sem tudott volna vásárolni a csarnokban trófea, vagy alibi gyanánt.

Elkopik a lábuk

A TV minapi Hétről hétre rovatában a washingtoni hadügyminisztériumot, a hírhedt Pentagont ismertette azzal, hogy méreteire jellemző: az épületben *buszonnyolcezer kilométer* a folyosók hossza. Mégsem lehet tehát könnyű dolguk a hadiipar Pentagonban hemzsegő ágenseinek, akiknek úgy látszik, sok ezer kilométert kell bejárniok, amíg kijárják azokat a rendeléseket.

Háromműszakos iskola

Az Esti Hírlap arról tudósít, hogy Tokióban *este tíztől reggel hatig* tartó vízkorlátozást rendeltek el, a gyerekek úgy járnak iskolába, hogy magukkal viszik vízadagjukat. A japán fővárosban a háromműszakos oktatást vezethették be, ha a tanítás akkor is folyik, amikor a víz nem folyik – azaz éjnek évadján. Mindenesetre sajnálatos, hogy a Japán Művelődési Minisztérium oktatási főosztálya nem gondolt arra, hogy az éjszakai tanítás akkor is káros az ifjúság testi és szellemi fejlődésére, ha vizet azért visznek magukkal.

dr. Árgus

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

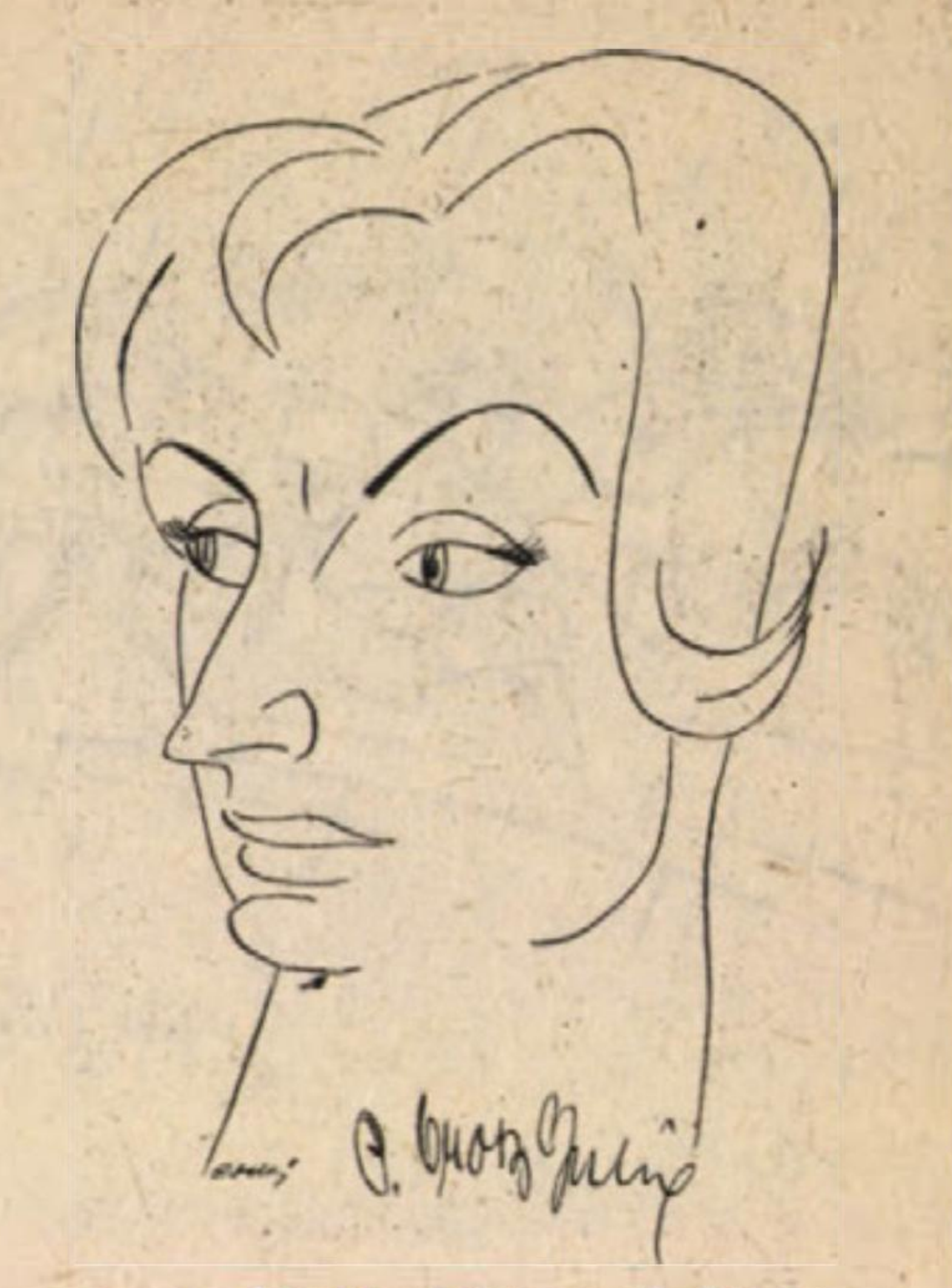

Mintegy tizenöt éve, franciaországi hangversenykörutam alkalmával állapítottam meg, hogy nem kell félteni a francia zeneirodalmat, van utánpótlás! Bordeaux-ban a hangversenyem végén a konferanszié bejelentette, hogy most egy helyi komponista — híres csipkegyáros — szerzeményét fogom elénekelni. Meglepetten és megdöbbenve hallottam ezt a közlést, eddig senki sem szólt nekem erről a merőben új zenei feladatról. Fejemet rázva súgtam oda a konferansziénak, hogy erről szó sem lehet, hiszen még kottám sincs. Kiderült, hogy erről elfeledkeztek. Hosszas rábeszélés után vállaltam, hogy másnap este eléneklem a dalt. El is énekeltem, s bizonyára vannak csipkegyárosok, akik még ilyen dalt sem tudnak írni. A gyáros mindenesetre rendkívül hálás volt, és megkért, hogy hálája jeléül fogadjak el két estélyi ruhára való csipkeanyagot. Elfogadtam, mert úgy éreztem, hogy megérdemeltem.

Ezután Calais városában kellett tapasztalnom a francia gyárosok zenei alkotó kedvét. Itt is megkértek, hogy énekeljem el a gyáros dalát, mert az ő támogatásának köszönhető, hogy felépülhetett a zenepalota. Lehet, hogy Bizet jobb komponista volt, de anyagi lehetőségei eltörpültek a gyáros vagyona mellett. Ezt a dalt is elénekeltem, s megvallom őszintén, vártam, hogy ez a gyáros-dalköltő is kedveskedik nekem saját gyártmányaival. Csak később tudtam meg, hogy az illető tűzoltólétrát és emelődarut gyárt.

Orosz Júlia

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LE A PARKOKKAL?!

Köztudomású, hogy szép fővárosunk eléggé parkszegény, s ez megnehezíti a főváros tiszta levegőjéért folytatott harc győzedelmes kimenetelét. A szennyezett levegő ellen semmiesetre sem lehet úgy harcolni, hogy még a kisszámú parkok közül is felszámolunk néhányat. A Széna tér, Varsányi Irén utca, Varsányi Irén udvar és Ipari Tanuló utca térségében levő kis parkot is a megsemmisítés veszélye fenyegeti, mert helyén távolsági autóbusz-végállomást akarnak létesíteni. A kedves kis park, amelyben most gyerekek játszanak, öregek üldögélnek, fiatalok találkoznak, a tervek szerint autóbuszoknak ad otthont. Általános megdöbbenés és felháborodás követte a közlést, amely egy tanácstagi beszámolón hangzott el.

A környék lakói azt kívánják a lángeszű ötlet kiagyalójának, hogy a létesítendő távolsági buszmegálló közepén hasítson ki magának egy kis családi házravalót, s élvezze a lármát, a port, a bűzt, s akkor talán majd meg tudja becsülni csekélyszámú parkjaink jelentőségét.

A környék több lakója

UDVARIAS BANDITÁK

A londoni „Daily Mirror" tudósítást közöl egy érdekes rablótámadásról. Mrs. Patricia Collins lakásába két bandita tört be. Mindkettőnek nylonharisnya volt a fejére húzva, ez ma a legelterjedtebb gengszter-álarc. A két bandita udvariasan szabadkozott, majd az egyik karonfogta az asszonyt, egy karosszékhez vezette, udvariasan leültette, megkötözte, s a szájába zsebkendőt tömött. Utána kirabolták a lakást, majd távozáskor engedelmet kértek a zavarásért. Az asszony később meghatottan mondta a rendőröknek:

– Igazán ritka kivétel manapság az ilyen udvarias modor.

Siófok

Toncz Tibor rajza

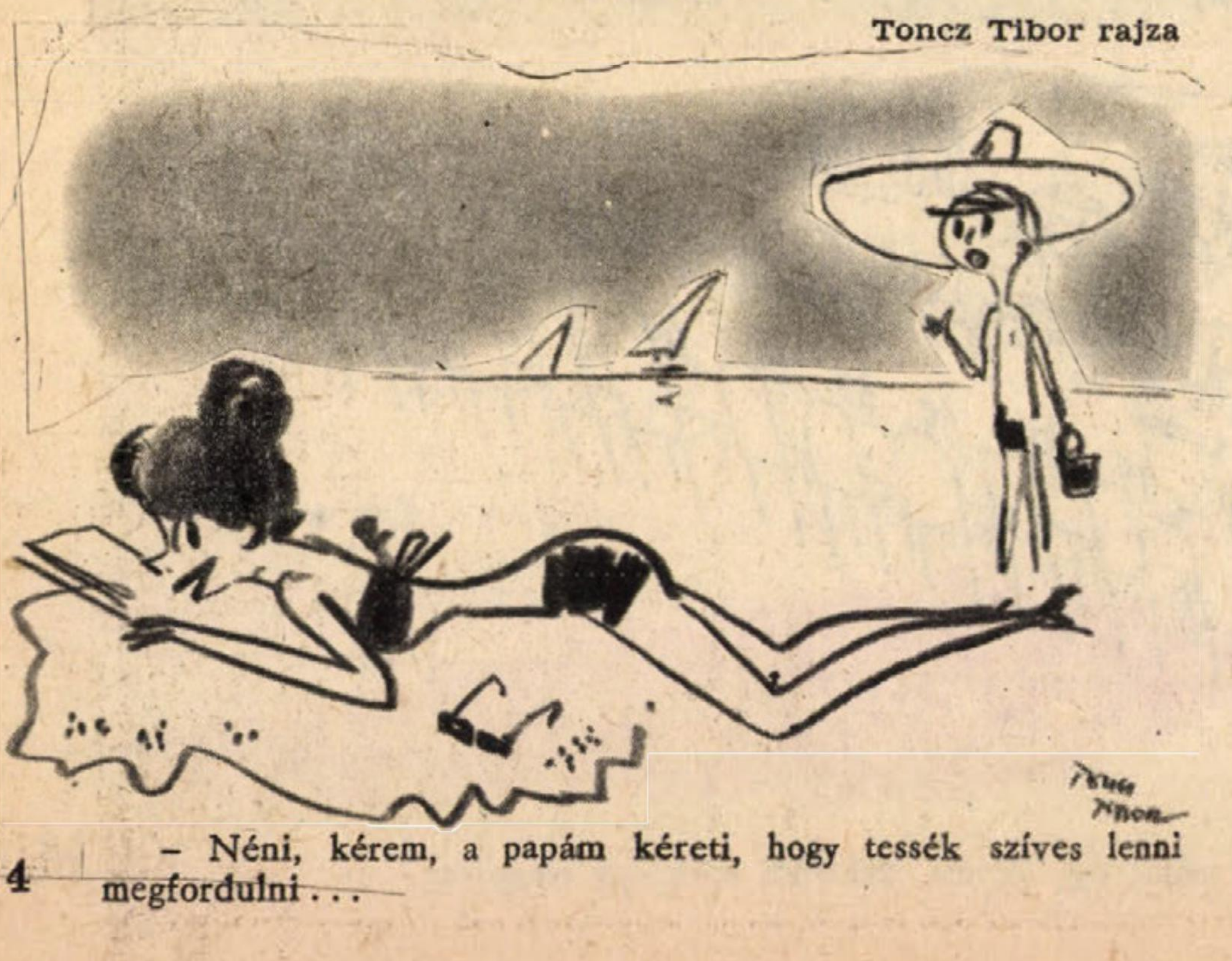

– Néni, kérem, a papám kéreti, hogy tessék szíves lenni megfordulni . . .

Üdítő válasz

Egy kis plakátot láttam tegnap,
A színeiben nem volt pompa,
A szövege is egyszerű volt:
„Fogyasszon gyümölcslevet" — mondta,

E felhívásra válaszolva,
Annyit mondok csak halkan, csendben:
Mivel már némi pocakom van,
A gyümölcslé fogyasszon engem.

Hidvéghy Ferenc

Szovjet HUMOR

A MOSZKVAI KROKODIL-BÓL

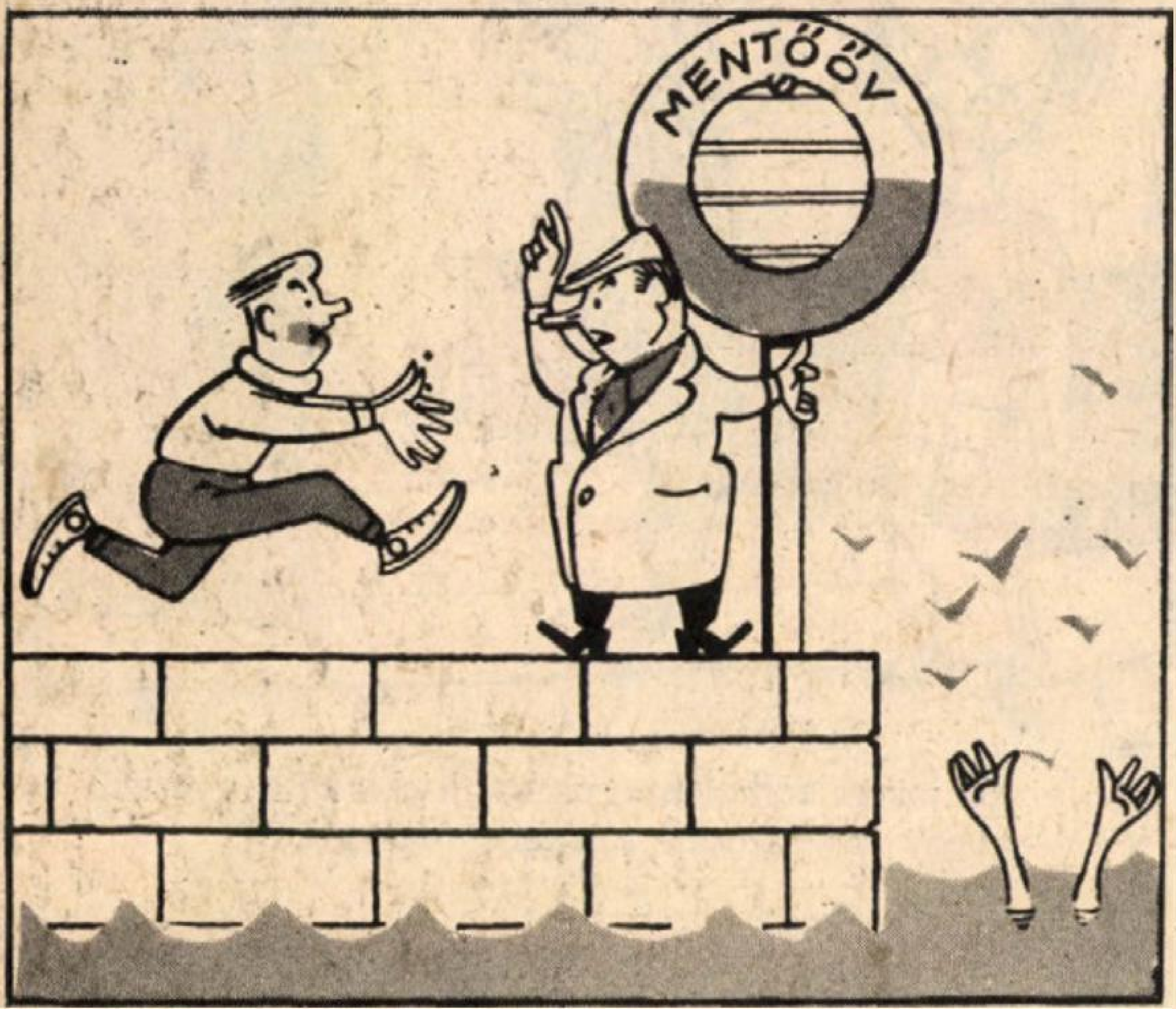

– Mit képzel? Vízbe dobni a leltári tárgyat?

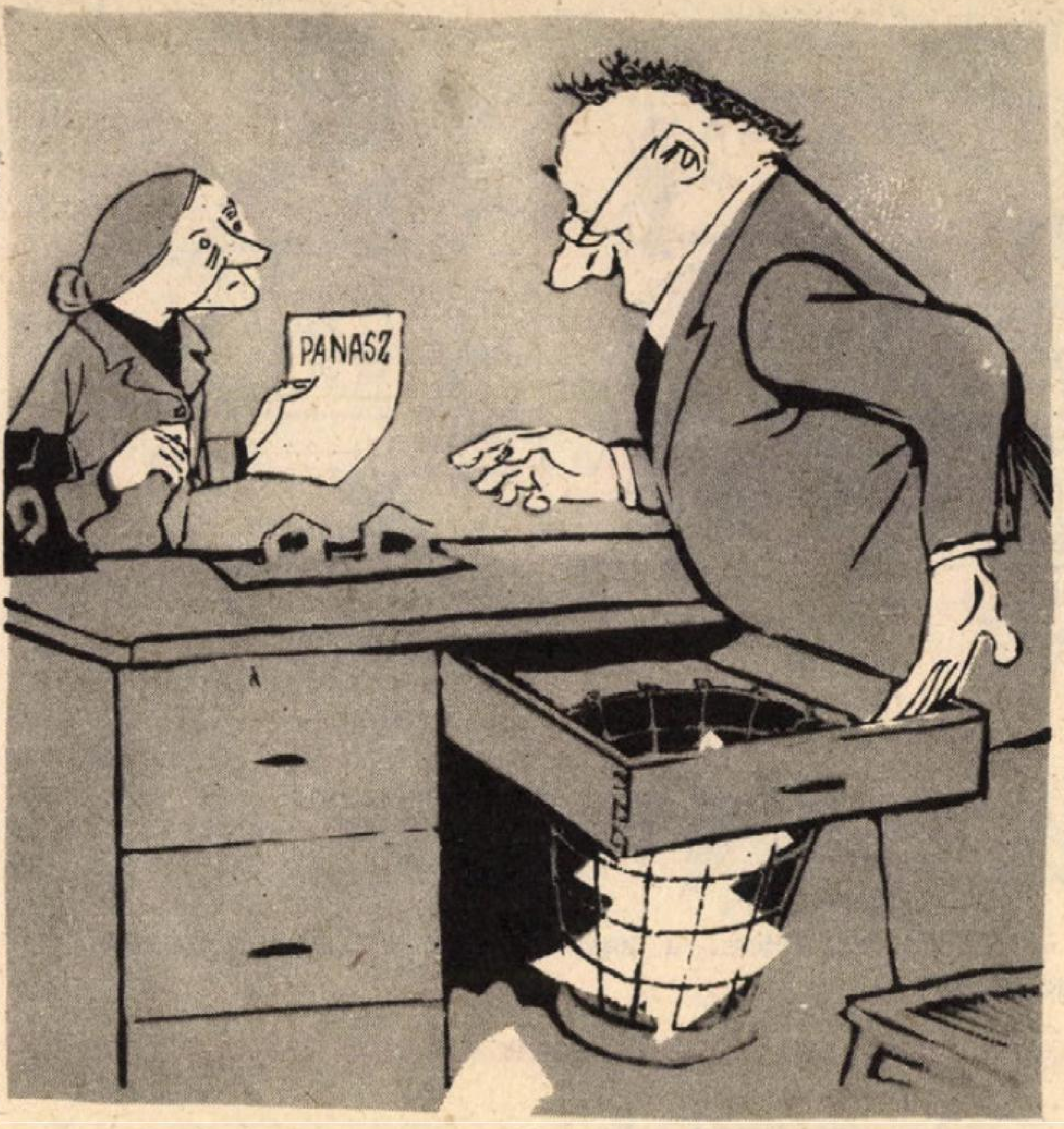

– Hamar ide a panaszát, jóasszony!

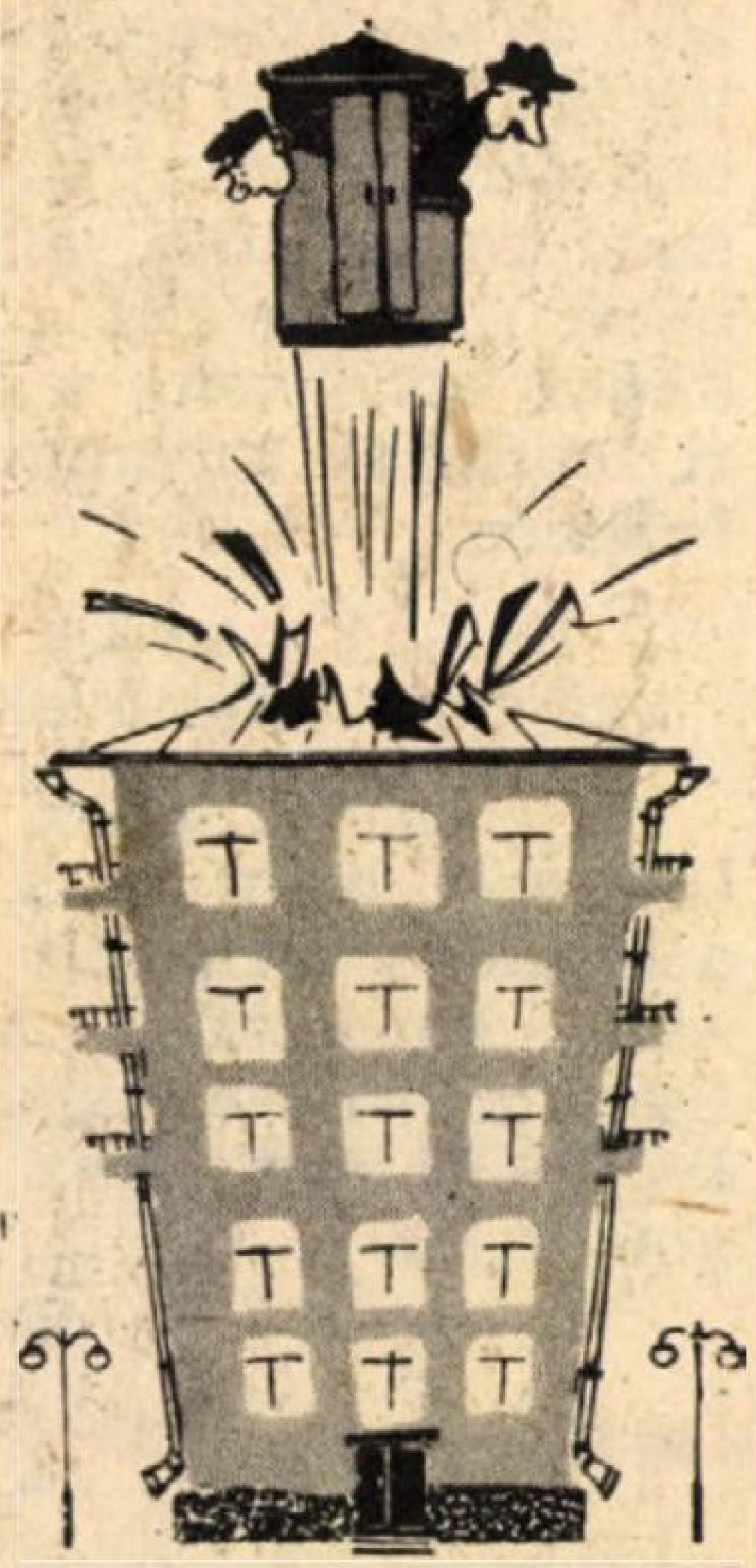

– Ez a lift magasabb épületek számára készült.

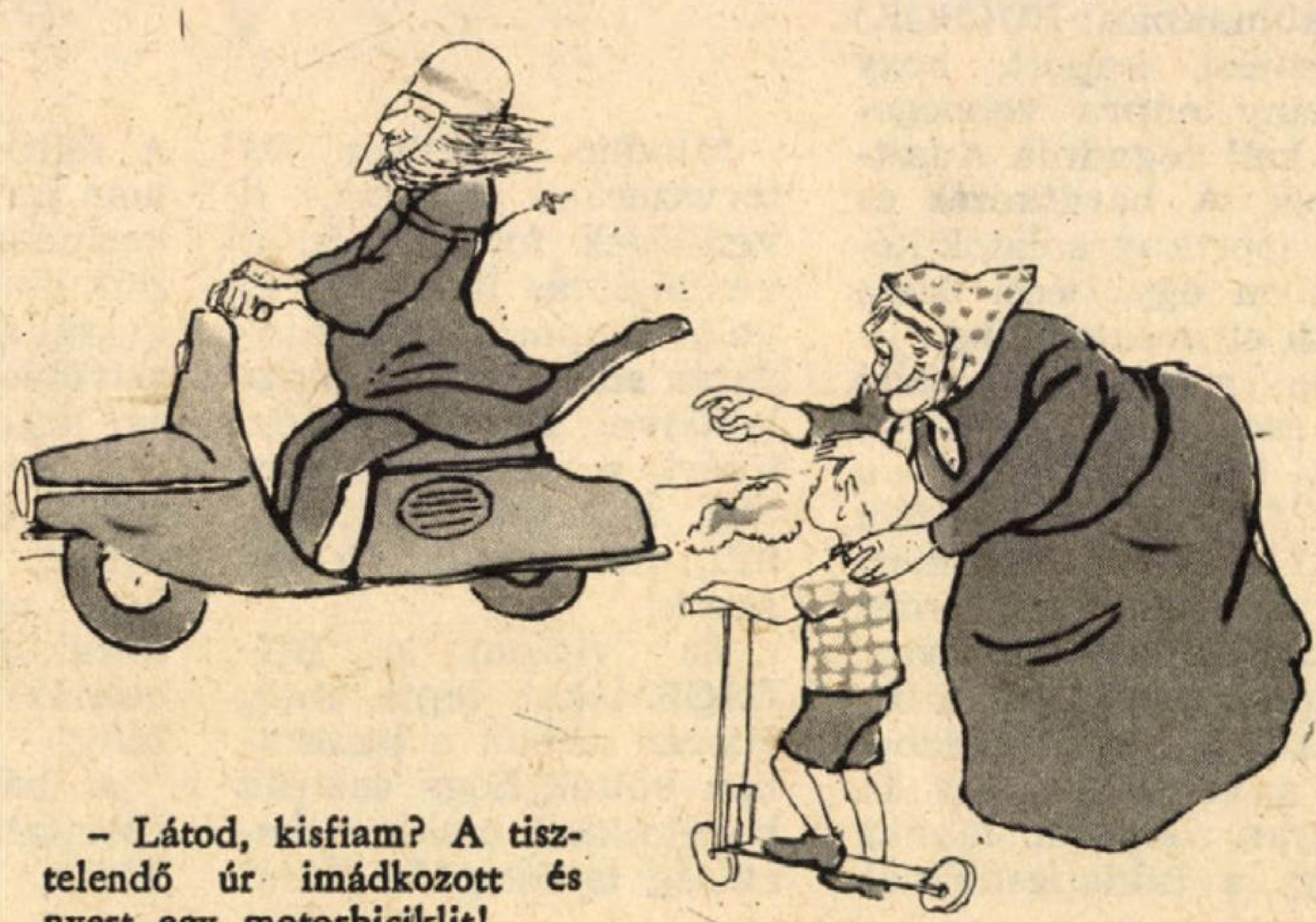

– Látod, kisfiam? A tisztelendő úr imádkozott és nyert egy motorbiciklit!

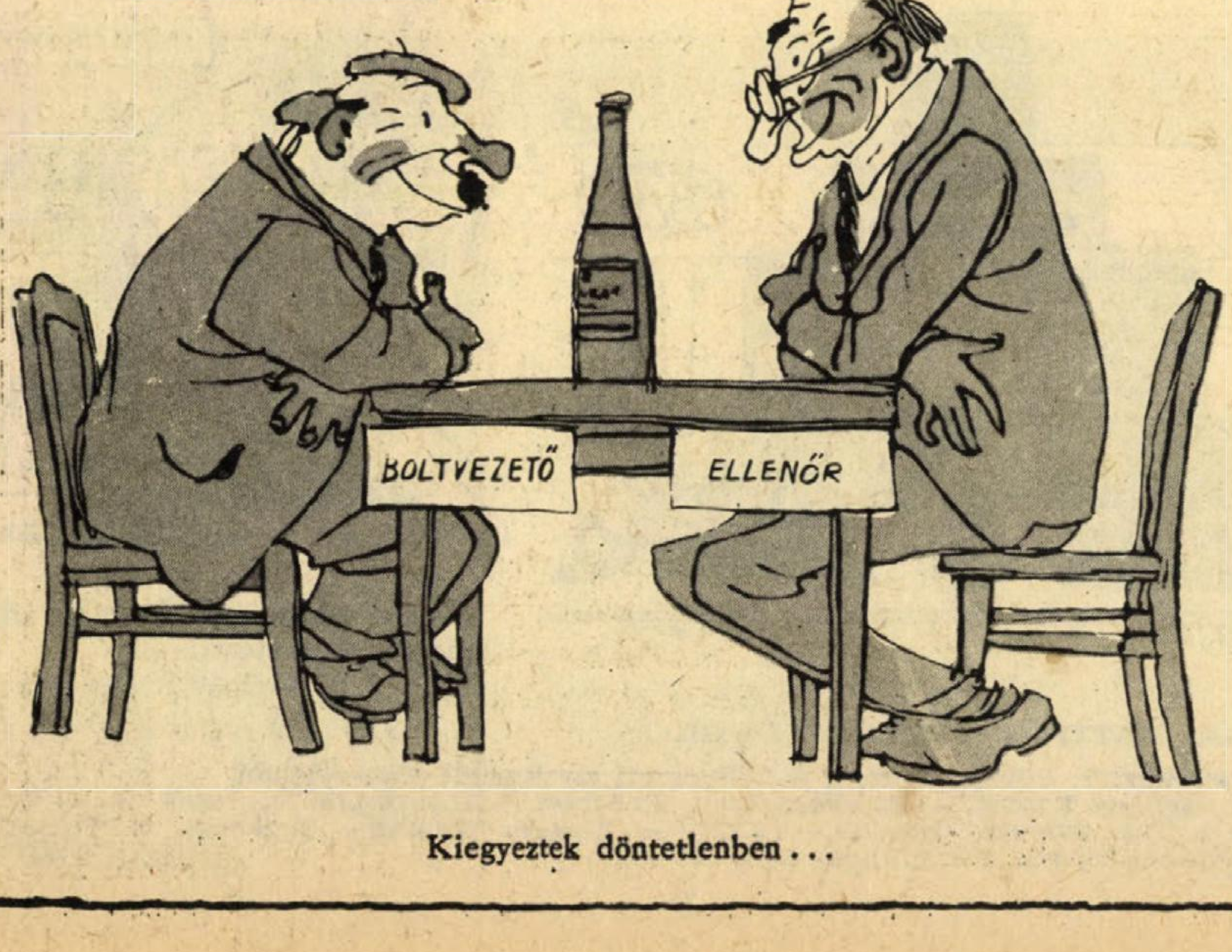
BOLTVEZETŐ
ELLENŐR

Kiegyeztek döntetlenben . . .

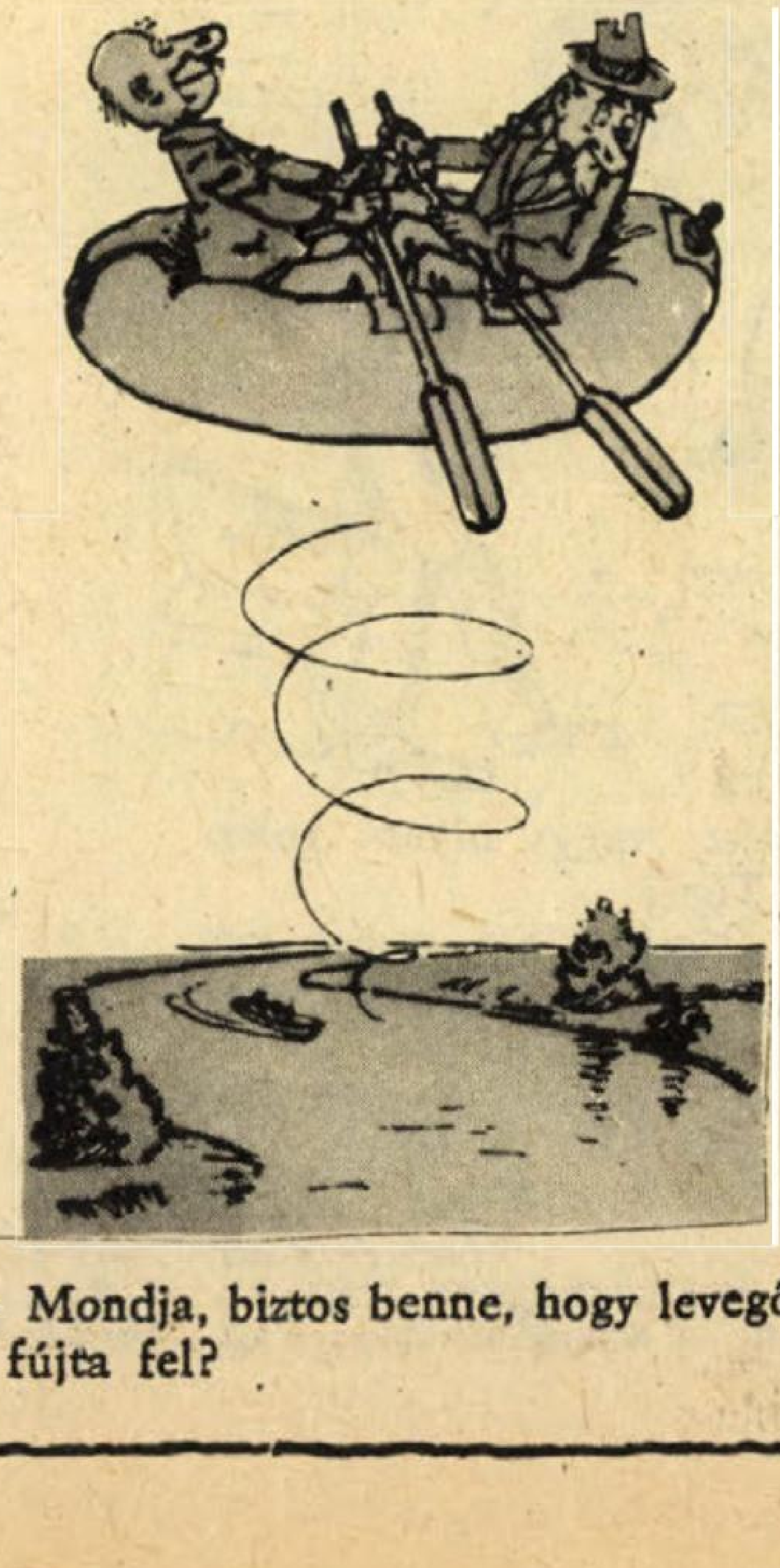

– Mondja, biztos benne, hogy levegővel fújta fel?

Pesti Seherezáde

Balázs-Piri Balázs rajza

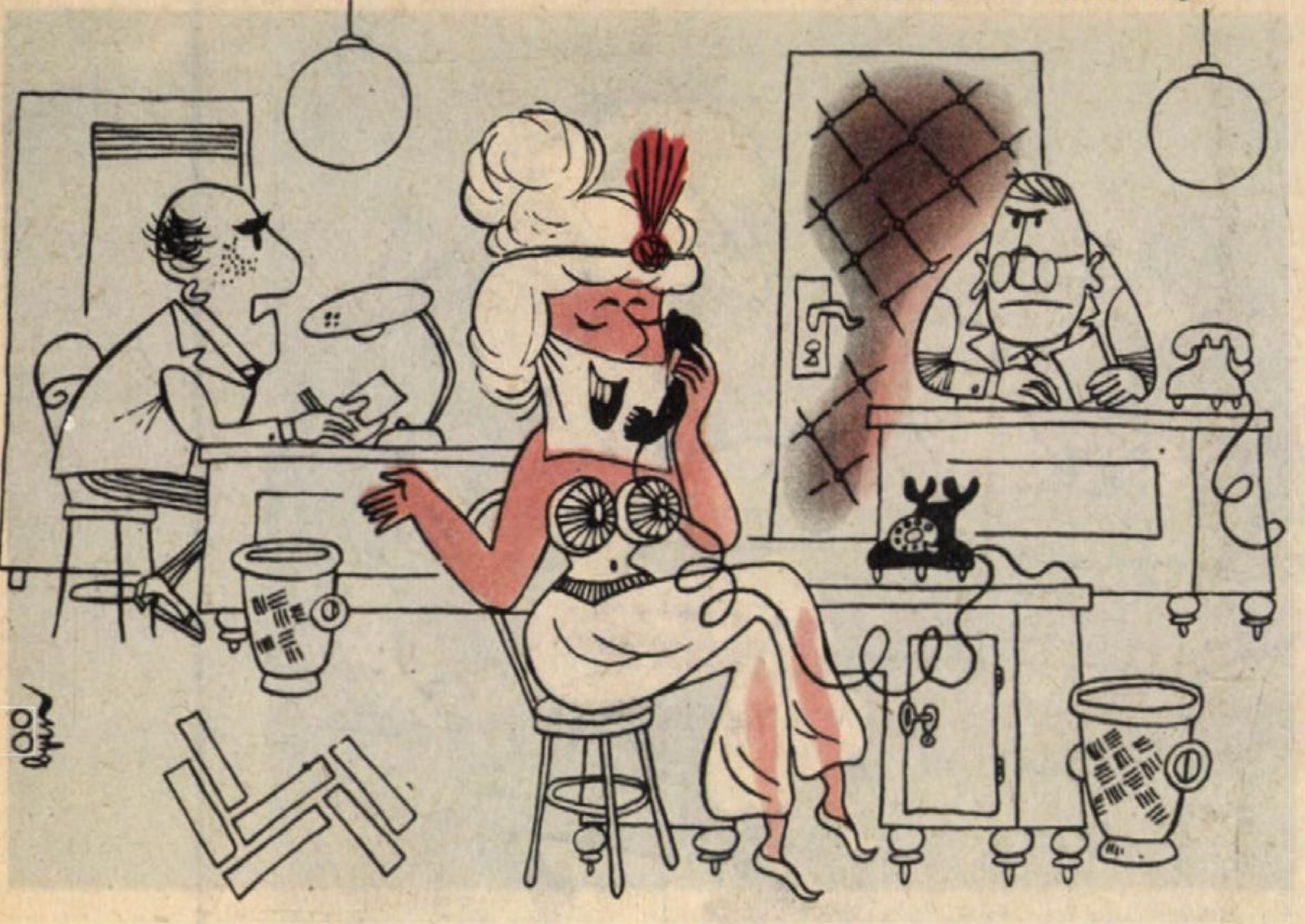

– Nemsokára leteszi a kagylót, már a kilencszázhuszadik mesénél tart . . :

Válóperes tárgyalás

Szűr-Szabó József rajza

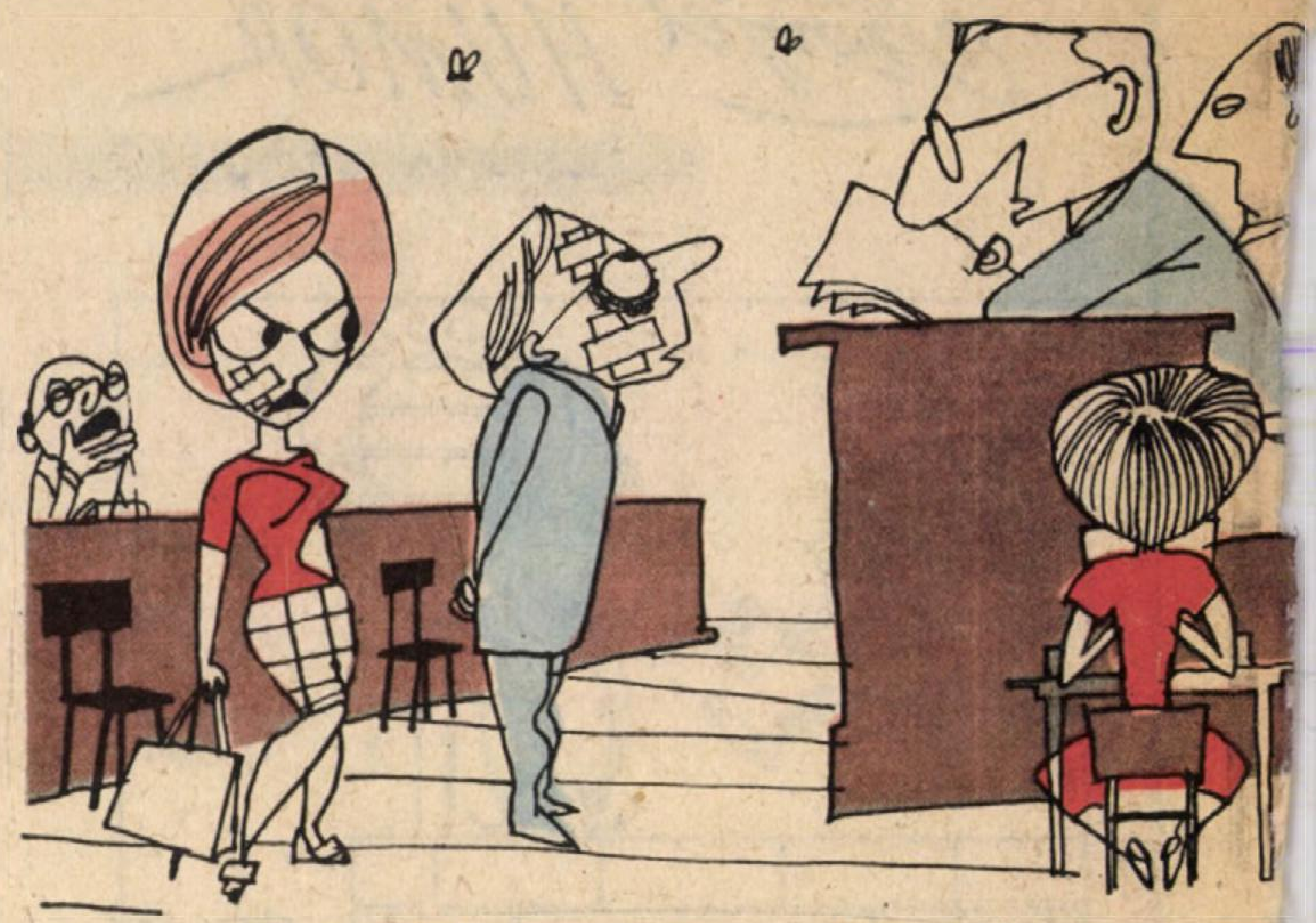

– És miért kellett maguknak a második gyerek?
– Hogy igazságosan tudjunk osztozkodni.

ÉDES eset

A közelmúltban a Budapesti Csokoládégyár (a továbbiakban: BUCSOK) értesítést kapott, hogy néhány napra vendégeket kell fogadnia Ausztriából. A barátkozás és a jó sportkapcsolatok keretében egy bécsi üzem küldi el munkásaiból, illetve sportolóiból álló kis csoportját egy budapesti testvér-üzembe, s a BUCSOK-ra éppen azért esett a választás, mert testvér-üzem is, meg futballcsapata is van, megmérkőzhet hát a bécsi fiúkkal, s megnézhetik a vendégek azt is, hogyan megy a munka itten, a budapestieknél.

Minden rendben és tervszerűen történt, a vendégek fociztak is, a vendéglátás is szívélyes volt, csupán a gyárlátogatás során voltak meglepődve. Nem értették, miért a csokoládégyártást mutatják meg nekik, mikor pedig ők vasasok!

Ez viszont a BUCSOK-iakat lepte meg, Hiszen abban a hiszemben voltak, hogy osztrák barátaikkal szakmai barátság is összefűzi őket!

A félreértés szerencsére nem járt tragikus következményekkel. A bécsi fiúk megnézték, hogyan készül a csokoládé, majd szívélyesen elbúcsúztak és hazautaztak Bécsbe.

A BUCSOK-iakat viszont furdalta a kíváncsiság, hogyan történt, hogy osztrák vasasokat láttak baráti tapasztalatcserén? A dolog így történt:

A bécsi acélművek e sporttalálkozóval egybekötött látogatási tervüket előzetesen levélben vetették fel, s Budapestről nyomban megérkezett rá a szívélyes meghívás is. Az illetékes budapesti hivatal illetékes tisztviselője, aki a bécsi gyár levelét megkapta, ezt olvasta a gyári levélpapír nyomtatott fejlécén:

Stahlwerke
(vagyis: acélművek)

A félreértés abból keletkezett, hogy az illető a Stahlwerket *stollverknek* gondolta, mely ilyenmódon csakugyan a BUCSOK profiljába vágott volna.

(s. p.)

Nagy méreg

Török János rajza

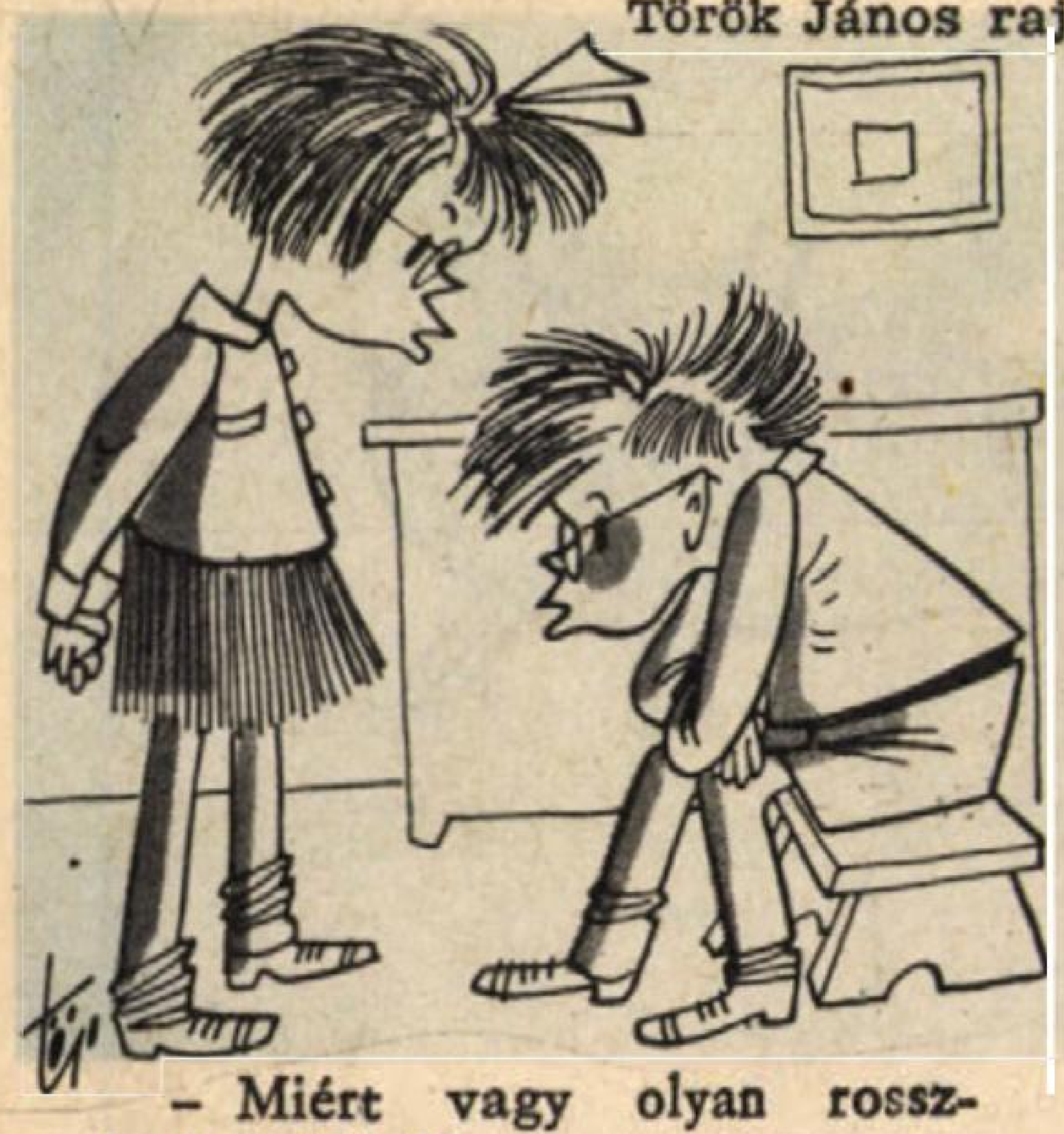

– Miért vagy olyan rosszkedvű, Tóni?

– A srácoktól egy remek szót tanultam, de nem lehet elmondani!

Városrendezés

Balázs-Piri Balázs rajza

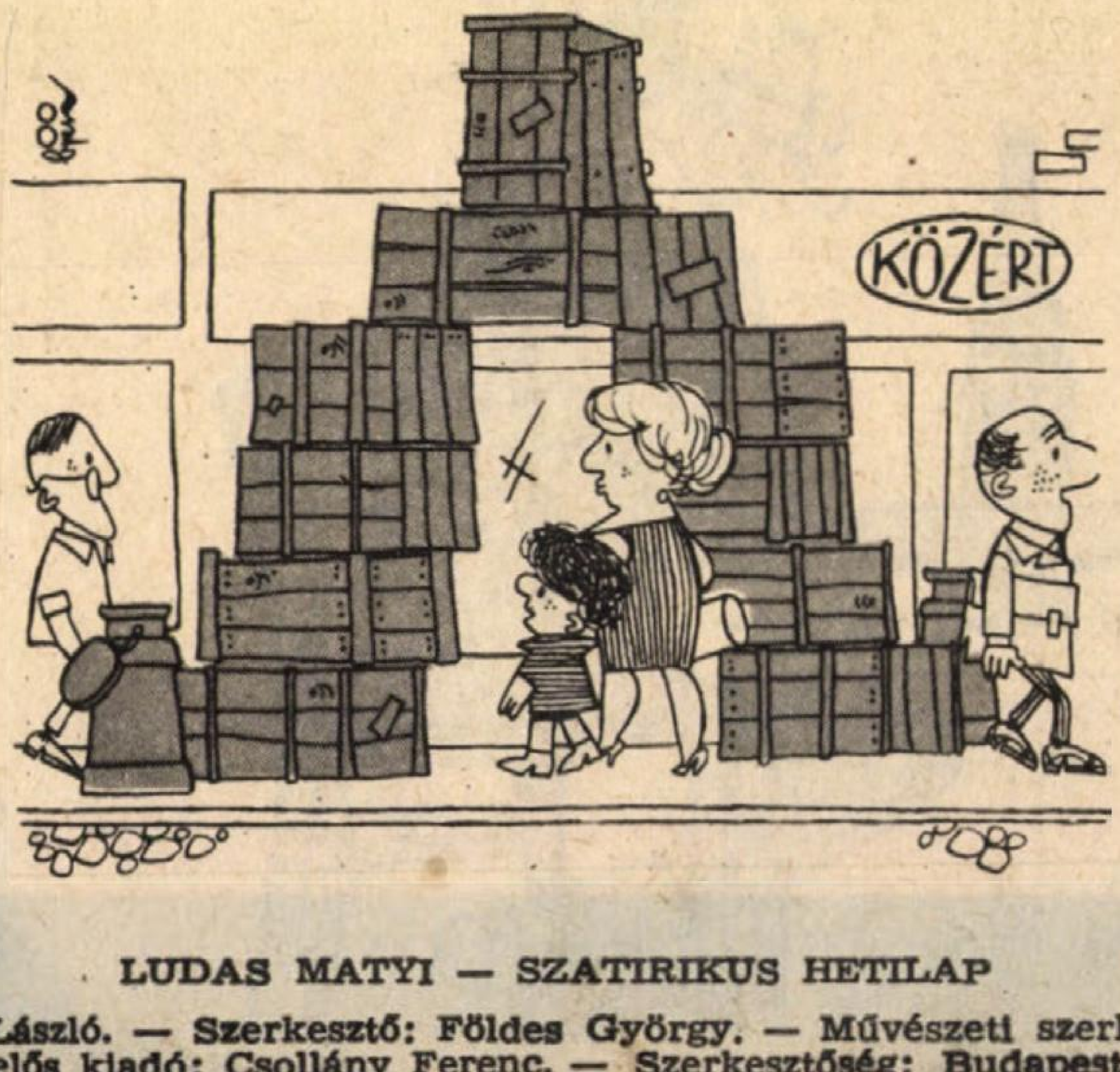

Önálló töprengés

Schwott Lajos rajza

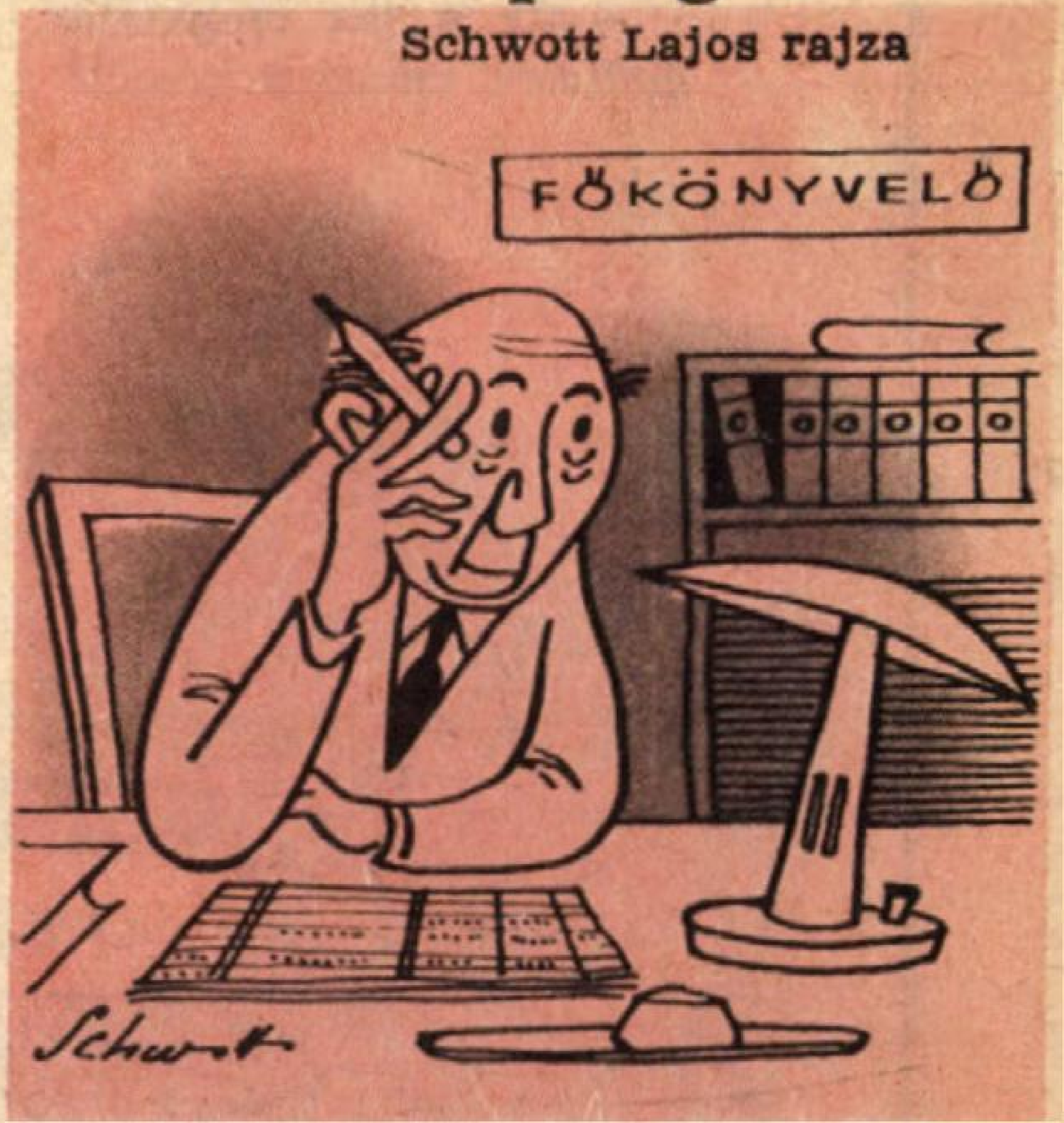

– De hiszen termeléssel is lehet eredményeket elérni! . . .

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.3788 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504